

מבחר עלונים

ויקרא
שנת תש"פ

ר"ת	בעלזא	מוצ"ש	ער"ש	
08:13	07:51	07:33	06:20	ירושלים
08:11	07:49	07:35	06:35	בני ברק
08:13	07:51	07:35	06:26	חיפה
08:11	07:49	07:35	06:36	אשדוד
08:13	07:51	07:34	06:19	בית שמש
08:12	07:50	07:35	06:37	קרית גת
08:13	07:51	07:33	06:29	נוף הגליל

כסףסו ושירות נפגשים...

רח' אהלי יוסף 5, ירושלים 📍 שעות פתיחה: א-ה. 19-10 רצון, יום שישי 12-10
טל. 02-5337722 | פקס. 02-5383018 ✉️ g5337722@gmail.com

מארכפוט
דפוס דיגיטלי מהיר ומקצועי

כשכואב

מתפללים
גם עבור אחרים
שכואב להם

רק אחד שבאמת כואב לו, מבין ויודע
כמה חשוב להתפלל בכדי לזכות לרפואה
וזה בעצם כל הרעיון מאחורי המיזם המיוחד

קו התפילות

ולא לחינם כבר אמרו חז"ל
כל המתפלל בעד חברו הוא נענה תחילה

הרעיון פשוט מאוד:

אתם תתפללו עבור חולה אחר והוא יתפלל עבורכם

נא האשיכו
להתפלל עבור
השק אותו הנכח
אקבלים לפחות
30 יוק!

מאוחדים
יחד למען עם ישראל

לפני החיוץ הכינו את השק לתפילה
חייגו עכשיו ל'קו התפילות' ופעלו לפי ההוראות:

02-6325070

לפניות בנוגע לפעילות מאוחדים חייגו: 054-845-8815

המתנה המצליחה ביותר לחג הפסח! סט "מדות טיש" - מדות והליכות לאור הפרשה

גיליון מס' 399
 שנה 7

פרשת ויקרא, ג' בניסן תש"פ

שבת טיש

מתוך סדרת ספרי "שבת טיש"

ספורים ואגדות פנינים ופרפראות מדות והליכות

פנינים

ויקרא אל-משה (א, א) - הפסוק בלוי בגימטריה מכאן שלא ישיב אדם לחברו אלא באם הוא קוראו, בפרשת חז"ל על פסוק זה. (מגדנות)

אל"ף של ויקרא זעירא, וכתב האריז"ל שכשעלה משה לקבל את התורה, נתנו לו אלף חלקים של אור שהוא סוד אל"ף רבתי של אדם בדברי הימים, וכשעשו ישראל את העגל נאבדו ממנו בעון ישראל ונתר לו רק חלק אחד מאלף החלקים, ולכן אל"ף ויקרא זעירא. אך בכל ערב שבת חוזר משה ומקבל את האלף חלקים שאבד, ורמז לזה בתבות ישמח משה במתנת חלקו שהן בגימטריה 1,739, בדיוק כמו התבות פי בשבת חוזר ומקבל אלף חלקים שאבד. (אור תורה)

בספר היכל הברכה נאמר, שמפסוק זה נטל הבעל-שם-טוב הקדוש את פלי-הרפואות, ורמז לזה בתבות ויקרא אל-משה שהן בגימטריה רפואה שלמה הוי"ה. והתבות ויקרא אל-משה הן נוטריקון שבת היא מלועק ורפואה קרובה לבוא, רבי מאיר אומר יכולה היא שתרחם, והאל"ף זעירא פי היא אינה בחשבון הנוטריקון. (אוצר אפרים)

על ויקרא אל-משה מפרש רש"י, הקול הולך ומגיע לאזניו וכל ישראל לא שמעו. וראשי התבות ויקרא אל-משה הן, קול הולך רק אל און משה, וכל ישראל לא שמעו. (אמרי מרדכי)

ויקרא ראשי תבות אל"ף רמזת קטנים יתחילו לקרא, רמז יש כאן למנהג להתחיל עם הקטנים את ספר ויקרא. (איל זבחי)

אל משה ראשי תבות שנתקרא משה לבוא אל האהל, כמובא בפרשת. (מגדנות)

במדרש רבה מובא, אומר רבי סמוך וירא אלקים את-האור ב-טוב פנגד ספר ויקרא שהוא מלא הלכות רבות. ורמז לזה, פי בפרשת ויקרא יש קי"א תבות, וראשי התבות את-האור ב-טוב, פנגד ויקרא דהוא מלא הלכות, בגימטריה קי"א והכולל. (אסוד השמו)

זכי תקרב קרבו מנחה (ב, ד) - זכי ראשי תבות ומזשקן כ"ף זינית, בפרוש רש"י. (מגדנות)

ספורים בפרשה

ויקרא אל-משה (א, א)

שאלו פעם את רבי שמחה בונים מפשיסחא: "מדוע כתובה מלת ויקרא בתורה באל"ף זעירא? והרבי נענה ואמר: "משל למה הדבר דומה? לצפור קטנה שעל ראש הגג, הג אמנם גבוה אך למרות זאת נותרת הצפור קטנה כמו שהיתה. כך היה גם משה רבנו, התורה אמנם העלתה אותו למרומים, אך הוא נשאר בעיני עצמו קטן ושפל מאד, זעיר מאחרים."

אשר נשיא יחטא (ה, כב)

ה"חפץ חיים" נסע פעם עם עגלון יהודי אחד, והלה בפה בפניו את מרגזולו ותלאותיו פחיים. זמן-מה לפני כן, נפל סוסו בדרך ומת. נכמרו רחמיהם של בני עירו עליו, והם אספו ביניהם סכום נכבד ורכשו בעבורו סוס חדש, אולם מעטים הם הנוסעים ופרנסתו קשה עליו. אמר לו ה"חפץ חיים": "אסור לבוא בטרינות על הקב"ה, פי צדיק ה' בכל-דרכיו וחסיד בכל-מעשיו. מן-הסתם אינך הולך תמים עם ה' ונכשל אתה בעיני ממונות שבין אדם לחברו, ולכן נענש אתה מדה פנגד מדה. לעתים אתה קובע עם הנוסעים מחיר מסים, ובאמצע הדרך אתה מוסיף עליהם. לעתים אתה רועה את סוסך בשדות זרים, ויתכן שמן השמים הענישו אותך עליך בעולם הזה". התקשה העגלון לקבל את הדברים ואמר: "אספן, מדוע בשנה שעברה גנבו ממך גנבי וילנא את מעיל הפרוה שלך? והרי אתה בודאי איש ישר וצדיק, ומדוע נענשת אפוא?! השיב לו ה"חפץ חיים" בתמימות: "חושב אתה שאיני נכשל בדני ממונות? הרי אני עוסק במקירת הספרים שחברתי, ולעתים יש בספר דפים קרועים או מחלפים. אמנם בודק אני היטב כל ספר טרם מכירתו, אולם שגיאות מי יבין, ויתכן שהווכשים מתבישים לספר לי זאת, ולכן באתי אף אני על ענשי".

או נפש כי תשבע לבטא בשפתים (ה, ד)

רבי משה חיים מבגדד, סבו של הבר-איש-חי, היה ראש רבני בגל במשך שלשים שנה, ועמד בראשות ישיבה גדולה בה למדו גדולי חכמי בגל בדור שלאחריו. פעם נפל סכסוך ממוני בין שני תושבים בבגדד, והשנים באו אל הרב כדי להתדין בפניו. נפרים דברי אמת, ורבי משה חיים גלה על-נקלה פי התובע הוא הצודק מבין השנים, אך נחרד לראות כי התובע, שהיה איש פשוט והמוני, מוכן להשבע לשקר בשביל רוח ממון. החליט הרב להרתיע אותו משבועה שקרית ובקש להטיל בו מורא. "חושב אתה שאני מתפונן להשביעך בספר תורה?" פנה אליו הרב, "לא כן, אלא שאני עומד להשביעך בשני לחות הברית", ומיד פנה הרב אל שמשו ואמר: "לך נא להסתהר במקוה טהרה, ולאחר מכן הבא נא את שני לחות הברית שעל-גבי השלחן שבחדר למודי". פנה השמש לצאת, ובינתים נפלה אימה גדולה על התובע והוא התחלחל בלוי. פניו חורר בפניו מת וידיו רטבו בבקדחת, פי לזאת לא פלל, לאחו בשני לחות הברית של משה רבנו ולהשבע לשקר?! קם התובע והודה בקול בוכים פי הצדק עם התובע וכל דבריו היו בשקר גמור. אורו פניהם של הרב ושל התובע גם יחד, ובינתים הגיע השמש כאשר בידו הספר 'שני לחות הברית' שחבר השל"ה הקדוש...

היה היה

וכפר עליו הכהן עלי-הטאתו אשר-הטא ונסלח לו

"נמצא אני בעולם הזה כבר בגלגול העשירי", כך גילה פעם רבי אברהם יהושע השיל מאפסא, ה"אוהב ישראל", לתלמידיו שישבו אצלו. "הייתי כבר כהן גדול, נשיא, מלך, ואף ראש הגולה" המשויך, ואז התבטא ואמר בענותנות: "ועתה אין בידי מאומה"... לא ארכו הרגעים, ועל פתח ביתו של הרב, התדפק שד"ר נשוא פנים שהגיע זה-עתה מארץ הקדש, ובידו כתב התמונות לרב מאפסא לנשיא פולק וזהליו לטובת עניי ארץ ישראל. נהרו פניו של הרב מאפסא, והוא קבל את אורחו בכבוד גדול ויחד הסבו פלם לסעודה רבתי לכבודה של ארץ הקדש. פסיוס הסעודה, הרים הרב את נדבתו בסך חמשים רב-כסף, ובסכום זה רכשו בני הבולל את הקרקע הסמוכה לקברו המפורסם של הושע בר-בארי שבבית העלמין העתיק בצפת. פעמים נוספות חזר ה"אוהב ישראל" מאפסא על דבר זה, שבאחד מגלגוליו הקודמים היה משמש ככהן גדול, ומקבל הוא, שבסדר אמירת העבודה ביום הכפורים היה נשמע ממנו הנסחה: "וכך הייתי אומר", במקום "וכך היה אומר".

בליל שבת-קדש אחת, ישב ה"אוהב ישראל" בשלחנו, בשמסביב מסבים חסידים ואנשי מעשה, אשר התכנסו יחד בצוותא אל מעונו של הצדיק, כדי לשאב ממנו קרטוב של קדשה וחסידות, לשמע ממנו את דבר ה', ולהתענג בזמירות ותשבחות לקל עליו. בין המסבים היה גם איש אחד שישב בירכתים, ועיניו היו נשואות אל הצדיק שישב בראש השלחן. נוהג היה הצדיק מאפסא, להורות מפעם לפעם לאחד מן המסבים לתת בשיר קולו ולהנעים בנגון של רגש, כדי לרומם את השומעים ולהעלותם טפח וטפחים מעל הקרקע. מידענו שישב בפנת השלחן, מעולם לא התבקש לעשות פן, ואף אלו היה מתבקש לא היה ביכולתו לעשות זאת, מפני שרחוק היה מעולם הנגינה פרחק מזרח מעער. קולו היה צורם וחורק בקולו של העורב, ולא היה לו שגי ושיח כלל בפךיו זמר ושיר. ביון שפך, נפלה על האיש הוראתו של הרבי לפצח בשיר, פרחים ורוב. האיש הביט אנה ואנה ביוש, במחפש היכן למצא לעצמו מקום מפלט, אולם הרבי לא נתן לו מנוח. "פתח פיה וישמע את זמירותיו", פקד עליו בנחרצות, מבלי להשאיר לו ברירה אחרת. נסה האיש שוב ושוב להתחמק מרע הגזרה, אולם הרבי לא הסכים לוותר לו, ונפרך היה כי סבה פמוסה יש לו בענין. כשראה האיש כי אין מנוס והקהל כלו עומד ומתבונן בו בצפיה דרוכה, נאנח אנה פכדה פמשלים עם מצבו, והחל לזמר נגון ידוע וקצבי. פאמור, לא היתה לו לאדם זה הבנה כלשהי בנגינה, והשיר החל לבקע מגורו בסלופים ושבושים צורמי און. פניו של האיש האדמוי ממאמץ ומבושה גם יחד, ורבים מבין הסובבים התאמצו שלא לפרץ בצחוק על הנגון המקוע והקול המקורקר שהיהדה בדומיה הפכדה שמשביב. מהר מאד סים האיש את "שירתו", והביט בצדיק במבט נבון ותמה.

"שמעו נא את אשר אספר לכם", אמר הצדיק מאפסא, וככלם הטו און לשמע את דבריו, מתוך הנחה כי פנראה יש קשר בין הספור שבפי הצדיק לשירתו של אותו אדם. "בזמן שבית המקדש השני היה קים, שמשתי באחד הגלגולים שלי ככהן גדול. פאותם ימים קדושים בהם עמד בית המקדש על-תלו, התגזר יהודי זקן פאחת הערים הרחוקות שבגבולה של ארץ הקדש. זקן היה האיש ואיסטנים, וכיון שפך לא עלה מעולם לרנל לירושלים. מפני הדרך הרחוקה ומחששו שמא יהיה למקום בדתק הגדול שבפגורה. מרב ימים ושנים, שכח האיש בכלל את מראהו של בית המקדש ולא הפיר כלל את הדרך המובילה אליו. שבת אחת, נכשל הזקן בעברה חמורה, שדוונה פרת ונגנתה חטאת, וכדי לכפר על חטאתו שעשה בשוגג, נאלץ האיש להביא קרבן חטאת לכפרה. יצא האיש מעירו הרחוקה ושאל את העוברים ושבים על הדרך המובילה לירושלים, ולשמע שאלתו פקחו השומעים את עיניהם פתמיהה ואמרו: "יהודי פה זקן אינו יודע היכן היא ירושלים? היתכן?! התמלא האיש בוששה וכלימה, ובשתי הלכה ונדלה ככל שהתקדם בדרךו ושאל את הנקרים בדרך על הדרך לירושלים. פלם הביטו בו בפליאה ובתמהון, ולא הצליחו להבין פיצד אדם פה מבגר אינו מכיר את הדרך לירושלים. המפרת לכל ילד. הבוששה שאחזה את האיש, הלכה וזככה את נשמתו שחטאה בשגגה, והיסורים הגדולים שנחל בדרךו היו לו לכור התוף לטהרתו. סוהי-סוהי דרכו רגליו של הזקן בשערי ירושלים, אך תקנתו כי מעתה ואילך תפסק בשתי, היתה לשוא. מסכת חדשה של בזיונות החלה, פאשר פנה אל בני ירושלים ובקש לדעת היכן הוא שוק הבהמות, שם הוא מבקש לרכש פשפה או שעיר-עזים לחטאתו, ושוב החלה סדרת השאלות: "וכי מעולם לא בקרת בירושלים? האם מימך לא עלית לבית המקדש, שהנך שואל שאלות של הבל פאלוי? הדבר נשנה גם בהכנסו אל שוק הבהמות, שם עמד נבון ולא ידע לזהות איזו בהמה מתאימה לכפרתו, ומאזניו לא נעלמו הלחישות התמהות של הפוכבים".

"אני שמשתי אז ככהן גדול", סים הרב מאפסא את ספורו הנפלא, "וראיתי מך-הצד את פלמתו הגדולה של הזקן ואת יפריו הגדולים שפפרו על מעשיו, אולם עדן לא פאה נשמתו אל תקונה השלם, מכיון שהיה חסר לה עוד קרטוב הנכונה ושבירת הלכ. אולם עתה, הגיע הדרך אל תקונו". המסבים נותרו במקומותיהם פהלומי רעם, והבינו אל-יבון כי ביהודי הלז שהתפכד בהשמעת הזמר, התגללה נשמתו של אותו זקן ומזמן בית המקדש, ועתה הגיעה הנשמה לתקונה השלם.

מאורות

רבי יצחק בר-אליהו מתיטון זצ"ל
ליום ההוללה, שבת-קדש ט' באדר-ב' תר"ל

מגדולי רבני מרוקו, וראב"ד בעיר תיטון שבצפון מרוקו, בה התישבו שלש משפחות מגולי ספרד, משפחות פרחים, בר-אליהו ועיאש, וסמני: בני - בר-אליהו, חיי - פרחים, ומזוני - עיאש (כך נקרא המזון בערבית-אלג'ירית). מילדותו היה נפר בגנוני קדשה והתמדתו היתה לשם דבר. כבר בגיל י"ז, היה בקי בש"ס ופוסקים ויצא שמעו בכל הארץ. פאשר התפנה פס הרבנות בתיטון, הפצירו בו להתמנות שם לרבנות אולם הוא טרב בענינה, ויצא מחוץ למדינה כדי להמנע מהתפקיד, אולם השליחים נסעו אחריו והפצירו בו לקבל את המנוי, ואחר שראה פחלומי כי עליו להיות ורעה נאמן לעדה, קבל את הרבנות ושמש שם פאמונה פארבעים שנה. פפרס הוא ספרו הגדול שז"ת "ויאמר יצחק", ובו שאלות רבות הנוגעות לעניי המזון. חבה יתרה היתה לו לארץ הקדש, וכל שלוחי הארץ היו מתקבלים בביתו בהערצה והיה עומד למינם. בזקנותו עלה בעצמו לארץ ושהה בה זמן-מה. מספרים, שבשעה שהתארח בביתו של הראשון לציון בירושלים, שאלו הלה איזה מאכל אוכל הוא בשבת-קדש, ואמר שנוהג הוא לאכל דגים קטנים המכנים סרדינים. חפשו דג זה ולא מצאו, ורכשו דג גדול אחר. והיה פאשר פתחו את בטנו של הדג, מצאו כי סרדינים רבים שכלע הדג, ומארוהו אמר בפליאה: "יצון יראוי יעשה". מטעם פמוס חזר לגולה, ושם נפטר בגיל צ"ג שנה. על קברו עולים המונים וספורי ישועה נודעו שם, פפרט למבקשי רפואה וחסוכי בנים.

יוסיף דעת

בפרשת ויקרא נאמר הציווי של "וסמך ידו", שממנו נלמד דין סמיכה על הקרבנות. מחלוקת הנאים בענין הסמיכה ביום-טוב, אם יש בכך משום שימוש בבעלי חיים ביום-טוב או לא, היא המחלוקת היחידה שהיתה בתפוסת הוגות שהיו באמצע בית שני, וגם התנאים שאחריהם נחלקו בדבר, וכן נאמר בירושלמי: "בראשונה לא היתה מחלוקת בישראל, אלא על הסמיכה בלבד". המחלוקת החלה בזמן הראשון, כאשר יוסי בן-יוזבד אומר שלא לסמוך ויסי בן-יוזבד אומר לסמוך, והמשכה עד הונ האחרון של שמאי והלל, שמאי אומר שלא לסמוך והלל אומר לסמוך. אך בעוד הוגות לא נחלקו רק בהלכה זו, נחלקו שמאי והלל בעוד שלוש מחלוקות, ואילו תלמידיהם, בית שמאי ובית הלל, כבר נחלקו כ-320 פעם. על הסיבה מדוע רק מחלוקת זו לא הוכרעה על-ידי הסנהדרין, כתב רבי ראובן מרגליות, כי מכיוון שגם לנשיא וגם לאב"בית-הדין היתה זכות שווה, לכן לא נפסקה ההלכה, חז"ל מספרים, שכאשר הגיע פעם הלל הזקן ביום-טוב עם קרבן עולה, שאלוהו בית שמאי "מה טיבה של בהמה זו?" וכדי להשתמש מהם, כשכש להם הלל בזנב העולה, ושינה בכך מפני השלום כאילו בידו בהמה נקבה שכשרה לשלמים, מפני שאף בזה נחלקו בית שמאי ובית הלל אילו קרבנות מותר להקריבם ביום-טוב. היה שם התנא בבא בר-בוטא, שאף שהיה מתלמידי בית שמאי ידע שהלכה כבית הלל על-פי בת-קול מן השמים, והביא כעשים משוכחים מכל ירושלים, העמידם בהר הבית ואמר "כל מי שרוצה לסמוך יבוא ויסמוך", ונקבעה הלכה כבית הלל. אולם עדיין היו יחידים מבית שמאי שלא קיבלו עליהם את ההכרעה כבית הלל, ופעם ראה אחד מהם ביום-טוב את אחד מתלמידי בית הלל כשבידו עולה, ואמר לו "מה זו סמיכה?" אמר לו התלמיד של בית הלל: "מה זו סמיכה?" רמזו לו כי עליו לשתוק ולקבל את ההכרעה כבית הלל. מתשובתו הזהירה של התלמיד, למדו חז"ל שכאשר האדם עונה בוויכוח, יענה ככבוד.

והשיב את-הגזלה אשר [לא] גזל

פניני אור החיים

מדברי האור החיים הקדוש על הפרשה

וידבר ה' אליו מאהל מועד - טעם שהצדק לומר אליו, שלא תאמר שלא נעו ה' קולו משמעו לזכות משה אלא בערו וישראל, אבל בשידור פאהל מועד לא ימנע שמיעת הדבור מהמוזדמנים שם שהם משרתיו כהני ה' לזה אמר אליו מאהל מועד, שאפלו בגשת משה לאהל מועד ולא יהיו שם אלא כהני ה' לא היה נשמע הדבור אלא למשה:

נפש כי תחטא ומעלה וגו' - עוד ירמו שלשה דברים רעים הגורמת הנפש המרשעת. הא' היא נחירת מאורה ומעללתה, והוא אומרו נפש כי תחטא לשון חסרון נפש עצמה. ב' ומעלה מעל בה' על-דרך ארמו אנשי אמת. כי אין לה נפש מישוראל שאין שפע נשמתו יורד לה להתקיים, שזולת זה אין לה חיות, זולת הנפש אשר עלתה צנתה ובאשה בעון פלילי, לזה יקרת ממנה השפע האלהי, כאומרו ונכרתה הנפש ההיא, ודרך השפע בא דרך ב' הוסיף דקים, דרך ב' נקבי הארץ, והוא דרך מקום דבקות הנפש עם קונה, כאומרו ואתם הדבקים בה' אלהיכם: והנה פחטא האדם מהחטאים פאלה, הנפש ההיא שולטים בה ובשפעה החיצונית כידוע, והננים מהשפע האלהי הרשעים הם, וזה אומרו ומעלה מעל בה' ככבול באור הנמשך ממנה, והוא סוד הרמז באומרו גזל אביו ואמו וגו' חבר הוא לאיש משחית, פרוש לצד שמתחבר לבחינת הרע הנקרא איש משחית, והבן: הג', כי גם לכללות הקהל הוא גורם ההכחשה, פרוש לצד שקל ישראל כאחד רעת אחד תסובב רע לכל הצד, והוא אומרו ובהשעיתו שנגשית עמיתו כחושא מצדו רחוקא לצלן, והוא מה שרמז בפסוק גזל אביו ואמו ואמרו ז"ל אמו זו נקטת ישראל, כי באמצעות אנשי חיל מתרבה בכללות עם ה' השלום והטוב והחיים:

דברי הימים

מראש חודש ניסן מברכים את ברכת האילנות, אותה מברכים פעם אחת בשונה ומודים לקב"ה על הבריאה שברא. מברכים דווקא על עצי פרי מבלבלים ולא על עצי ערלה, אך יש מתירים. יש שכתבו שלא לברך בשבתות ובימים טובים שמה ישכח ויתלוש מפרחי האילנות, ויש מהדרים לברך דווקא בשבת. מטבע הלשון של הברכה כמובא במסכת ברכות הוא: "שלא חיסר בעולמו כלום, וברא בו בריות טובות ואילנות טובות להתנאות בהן בני-אדם", והנוסח בסיפורים שונה על-ידי המדקדק ר' זלמן הענא הר"ה, שהעדיף את לשון המקרא "שלא חיסר בעולמו דבר" מהפסוק "ה' אלקים עמך לא חסרת דבר", על-פני לשון חז"ל "כלום", וכבר התרעמו עליו כמה מן האחרונים. שינוי דומה לזה מצאנו בסדר רב עמרם נאון שנאמר בברכות השחר "ברוך שלא חיסר מצרכי כלום", ואילו בספר האשכול נאמר "שלא חיסר בעולמו דבר". שני שינויים נוספים יש בברכה הנדפסת מהנוסח שבגמרא, 'אילנות טובים' במקום 'טובות', וכן להגות במקום להגות או להתנאות, ושינויים אלו נעשו על-ידי המשכיל יצחק קטנב, משום שאילו הוא בלשון זכר והעדיף לומר טובים, ו'תיקונים' רבים נוספים של משכיל זה חדרו למרבה הצער לסיפורי התפילה הנפוצים.

א' בניסן הוא יום פטירתו של התנא רבי דוסא בן-הרכינס, שהיה אחד מגדולי התנאים. לדעת הרמב"ם היה חי מזמן חגי הנביא מתחילת בית המקדש השני והיה אחד מק"כ אנשי הכנסת הגדולה והכתוב גורא אחר הסופר, והעיד ש'על מדוכה זו ישב חגי'. לדעת אחרים היה בן-דורו של רבן יוחנן בן-זכאי והאריזי ימים עד הדור הרביעי לתנאים לאחר החורבן. רבי דוסא נקבר בצפת במערת 'שם ועבר' שבצפת, כפי שגילה האריז"ל.

בתולדות עם ישראל לדורותיו, היו משפחות מפרסמות בעשירותן ובהשפעתן, אשר הקדישו את עשרם הרב בו התברכו מן השמים לטובת אחיהם הנדבאים, ועמדו לימינם בשתדלנות בפני השלטונות. אחת מהן היא משפחת רוטשילד הנודעת, אשר קנתה לה שם ותהלה כמשפחה אמידה ובעלת השפעה עולמית, אשר רבים מבניה היטיבו עם ישראל ופעלו רבות למען הכלל והפרט, וברפת השפע נותרה עד היום אצל כמה מצאצאיה, זה הדור השביעי. שרשיה של משפחת רוטשילד נטועים באדמתה של יהדות אשכנז בדורות עברו, ואבות המשפחה היו רבנים ואנשי מעשה. אבי המשפחה העשירה, היה ר' מאיר אנשיל ב"ר משה רוטשילד, שנולד בעיר פרנקפורט המערבית. העניות והדלות היו מנת חלקו בראשית ימיו, וכאשר בגר מעט, לא נותרה בידו הברכה אלא לטל את מקל הנדודים, לעזוב את ארץ אבותיו ולנדוד למרחקים כדי למצא לעצמו אפשרות להתפרנס בדרך כבוד, לחסך מעט קמון, ולשוב לעיר הולדתו עם סכום נכבד לבסוף עסק פלשהו. גמא ר' מאיר אנשיל מלין ופרסאות, והנה הגיע אל העיר טורטקוב שבמחוז טרנופול שבגליציה. באותם ימים, מהן ברבנות העיר, רבי צבי הירש הלוי הורביץ, שנודע כאחד מגאוני הדור, ובניו היו האחים המפרסמים רבי שמואל שמלקא מניקלשבורג ורבי פינחס בעל הפלא"ה.

העלם התמים מפרנקפורט, מצא חן בעיניו של רב העיר, והוא מנהו לשמש בית-דינו, תפקיד אותו בצע בנאמנות ובמסירות. בנוסף לתפקידו, החל ר' מאיר אנשיל לטהר בתשמישי קדשה, בציצית, בתפליין ובספרי קדש, ובמשך תקופה של שנים מספר, עלה בידו לחסך סכום נכבד, עמו נקש ליהסד עסק מבסס בשונו לעיר הולדתו. יום אחד, הגיעו שני סוחרים גדולים אל רבי צבי הירש, ובקשו להתדין לפניו. השנים היו שתפים במסחרם במשך שנים ארוכות, וביניהם נפל סכסוך ממוני גדול, שהטיל את צלו הכבד על עתיד השתפות שביניהם. פקחים ומנסים היו שני הסוחרים, והם ידעו כי אם לא יסדור ביניהם את הסכסוך בעודו באבו, תתגלע המחלוקת ביניהם במלא עזה, ואז תהיה הדרך לישר את ההדורים קשה שבעתים. מהרו אפוא השנים לעמד בפני הרב, כדי להגיש בפניו את העצומותיהם ולהשפט על-ידו. עם תחלת הדיון הראשון, דרש הרב משני הסוחרים להשליש בידיו סכום גדול של מאתיים אדמים זהב, כדי שהפסף ישמש כערובה ובטחון בי הסוחרים יקבלו עליהם את פסקו של הרב, וימלאו אחריו עד תום.

שבועות ארפים נמשכו הופוחים המפרכים בין הצדדים. השתפות היתה מסבכת ומפתלת והעסקה היתה אף היא סבוכה פפקעת, אולם בחסדי שמים עלה בידו של רבי צבי הירש לישר את ההדורים ולמצא מוצא מן-הספק. הגיע אפוא הזמן לשלף את הסכום שהשלים בידו הרב, כדי לסים את העניין בכי-טוב, אולם כשרבי צבי הירש פתח את הארון שבביתו בו הניח את צרור הכסף, חורו פניו וידיו החלו לרעד. "הכסף איננו", לחש באימה, "ואני, אנה אני בא?" חפוישים קדחתניים החלו בבית, ולא נותר בו שום חפץ או פלי שלא נבדק, אך לשוא היה כל העמל. הכסף נעלם, פאלו בלעתו האדמה, והרב לא ידע את נפשו. אף אחד לא ידע מי הפיץ את השמועה כי ידו של המשמש הפרנקפורטי פמעל, אולם השמועה עשתה לה פנפים, וחזקה על לשון הרע שהיא מתקבלת על הלב. מתוך מבוכה ואי-נעימות, נאלץ רבי צבי הירש לזמן לפניו את המשמש, והחל לשוחח עמו אודות הפקדון שנגנב מביתו. סחור-סחור הלך הרב בדברו על העניין, והוא התקשה לומר לבן-שיחו פפה מלא כי הוא נחשד בדבר, אולם המשמש הבין על-נקלה את הדברים. הבררה בין שבויה כי לא שלח ידו בפקדון, לבין תשלום מלא של הגנבה, הצגה בפני המשמש, והוא הודיע בבשת פנים כי מעדיף הוא לשלם את דמי הפקדון פלו. לא היה ספק בלב פלם, כי המשמש אמנם נכשל בנטילת הפקדון הגדול, ואף אחד לא העלה על-דעתו כי ידיו לא היו פמעל, והוא נתן לרב את כל דמי חסכונוותיו, אותם אגר פעמל וביצע רב במשך שנים ארוכות. הספור עשה לו פנפים, ור' מאיר אנשיל לא מצא לעצמו מקום בטורטקוב, בה נחשב פננב נאלח, ובעל-פירו שבו לעיר מולדתו פרנקפורט, שם נאלץ להפך לרוכל נוד, המסובב בין הפפרים ומוכר את מרבלתו. זמך-מה לאחר אותו מארע מסעיר, חלה אחד מתושבי טורטקוב, וכשנטה למות התוודה וספר לבני-ביתו, כי שהה בביתו של הרב פיום בו השלישו אצלו את הפקדון, וכשראה את הכסף הרב, התפתה אחר יצרו ונטל את הכסף באין רואים. לאחר מעשה, הצטער האיש ולבו הבה אותו על מעשהו הנפשע, אלא שלא היה ביקלתו להפנס אל בית הרב, והותיר את הצרור פלו בביתו, מבלי להוציא ממנו אף פרוטה.

נקל לשער את צערו הגדול של רבי צבי הירש הורביץ, פשהבין כי לשוא נחשד המשמש הנאמן במעשה שלא עשה, והתפעם אל מול אצילות נפשו הגדולה. לא חס רבי צבי הירש על קנותו וכבודו, ויצא במסע ארוך אל העיר פרנקפורט, שם מצא את המשמש הנאמן והשיב לו את פספו, פשהוא מתחנן לפניו לסלח לו על חשד השוא שדבק בו. ר' מאיר אנשיל הרגיע את רוחו הסוערת של רבו, וכתמורה על התפסותו פברו רבי צבי הירש בעשירות גדולה לו ולזרעו אחריו. הברכה התקיימה במהרה, ור' מאיר אנשיל הפך לאחד מגדולי העשירים בדורו, ומספרים, כי בהשפעתו התמנו שני בניו של רבי צבי הירש ברבנות שתי הקהלות המפארות, פרנקפורט וניקלשבורג. ♦

זהירות מיוחדת היתה לו לרבי בריציון אבא שאול לממון הזולת, והיה גם מזהיר אחרים על שמירת ממונו אבריהם, אפילו על פרוטה קטנה. אולם כשנגע הדבר לעניני צדקה, היה מפזר ביד נדיבה. מעשה בעניי אהד שהיה מגיע ממרחקים לשיבת "פרת יוסף" כדי לבקש צדקה, וכשראהו רבי בריציון שאל את אחד התלמידים על מחירה של נסיעה באוטובוס, והעניק לאותו עני סכום כפול, בהסבירו שמפיון שעני זה מגיע אל הישיבה בנסיעה, יש לפחות להעניק לו את הוצאות נסיעותיו הלוך וחזור. באחת מנסיעותיו לצפון הארץ יחד עם תלמידיו, עצרו בדרךם באחד הישובים כדי להתפלל מנחה. מיד עם הכנס הרב אל בית הכנסת, חפש ראשית את קפת בית הכנסת ושלשל לתוכה סכום נכבד. התפלאו תלמידיו על-כך, והוא הסביר להם כי כך ראוי לנהוג בכל בית כנסת שמתפללים בו, שהרי יש בהם הוצאות של נקיון ומאור, וכאשר האדם נהנה מקד, עליו להשתתף בממונו בהוצאות המרביות. פעם התנדנד אחד מתלמידיו על כסאו באמצע הלמוד, ובלי משים חבט הפסא בקיר וחרט בו חריץ. הזהירו הרב שהוא עובר על לאו, ולתמיהת התלמיד הראה לו את הנאמר בפירשת ראה: "לא תעשו פן לה' אלמיקכם", שיש להזהר בממון שהקדש לגבוה ולשמור על שלמותם של כל הפצעים שהקדשו לכלל.

זהירותו של ה"חפץ חיים" מחשש גזל, היתה מיוחדת. פעם, לאחר ששב מאחד ממסעיו הרבים, ראה שאשתו תקנה את המדרגות המובילות מרשות הרבים הביתה, ומצא שהמדרגה התחתונה נוגעת מעט באדמה של רשות הרבים. סרב ה"חפץ חיים" להכנס הביתה וטען שיש בכך משום גזל, והמתין עד שתקנו את המדרגות והקצו אתו אתו לקדמותן. אחד מתלמידיו בישיבת רדיו, סיע לו להעתיק את כתב-ידו, והוא קבע לו שכר קצוב על כל גליון בו היה מספר אחיד של שורות. פעם פנה ה"חפץ חיים" בבקשה לתלמידו, ואמר שארע לו אסון גדול והוא נכשל בעון הגזל. תמה התלמיד לבריו והוא הסביר, שמצא באחד הגליונות מספר גבוה יותר של שורות ממה שנקבע, ונמצא שגנב אותו בכך שלא שלם לו את הסכום המלא על עמלו. לשוא נסה התלמיד לחסור ל"חפץ חיים" כי הוא מותר לו על התוספת המזערית שאין לה ערך, אולם ה"חפץ חיים" לא אבה להקשיב לו, ולא שבה רוחו אליו עד שהוסיף לו על שכרו. בכלל, היה נושא הזהירות מכספי הזולת בראש מעיניו של ה"חפץ חיים", והנהיג להקדים בתפלה זכרה שאומרים ביום הפורים לפני 'כל נדר', את העניינים שבין אדם לחברו לפני הודו על המעשים שבין אדם למקום, מפני שלעתים לא מספיק האדם לסיים את כל התפלה לפני אמירת 'כל נדר', ונמצא שהחסיר דוקא את העניינים החשובים שבין אדם לחברו.

רבי איסר זלמן מלצר בעל "אבן האזל", שב פעם לביתו בערב שבת אחר שטבל במקוה לכבוד שבת, ולפתע בקש לחזור על עקבותיו אל בית המרחץ. תמהו בני ביתו על כך, ורבי איסר זלמן הסביר, כי עתה נזכר שבשעה שהיה בבית המרחץ, הניח את בגדיו בתא אחד שעליו שלם את דמי השכירות, ואת שאר חפציו הניח בתא סמוך. "חוששני שפא נטלתי את מקומו של אדם אחר, ולכן מבקש אני לחזור אל המקוה כדי לשלם את התוספת על התא הנוסף". אחד מתלמידיו שעמד שם התנדב לרוץ אל המקוה במקומו של הרב, אלא שרבי איסר זלמן סרב והלך בעצמו, מפני ההלכה שהגזל את חברו צריך גם לפיסו, ולא די בכך שישוּב לו את הגזלה.

פעם נודע לרבי אברהם שלום מסטרופקוב, כי אחד מחסידיו אינו מוכן לעמד בדין תורה עם תובעיו. שגר לו הרבי מכתב ובו כתב: "בטוחני, שאם תגיע לאזניך השמועה כי מדברים עליך סרה שאכלת מאכלים אסורים הלילה, ודאי לא תשב שאנן ושלך, אלא תצא לרחוב של עיר כדי להכחיש את עלילת השואה הזו שהעלילו עליך. ובכן דע לך, כי שמועה יש עליך שהנך מסרב לעמד בדין תורה, ומדוע אפוא אתה שותק? קום עמד על-ימיניך ובוא לפני בית-הדין כדי לסתר את שמועת השואה הזו. תמהני עליך, וכי אסור גנבה קל בעיניך מאסור אכילת טרפות? והרי שניהם אסורים שוה מן התורה".

זהיר היה הרב מבריסק מאד בעניינים שבממון. לעתים היה נראה כי החששות מגזמים ואף רחוקים מן המציאות, אולם ימים הגידו כי הוא קלע אל האמת. פעם שלח אליו ראש ישיבת מיר, רבי אליעזר יהודה פינקל, סכום כסף שקבל בעבורו מנדיב אחד מחוץ לארץ, והרב מבריסק שאל את השליח בדבר על מקור הכסף, אולם לא היו בידו פרטים ענייני. העדיף הרב מבריסק שלא להשתמש בינתים בכסף, עד שלא יעלה בידו לברר את הפרטים לאשורם, ובינתים כך את חבילת השטרות ורשם עליהם "סמן שאלה". עברה כמחצית השנה והנדיב הגיע ארצה, ורבי אליעזר יהודה שאלו לאיזו מטרה הועיד את הכסף. התברר למרבה הפלא, כי למעשה בקש הנדיב לשלח את הכסף לאדם אחר ולא לרב מבריסק, ובגם השתוממו לראות כי זהירותו הרבה של הרב היתה במקומה וחששו היה מצדק לשלוחו.

מטעים

ויקרא אל-משה (8.10)

מנהג ישראל להתחיל ללמד עם הנולדים עם הקטנים ספר ויקרא, והא"ף קטנה כדי לרמוז שבה מתחילים עמם את הלמוד. תבת ויקרא בטעם טרהא ותבת משה בטעם אתנה, לרמוז לאדם שאף-על-פי שיש טרהא גדולה ללמוד את הבנים תורה, עם-קליזה יזכה אחר-כך לראות מהם הרבה נהר רוח ושלמה בזה ובבא, ויזכה לישיב באתנה בישיבה של מעלה בזכות בניו המומדים. (תורה יעלה)

אמרו במדרש, שאחר שעשה משה את המשכן עמד בחוץ והתירא לבוא לאהל מועד, אמר הקב"ה אין זה דרך שמושה יעמד בחוץ אחר שהצטער בהקמת המשכן ואני עומד בפנים, אלא הרני קורא אותו שיכנס, מיד ויקרא אל-משה, ועוד אמרו שם, שנפשו של משה היתה ענומה עליו על שכלם הביאו נדבתם למשכן והוא לא הביא, אמר לו הקב"ה, חיה שדבורך חביב עלי יותר מהכל, שמכיל לא קרא הדבור אלא אל משה, ומיד ויקרא אל-משה. ולכן התבות מטעמות בטעם טרהא ואתנהתא, שבגלל הטרחה והצער של משה, הניח הקב"ה את דעתו באתנהתא. (מפני חיים)

והביא את-אשמו (1.7)

בטעמי קרא ואזלא מפני שאמרו חז"ל שאין ממשכנים חובי חטאות ואשמות, אלא הם בעצמם מקרימים והולכים ומביאים את הקרבן. (מני יוסף)

מדגש

הא"ף של ויקרא זעירא שהוא לשון ענוה, מפני שרצה משה לכתב ויקר כמו אצל בלעם, והקב"ה אמר לו לכתב ויקרא, ולכן כתב א"ף קטנה. במסכת סוטה נאמר: משמת רבי, בטלה ענוה ויראת חטא. אמר לה רב יוסף לתנא, לא תתני ענוה דאבא אבא. והתחבטו המפרשים לבאר דברים אלו שקשה להבינם, וכיצד עולים בקנה אחד עם מדת הענוה. בשם הגר"א מוילנא והגאון מרוגטשוב נמסר, שבידו של מרדכי אמוזא בשם אבא, וכונת רב יוסף היתה אפוא לומר, אל תאמר שבטלה ענוה שכן נמצא אבא שהוא ענותן, אולם מספרים, שפעם אמר דבר זה לפני המהר"ל דיסקין והוא אמר מיד: בטוחני שלא יצאו הדברים מפי הגר"א, שכן בכל הירושלמי אין אמוזא בשם זה. יש אומרים, שהכונה לאמר במסכת שבת, שם מובא אן ויש אומרים הן, ויתכן שהיתה גרסה של אבא.

ממלכה

בעבר נהגו המשפילים לפי האפנה, לחבש מגבעות קטורות בגזות צבעוניות. פעם ראה הדין רבי נפתלי שריבר מקלוג'ורדן, איש קל דעת קשהו חבוש במגבעת כזו, ואמר: "הרי אמרו חז"ל, שכספי הראש נועד ליראת שמים, וכשראה השטן שבני ישראל חובשים מגבעות, התירא שקאו יבואו לידי יראת שמים, ולכן הנהיג לחבש כובעים עם נוצות באפנה, וכך הביטיח את עצמו שבעלי המגבעות לא יבואו לידי יראת שמים. ודבר זה מרמז בפירשת ויקרא בפסוק וחסיר את-מראתו נצתה, כיצד מסיד השטן את מראתו - יראתו של האדם? בגזותה..."

היצירה שמהדירה בקוראיה מידות טובות

החייב בית חיובו של רב הנסח "שבת טיש"

מידות טיש

מידות והליכות בראי מרשת השבוע

ב' כרכים

מחיר מינימום לרגל התרומה לאור

לחסידי כולל תורות ומסרים רבוגברות

טלפון: 02-506777 • דוא"ר: 586777@gmail.com

על מדרגים 1240

על מדרגים 900

על מדרגים 900

על מדרגים 900

"נפש פייתחטא וגו' ועשה מאחת מהנה" - לעתים, גם פאשר עושה האדם מצוה, נחשב לו הדבר לחטא. אימתי? פאשר יודע הוא שעשה מצוה, והוא מתגאה ומתפאר בכך, וסבור שעשה בכך טובה גדולה לקב"ה, אזי זה עצמו נחשב לו לחטא. (קדושת לוי)

ליקוטים נפלאים פרשת ויקרא

רבינו האור החיים הקדוש, מדקדק בלשון הפסוק שלפנינו, שמתחיל בלשון יחיד 'אדם כי יקריב מכם', ומסיים בלשון רבים 'תקריבו את קרבנכם', יש פה גם כפל לשון, יחד עם שינוי לשון? ועוד מהו הכוונה של המילה יקריב 'מכם'?

ומבאר רבינו האור החיים הקדוש באופן פלא, כדלהלן: 'קרבן' כשמו כן הוא. הוא בא לקרב את האדם אל ה'. כי על ידי החטא מתרחק האדם מה', ומגביר בו את כח הבהמי הגשמי שבו, לעומת החלק הרוחני שבו, ואילו במעשה הקרבת הקרבן בא לידי ביטוי הכיוון ההפוך: רצונו של האדם המקריב להעלות את הנפש הבהמית, לדרגה רוחנית לקדש את כל כולו לעבודת ה'.

ולכן האדם שחטא מביא בהמה לקרבן, כדי שיגיע להתבוננות הזאת, ויעלה ממדרגת בהמה למדרגת אדם.

אולם יש 'קרבן' נעלה יותר, והם צדיקי וגדולי הדורות, שזוכים לקרב נפשות בני אדם לקדוש ברוך הוא, שמוכיחים אותם ומחזירים אותם בתשובה, וזה 'הקרבן' הרצוי ביותר לפני ה'.

אדם כזה שמקריב נפשות בני אדם לה', אין צריך להקריב 'בהמה' לפני הקדוש ברוך הוא, כי לידי חטא ועוון לא יגיע כדברי חכמים 'כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו', וגם אין צורך שביא 'נדרים ונדבות', כי הוא מקריב את הדבר הכי חשוב לפני הקדוש ברוך הוא.

ובזה יובן שינוי וכפל הלשונות בפסוק, כי הפסוק מדבר בשני סוגי קרבנות.

סוג ראשון 'אדם כי יקריב מכם' שהוא יקריב לה' 'מכם' את הנשמות הפחותים שבעם

ישראל ויחזירם בתשובה. ולכן נאמר בלשון יחיד, כי רק יחיד סגולה הנקראים 'אדם' לשון חשיבות, זוכים לדרגה זאת.

ואחר כך אומר הפסוק סוג שני של קרבן 'מן הבקר תקריבו את קרבנכם' שזה סוג קרבן ששייך לכל אחד, שיקריב לה' בהמה בנדר או בנדבה, ולכן נאמר 'תקריבו את קרבנכם' בלשון רבים.

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה'" (א, ב)

והרי היה צריך לכתוב להיפך: "אדם מכם כי יקריב קרבן"?

אלא אמרו תלמידי הבעש"ט, האדם צריך להקריב קרבן מעצמו, "מן הבהמה" מתאוותיו הבהמיות המורידות אותו לדרגת ח'.

"ויקרא אל משה" (א, א)

כ"ק האדמור מסלונים זצ"ל הסביר שקולו של הקב"ה "קורא" לאדם בכל מאורעות החיים, ובכל מאורע יש בכוחו של היהודי לשמוע את דבר השם, ואת הקריאה המיוחדת המופנית אליו.

"ויקרא אל משה" (א, א)

שמעתי מכ"ק אבי אדמו"ר לפרש דברי חז"ל המובא ברש"י ריש פרשת ויקרא 'לכל דיברות ולכל אמירות ולכל ציוויים קדמה קריאה - לשון חיבה'. ולכאורה אינו מובן מדוע הוצרך לקרות בכל פעם? ואמר כ"ק אבי על פי מה שאמר רבינו הקדוש מלובלין, דאם יאמר לו מלאך או שרף שהוא צדיק, לא יאמין לו, כי הוא יודע בעצמו שאינו כן, אבל אם יאמר הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו שהוא צדיק, יאמין לו על אותו רגע לבד, אבל לא אחר כך, כי שמא אבד צדקתו, עד כאן דבריו הקדושים.

והכי נמי משה רבנו היה במדרגה זו, שהיה חושב תמיד שהוא גרוע מכל אדם, והשם יתברך לא יקרא לו עוד רק לאדם אחר מישראל, ואף על פי שהיה השם יתברך קורא לו ומדבר עמו, היה חושב שעד כאן היה כדאי, ומעכשיו אינו כדאי שידבר עמו השם יתברך עוד, ועל כן חשב בדעתו לילך משם, וכן היה בכמה פעמים, על כן הוצרך השם יתברך לקרות בכל דיבור ודבור, ודברי פי חכם חן.

(הקדמת חקל יצחק מאמר ששי אות א)

"ויקרא אל משה" (א, א)

"לכל דיברות ולכל אמירות ולכל ציוויים קדמה קריאה - לשון חיבה" (רש"י). רמזה תורה למוכיחים בשער, המדברים אל ישראל, אומרים לישראל, ומצווים את ישראל - שמוטלת עליהם חובה להקדים דברי חיבה לדברי לקחם, שלא יהיו "נביאי זעם" ואל ידברו לישראל, בפנים זועפות ובקוצר רוח.

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, אדם כי יקריב מכם קרבן לה', מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן, תקריבו את קרבנכם" (א, א)

לעיי"נ
הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

מה רוצה הקדוש ברוך הוא מאיתנו??

ליקוטים נפלאים פרשת ויקרא

"ואם מן העוף עלה קרבנו לה', והקריב מן התרים או מן בני היונה את קרבנו" (א, יד-יז)

יש כמה וכמה סוגי קרבנות שהיו מקריבין בבית המקדש, ואחד מהן נקרא 'קרבן עולה', וכשמו כן הוא, כולו עולה כליל לה'... יש עולה שבאה מבקר וצאן, ויש עולה שבאה מעופות. בעולה שבאה מבקר וצאן, לא כתוב בפסוק, 'קרבנו לה', ורק בקרבן עולה שבאה מן העוף נאמר 'קרבנו לה', ולכאורה היה מן הראוי להיות להיפך, שאותם שטרחו והביאו עולה מבקר וצאן, חשובים הם יותר בעיני ה', מהעני שהביא רק עוף?

מבאר רבינו האור החיים הקדוש שהתורה באה ללמדנו, שרק על העני המביא קרבן עוף, השכינה שורה, כי מביאו בשברון לב ואין הקדוש ברוך הוא שורה, אלא רק על מי שהוא שבור ועניו, וכמו שכתוב 'לב נשבר ונדכה, אלקים לא תבזה', ואילו המביא מן הבקר והצאן, נפשו שמחה עליו, שמביא דבר הראוי להתכבד בו, ואין השכינה שורה עליו.

"וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלוך מעל מנחתך" (ב, יג)

בא לרמז שצריך אדם להוריד דמעות בתפלתו, כי כל השערים ננעלו חוץ משערי דמעה, שאף על פי שאין האדם ראוי מצדו שתקבל תפלתו, על ידי דמעות הקדוש ברוך הוא מתמלא עליו רחמים ומקבל תפלתו.

זהו שנאמר 'וכל קרבן מנחתך' שהיא התפלה, 'במלח תמלח' שהם דמעות שהם מים מלוחים. 'ולא תשבית מלח ברית אלוך', הטעם שקראם 'מלח ברית' הוא משום דכל השערים ננעלו חוץ משערי דמעה, וזהו הברית שנכרת להם, שאינם חוזרות ריקם. 'על כל קרבנך תקריב מלח', דהיינו בכל תפלה תוריד דמעות, ובזה אינה חוזרת ריקם. (פיתוחי חותם)

עיקר העבודה שלנו היא להקריב את עצמנו ממש. והרי איך הקרבן מכפר? "טוביה חטא וזיגוד מנגיד"? (היתכן שאדם בשם טוביה חטא ואת המלקות מקבל אדם אחר בשם זיגוד?) אם האדם חטא, מה פתאום שהקרבן יכפר עליו? אלא, החוטא היה מגיע לביהמ"ק ומתחרט ותוהה על חטאיו וחושב מחשבות להיטהר וזו התשובה האמיתית שבקרבן.

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן... אם עלה קרבנו מן הבקר זכר

תמים יקריבנו" (א, ב-ג)

"אמר רבי יהושע בן לוי: בוא וראה כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקב"ה, שבשעה שביט המקדש קיים, אדם מקריב עולה - שכר עולה בידו, מנחה - שכר מנחה בידו, אבל מי שדעתו שפלה, מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם, שנאמר: 'זבחי אלקים רוח נשברה'; ולא עוד, אלא שאין תפילתו נמאסת, שנאמר: 'לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה'". (סוטה ה ע"ב)

ה'בעל שם טוב' הק' הכין את אחד מתלמידיו לקראת תפקיד של בעל תוקע בראש השנה, ובמשך תקופה ארוכה למד אותו את כוונות התקיעות, התלמיד השקיע עד מאד בלמודים אלו, אולם משנקרא לתקוע לבסוף, התרגש כל כך וכל הכוונות פרחו מזכרונו. במשך דקות אחדות הוא נסה להזכר בהן, או למצער בחלקן - אך העלה חרס בידו, וכך עמד ותקע כשבלבו שבור על חסרון הכוונה שיש בו.

לאחר התקיעות קרא לו ה'בעל שם טוב' ואמר לו: דע לך, כי התקיעות הללו הועילו יותר מתקיעות אחרות שנעשו בכל הכוונות הראויות. שכן, הכוונות בתקיעת השופר הן כמפתחות לפתוח שערי שמים לתפילותינו, ולכל שער נצרך 'מפתח' מיוחד המתאים לו, שהוא כוונה מיוחדת לשער זה, אבל לב נשבר ונדכה דומה לגנב השובר את המנעול ואינו נזקק כלל למפתח... באופן כזה, ניתן לשבור את כל המנעולים ללא מפתח פרטי לכל מנעול.

הרה"צ ר' אשר פריינד פגש פעם אדם שהתבודד ב'פעלד' בשעת לילה מאוחרת, ושאל אותו: איך אתה מסתובב כך בשעה כזו? מה, אינך פוחד?? - לא, אינני מפחד! השיב הלה. אמר לו ר' אשר: **זו לא חכמה לא לפחד! החכמה היא להכיר את ה' מתוך הפחד שיש לך!!!** ולכן, גם אנחנו, במצב הבלתי ייאמן שבא עלינו, עלינו לנצל את המצב הזה בשביל להכיר את ה' מתוך הבהלה ואי-הידיעה הזו, ולצאת אמיתיים יותר מהמשבר הזה... **הקדוש ברוך הוא נכנס - למקום שבו האדם מפנה לו מקום, ומסלק קצת מהגאוונה שלו!!!** ככל שאנחנו יותר חדלי אישים, יותר חסרי אונים, יותר מבינים כמה אנחנו לא מבינים - אנחנו נותנים לבנורא עולם מקום אצלנו!! ולכן, דווקא עכשיו, כשהמצב נמצא בחוסר שליטה, כשאנחנו לא יודעים מה יקרה מחר, דווקא אז **הפוטנציאל לגלות את הבנורא הוא א-ד-י-ר!!!** ככל שנעצים את "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" (דברים ח, יז) כך ייתקיים "והאלוקים עשה שיראו מלפניו" (קהלת ג, יד).

(נקודות של אור - ספינקא)

סיפורים נפלאים פרשת ויקרא

"ויקרא אל משה" (א, א)

ידידו, קרא לו להכנס פנימה, אל אהל מועד שכמוהו כארמון המלך שכן אהב הוא להמצא במחיצת ידידו. ולכן נאמר בתורתנו הקדושה: 'ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד' רק לידיד האהוב קורא מלכו של עולם בשמו ומזמינו להכנס אל תוך ארמונו! 'ועתה', סיים ר' אלעזר, 'כלום תטען עוד, כי את בלעם אהב אלקינו יותר משאהב את משה רבנו?'
(זוהר הקדוש פרשת בלק לוקט ממועשיהם של צדיקים)

"ויקרא אל משה" (א, א)

האלף הזעירא ב"ויקרא" באה לרמוז, כי אין לימוד התורה מתקיים אלא אצל אדם שמקטין עצמו ונוהג בענווה. "אלף" כלומר, לימוד תורה ("ואאלפך חכמה") מתקיים רק אצל "זעירא" מי שזעיר בעיני עצמו. כדרך שמובא בילקוט, שלפיכך זכה משה רבנו לקריאה זו "ויקרא אל משה" משום שהיה עניו ובורח מן הכבוד, באמרו: "לא איש דברים אנכי". (ספרים).
איש אחד בא לפני הרבי ר' בונם מפשיסחא ז"ל ושאל אותו: "הנה תמיד בורח אני מן הכבוד ואף על פי כן אין הכבוד רודף אחרי, היכן איפוא האמת שבדרכי חכמינו?" השיב לו הרבי ר' בונם: "מתוך שאלתך משמע, שבשעה שאתה בורח מן הכבוד הרי אתה פונה מדי פעם בפעם לאחוריק, לראות אם הכבוד אחריך, ממילא כשהכבוד רואה שאתה פונה אליו, הריהו סבור שמתכוון אתה לרדוף אחריו ומיד הוא מפנה עורף ובורח מפניך..." הכוונה שבדבר היא, שהוא בורח במתכוון מן הכבוד כדי שהכבוד ירדוף אחריו, כלומר, הוא מעמיד פנים כעניו כדי שיזכה על ידי כך לכבוד יתר, ובוהו כשלעצמו הריהו רודף אחרי הכבוד (ממענינה של תורה).

באחת הפעמים שנסע ה"חפץ חיים" בעניני ישיבתו למוסקבה ביקש להסתיר ממקורביו וממיוזעיו את יום בואו לעיר, כדי שלא יבואו לקבל את פניו בבית הנתיבות, לאחר הגיעו שאלו אחד המקורבים המאוכזבים מדוע מנע מהם את הזכות לבוא ולקבל את פניו וליתן לו את הכבוד הראוי לתלמיד חכם כמוהו.

כשבת צחוק על שפתיו השיב לו ה"חפץ חיים" ואמר: "אין לי כל ספק כי כבודו אוכל "קוגעל" בשבת. אם יתאווה לאכול מן הקוגעל ביום שישי תייעץ לו בודאי בעלת הבית לטעום משהו אחר בטענה כי קוגעל אוכלים רק בשבת. סיים החפץ חיים ואמר כבוד זהו קוגעל ואותו אוכלים רק ביום שכולו שבת (עוה"ב), והיה אם מאן דהו לא יוכל להתאפק ויאכל אותו בערב שבת (בעוה"ז) יאלץ להשאר רעב בשבת..."
(מורשת אבות).

"אדם כי יקריב מכם" (א, ב)

סיפר רבי שלמה זלמן עהרנררייך זצ"ל הי"ד משאמלויא, אבי זקני ז"ל, היה נוהג תדיר ללכת לאסוף צדקה, עבור עניים, אלמנות ותלמידי חכמים. יום אחד דפק בדלתו של עשיר גדול וביקש ממנו צדקה, אך לא נתן לו אפילו פרוטה.

"יותר משחיבב הקדוש ברוך הוא את משה רבכם - חיבב הוא את בלעם", סח גוי אחד באזני ר' אלעזר, ובקולו נשמעה נעימת לעג. "את בלעם חיבב הקדוש ברוך הוא יותר מאשר את משה רבנו"?! התפלא ר' אלעזר לשמע דברי הגוי. "ועל סמך מה אומר אתה זאת"? לגוי היתה תשובה מן המוכן: "הן כתוב במפורש בתורתכם, כי בעת שחפץ ה' לדבר עם משה, שלח ויקרא לו לבוא אל המשכן, אך כאשר רצה לדבר עם בלעם נאמר 'ויבוא אלוקים אל בלעם', ולא קרא לו לבוא כדי שלא להטריד את בלעם, כלום אין הדבר מוכיח, שאת בלעם אהב יותר"?! סיים הגוי את טענתו בתרועת נצחון. "אם תשמע את המשל שבפי תבין את הענין ואז, ממילא, תשנה את דעתך", אמר לו ר' אלעזר. "ניחא, אשמע את המשל", הסכים הגוי. ור' אלעזר נשא משלו: "אל ארמון המלך הגיע מצורע הוא מצא את שער הארמון נעול, והחל מקיש עליו, 'פתחו לי! אני רוצה להכנס פנימה!' קרא והלם על השער. המהלומות והצעקות הגיע לאזני המלך היושב בלשכתו הפנימית. 'מיהו הדופק על השער?' שאל. 'מצורע כלשהו נמצא שם ורוצה להכנס אל תוך הארמון' השיבו לו עבדיו. 'להכנס לתוך הארמון?' הגיב המלך. 'כדבר הזה לא יהיה!' אך כיצד משלחים אותו מוכאן? אם אשלח שליח שיורה לו להסתלק מהמקום הדבר יקומם אותו, והוא יתפרץ הנה בכח, ואז עלול הוא להדביק חלילה את בני במחלת הצרעת... ומה אעשה"? עלה רעיון בדעתו של המלך: 'מוטב אקום מכסאי ואגש בעצמי אל פתח הארמון, ושם אאיים עליו לבל יעז להכנס פנימה. ממני הוא בוודאי יבהל'... קם המלך ממקומו וניגש אל שערי הארמון, ראה את המצורע הולם בפראות על הדלת ולאזניו הגיעו קריאותיו 'פתחו לי! פתחו לי!' הרים המלך את קולו וקרא לעבר המצורע: 'הסתלק מוכאן, ואל תעז להראות עצמך כאן שנית, שמא תדביק את בני, ואם לא תשמע לי רע ומר יהיה גורלך!' לשמע דברי המלך חוורו פניו של המצורע והוא מיהר להמלט מן המקום.

לעומת זאת כאשר מגיע ידידו של המלך אל הארמון ודופק על השער גם אם מבקש המלך לדעת מיהו הדופק, וכשמספרים לו כי ידיד נפשו עומד בחוץ ודופק על שערי הארמון, קורא המלך מתוך הארמון אל ידידו העומד בחוץ: 'הכנס, ידידי, הכנס אל ארמוני!' החיבה נשמעת בקולו של המלך, ואין הוא חפץ בשום פנים ואופן שאחד ממשרתיו יקרא לידידו האהוב, רק הוא, בכבודו בעצמו, מזמין את הידיד להכנס פנימה. 'ועתה תרצה לשמוע בוודאי, גם את הנמשל', פנה ר' אלעזר אל הגוי הקשוב. הגוי הנהן בראשו ור' אלעזר המשיך: 'הנמשל מדבר, כמובן על משה ובלעם, בלעם דומה היה לאותו מצורע שהתדפק על שערי הארמון וחפץ להכנס פנימה. ומה אמר על כך הקדוש ברוך הוא? 'אלך בעצמי אל שערי הארמון למנוע אותו מלהכנס פנימה, שכן

אם יכנס עלול הוא לטמא את ארמוני', ועל כן בא הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, לדבר עם בלעם. לעומת זאת משה רבנו כמוהו כידידו של המלך. כאשר שמע מלכו של עולם את קול

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים פרשת ויקרא

לקהל המשתתפים בשמחת בר המצוה של אחד מילדי העיר בני ברק נכונה הפתעה: בפתחו של אולם השמחות נראתה לפתע דמות מוכרת.

"הסטייפלר" עברה לחישה מפה לאוזן, והכל קמו ממקומותיהם, מבקשים לחזות בהדרת פניו של הצדיק, אשר זה זמן רב אינו יוצא מפאת חולשתו מפתח ביתו. נרגשים במיוחד היו בני משפחתו של חתן השמחה, נרגשים ונבוכים כאחת הן אין הם קרובי משפחה של רבי יעקב ישראל קניבסקי, על מה ולמה זכו הם אפוא, כי הצדיק, ששנים רבות אינו משתתף אף בשמחות משפחתיות יגיע דוקא לשמחתם?

עד מהרה התבררו הדברים. שכן, עם הכנסו לאולם השמחות ביקש הסטייפלר לשוחח ביחידות עם חתן בר המצוה. נפעם לחלוטין שמע הנער מה בפיו של הצדיק הדור. ובתום השיחה, עזב האורח הנכבד את המקום.

"מה אמר לך?" הקיפו הנוכחים את הנער, "מה אמר לך הסטייפלר?" נחנק מהתרגשות הצליח הנער לפלוט: "הוא בא לבקש ממנו מחילה..." הסתבר, כי אביו של חתן השמחה נוהג להתפלל בבית המדרש "לדרמן" בו התפלל הסטפלר זצ"ל. בעת שהיה הילד כבן שבע שנים, נדמה היה לו למרן ז"ע, כי הילד לומד בזמן התפילה. הוא גער בו על כך, ואחר כך התברר לו כי סידורו של הילד דומה היה לגמרא, והילד אמנם התפלל ולא למד. כיון שכך, חפץ הצדיק לבקש את מחילתו של הילד אך לפי שקטנים (טרם בר-מצוה) אינם בני מחילה - לא יכול לבקש את מחילתו. לפיכך בירר הסטייפלר זצ"ל מה שמו של הילד ומה גילו. שש שנים שמר את הדבר בליבו, ובהתקרב מועד בר המצוה של הנער, ביקש לדעת היכן תערך שמחת המצוה. ומיד עם צאת הכוכבים, ביום בו מלאו לנער י"ג שנים והוא יצא מגדר "קטן", מיהר הצדיק לבקש את מחילתו... (מעשיהם של צדיקים)

"מכל מצוות ה' אשר לא תעשינה" (ה, יז)

הרה"ק רבי מרדכי דב מהורונסטייפל זיע"א, הקפיד מאד שלא להצטלם, עד שאפילו בטל נסיעתו לשמחת נשואין בצאנז, כיון שהיה עליו להצטלם, לצורך הכנת הפספורט עם תמונה. יום אחד, נודע לרבי על אדם שעלה בידו לצלמו בלא יודעין ומכר את תמונתו.

הרבי התחלחל לשמע הדברים, קרא לו, והרעים עליו בקולו, האיך העז לעשות כן, בידעו שהדבר בנפשו שלא יעשו ממנו תמונה, ועד כמה הוא מקפיד על כך...

אותו יהודי החל לתנות צערו לפני הרבי, בביתו שתי בנות בגיל שידוכין, ובאין בידו פרוטה לפרוטה, אינו מצליח למצוא את זיווגם, לכן נאלץ לצלם את התמונה, והכסף שיקבל תמורתה יעזרנו לנשואי בנותיו.

כשמע הרה"ק זאת הדבר, אמר לו: אם כן, הבא לכאן המכונה שעושה את התמונות, אמור לרבנית שתביא לי בגדי שבת, ועשה תמונה טובה, אותה תוכל למכור, למען יהיה לך מעות לנישואי בנותיך, לא אחר האיש לעשות כדברי הרבי, והתמונה נמכרה ברווח נאה. (בצילא דמהימנותא)

לבו כאב על אותו קמצן, שמעו פנים ואינו תורם מאומה לצדקה, נכנס לרבו ה"ישמח משה" זיע"א, ותנה בפני הרבי את צערו העמוק.

ענה ה"ישמח משה", אכן, באמת תמוה בעיני מפני מה הלה כה קמצן. ובאמת הלא כבר אמרו חז"ל (מנחות פו.) "עשירים מקמציין", מפני מה נברא העשיר קמצן? אלא הוא מחסדי השם יתברך, כי אם הוא לא יהיה קמצן, איזו חשיבות תהיה לצדקה שהוא נותן אצל הקדוש הוא, הרי יש לו ממון רב, והכסף אינו נחשב בעיניו למאומה. ע"כ בורא לו הקדוש ברוך הוא שיהיה לו לב אבן, כילי וקמצן, ואם בכל זאת יכפה את יצרו הקשה ויתן צדקה, תהיה לו אז חשיבות מיחדת. אולם, כל זה אם הוא אכן נותן, אבל אם אינו נותן כלום, לשם מה הוא נברא קמצן. (אגרת הטיול)

"ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח" (א, ז)

הרה"ק ר' יחיאל מאיר ממאגלניצע ראה את אחד מחסידיו שאין הוא מתפלל עם הציבור כדבעי אלא סובב אל דרום והולך אל צפון אנה ואנה בבית המדרש, קרא אליו ושאלו מפני מה אין הוא עומד להתפלל, השיב לו שעדיין אין הוא מוכן לתפילה והוא מחכה להתעוררות.

אמר לו הרה"ק בגמ' אמרינן תפילה במקום קרבן תיקנו, ובקרבנות נאמר "ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח" ודרשי בגמ' אע"פ שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט, והוא הדין לגבי תפילה שהוא במקום קרבן שצריך האדם להביא אש גם מן ההדיוט ולא שיהא עומד ומצפה לאתערותא דלעילא בלבד. (אור יקרות)

"כל חלב לה" (ג, טז)

אל הרה"ק האמרי אמת מגור זיע"א נכנס נצרך, והתאונן שתפיליו נגבבו. הוציא הרבי תפילין מארונו והביא לו, כשהוא אומר לו שישמור עליהם היטב, כי אלו התפילין שאותם קיבל מעזבון אביו השפת אמת זצ"ל, והם חשובים בעיניו ביותר. האמרי אמת אף הוסיף והתנצל בפניו, שתפילין של רבנו תם אין באפשרותו לתת לו.

כשמע החסיד שהתפילין הם של השפת אמת, אמר לרבי שהוא ירא להניח תפילין קדושים כאלה. שלחו הרבי לחתנו הרה"ח רבי יצחק מאיר אלתר הי"ד, שישמח להחליף לו אותם באחרים. כששאלו את הרבי מפני מה נתן דווקא את התפילין החשובים הללו, השיב, הרמב"ם פסק (הלכות איסורי מזבח, פ"ז הי"א), כל דבר שהוא לשם ה' הטוב, צריך שיהיה מן הנאה והטוב, כמו שנאמר 'כל חלב לה'. התפילין היקרות האלו, הן התפילין הטובות ביותר שהיו לי, על כן דווקא אותם נתתי לאותו נצרך. (ליקוטי יהודה)

"אשר נשיא יחטא" (ד, כב)

לשון אשרי - אשרי הדור, שהנשיא שלו נותן לב להביא כפרה על שגגתו. (רש"י)

גליון 406
שנה ט' תש"פ

סיפורי צדיקים

י"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תודה למשפחת קליימן על האישור לשריטמש בתמונה

סיפורי חז"ל

מעשה בחסיד אחד שקיבל על עצמו שלא יקבל שום מתנה מכל אדם, והיה לו בגד אחד וסדין אחד, וכל הלילה היה צועק ובוכה ומתחנן לבורא עולם שיעזור לו, פעם אחת נגלה אליו אליהו הנביא זכור לטוב בדמות ערבי, ועמד מולו ואמר לו: רצונך שאלוה לך שני מטבעות כסף, ובהם תהיה נושא ונותן בסחורה וממנה תחיה? הסכים וקיבל ממנו, וקנה בהם חפצים והרווייה בהם, וכן ליום שני וליום שלישי, ולא יצאה השנה עד נהיה לעשיר גדול, ושכח זמן חסידותו ותפילותיו, אמר הקב"ה לאלהיו, חסיד אחד היה לי בעולמי והרחקת אותו ממני, הלך אליהו ומצא את החסיד עסוק בעסקיו, אמר לו אני הוא שנתתי לך שני מטבעות כסף, הגיעה העת שאני צריך אותם, חיפש אחריהם ונתנם לו, אחרי זה ירד החסיד מנכסיו וכל ממונו ירד לטמיון, ישב ובכה בכתחילה, חזר אליו אליהו זכור לטוב ואמר לו מה אתה עושה? אמר אוי לו לאותו האיש שנהפך עליו הגלגל וירד מנכסיו, שאל אותו אליהו נשבע אתה אם מחזירים אותם אליך, שתשמור זמן חסידותיך ותפילתך? קיבל החסיד על עצמו את דברי אליהו ונתן לו שני המטבעות ועשה בהם מסחר והעשיר שוב.

(ילקוט שמעוני רות תר"א)

פרשת השבוע

ולאחר עריכת הקידושין, בירך את החתן הנרגש במלים חמות, ובין השאר אמר לו 'יהי רצון שיקיים בך הכתוב וקמץ הכהן ממנה'. תמהו הקרואים לשמע ברכה זו של הגאון, והעלו סברות מסברות שונות, אך לא עלה בידם לעמוד על פשר הברכה המיוחדת שהלה העניק לחתן. בסופו של דבר פנו אל רבי מאיר שמחה בבקשה שיסביר להם כוונת הדברים שהשמיע לחתן אחרי החופה. נתחייך כנגדם רבי מאיר שמחה ואמר: במסכת ברכות (דף ח) מספרת הגמרא שבארץ ישראל נהגו לשאול אדם שנשא לו אשה, מ'צא או מ'וצא' כוונת שאלה זו היתה? האם נתקיים בחתן הכתוב (משלי י"ח כ"ב) 'מצא אשה מצא טוב', או שנתקיים בו לא עלינו הכתוב (קהלת ד' כ"ו) ומוצא אני מר ממות את האשה, ועתה צאו וראו, שההבדל הבולט בין מצא לבין מוצא, הוא בניקוד האות מ"ם, פעם היא בקמץ ופעם היא בחולם. משום כך בירכתי את החתן הכהן שיקיים בו הכתוב 'וקמץ הכהן ממנה' שיהא אצלו תמיד מצא בקמץ ולא חלילה מוצא בחולם.

יקריב אותו לרצונו (א' - ג') המגיד הקדוש ממעוריתש זיע"א פירש: יקריב את רצונו. סיפר ה"חווה" הקדוש מלובלין זיע"א: פעם בליל חורף קר היה הקיסר נאפוליון לן באהל שמיכות. לפתע תקפו צימאון גדול למים, אולם התעצל לצאת מתחת שמיכותיו, אמר בלבו הקיסר: א"כ עצלן אתה נאפוליון, ומה בינך לאחרים? ומיד קפץ ממשכבו והלך לקצה השדה, שם עמדה חבית מים. כיון שהגיע לשם חזר ונמלך נאפוליון: בשביל מעט מים טרחתי כל כך ולא יכולתי להתגבר על הצימאון, א"כ מה ביני לבין שאר בני אדם? התאפק ולא שתה, וחזר על יצועו. לרצון כזה, סיים ה"חווה" את סיפורו, אני קורא שבירת רצון.

וקמץ הכהן ממנה מלא קומצו (ה' י"ב)

מסופר על הגה"ק רבי מאיר שמחה הכהן מדווינסק זיע"א בעל אור שמה. שהוזמן פעם לסדר קידושין אצל תלמידו שהיה ממשפחה מיוחסת של כהנים בני תורה, רבי מאיר שמחה קיבל ברצון את הזמנת תלמידו,

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים 7:33 ת"א: 76:35 ר"ת: 8:11

פרשת ויקרא

זמני כניסת השבת
ירושלים: 6:20 ת"א: 6:35

היה זה בחודש ניסן וכששמע רבה של העיר על בואו, הומינו לליל הסדר במחיצתו. לאחר ליל הסדר יצאו שני הצדיקים לטייל ופתאום פנה ה"אוהב ישראל" אל רבי יעקב ואמר לו: "ברגע זה אומר רבי ברוך את שפוך חמתך". רבי יעקב הביט בשעונו והשעה נחקקה בזכרונו, וכשחזר לאחר החג למעוזיבו, נכנס לרבו רבי ברוך וסיפר לו את מה שהיה, כששמע זאת רבי ברוך ממעוזיבו, ענה ואמר, כי אכן זו הייתה השעה שבה אחז באמירת "שפוך חמתך" בליל הסדר. רבי ברוך הוסיף כי הוא מוכרח להכיר את הצדיק הזה, וביקש מרבי יעקב שישוב לעיר יאסי ויביא עימו את רבה של העיר. כאשר הגיע ה"אוהב ישראל" למעוזיבו, קיבלו רבי ברוך בשמחה עצומה, ושוחח עימו במשך זמן רב, וכשעזב אמר לבני ביתו כי מעולם לא ראה אדם המדבר בלשון זהב כמו רבה של יאסי. זמן קצר לאחר מכן נסתלק רבי ברוך לבית עולמו, ותלמידו רבי יעקב מיארטשוב נסע ליאסי להזמין את ה"אוהב ישראל" שיבוא לשבת על מקום רבו, הוא הסכים ובא להשתקע במעוזיבו, שם נשאר עד לפטירתו.

מסופר: ה"אוהב ישראל" מאפטא זיע"א, היה זהיר באופן מיוחד מפני חשש של חמץ בפסח. בביתו ידעו, שאפילו כאשר התעורר חשש קל שבקלים בנושא זה, היה פוסק לחומרא. במיוחד היה מקפיד על שלוש המצות שמהן היה אוכל בליל הסדר. אף שגם יתר המצות שעלו על שולחנו בכל ימי החג כשרות היו למהדרין מן המהדרין, הרי על אותן שלוש מצות היתה הקפדתו חמורה בתכלית החומרה. הוא עצמו היה מתעסק באפייתן ולא נתן לאיש להתקרב אליהן. מיד בתום אפייתן היה אורזן באריוה כפולה ושומר אותם בפינה מיוחדת, בחדר מיוחד שהותקן לקראת החג לאיחסון מצות אלה וכל יתר המצות. מדי שנה היו חסידים קרובים של הרבי מוזמנים לסעוד עימו על שולחן הסדר. עריכת הסדר נעשתה תמיד ברוב עם, ומוכן שההכנות לקראת הסדר היו רבות. באותה שנה בה התרחש סיפורנו, היה מספר האורחים המוזמנים רב במיוחד, וההכנות לחג היו בהתאם. הרבנית טרחה ועמלה סביב העוורות שעסקו במלאכת הבישול, ובמקביל ניצחה ביד רמה גם על אלה שעסקו בשאר ההכנות: סידור הקירות, מירוק הרהיטים, התקנת החצר, ועוד ועוד. כמו בהרבה קהילות ישראל, נהוג היה גם בעיר אפטא, שבימים הסמוכים לחג היו עוברים גבאי הצדקה מבית לבית ומלקטים מצרכים שונים לעניי העיר. בראש וראשונה, היו אוספים מצות, שכן לא זו בלבד שאכילתן היא חובה מן התורה, אלא שהן גם היקרות ביותר מתוך כל מצרכי הפסח. לא נמצא בית בכל העיירה שהגבאים התדפקו על דלתותיו ולא נענו ברצון וביד נדיבה. גם על ביתו של הרבי לא פסחו גבאי הצדקה, כמוכן. כשהגיעו לבית הרבי היו ידיה של הרבנית מלאות עבודה. היא הורתה לאחד השמשים לגשת לחדר המצות ולקחת מן המצות שלוש מצות עבור גבאי הצדקה. העבודה לפני הייתה רבה והיא לא הלכה לבדוק אילו מצות מסר השמש לגבאים.

הגיע ערב החג והרבנית ניגשה לעריכת השולחן, והנה, שומו שמים, המצות השמורות והמיוחדות של הרבי נעלמו. ליבה של הרבנית פג, במהירות שיחורה את כל מה שאירע והבינה כי השמש בתום לבו, בחר דווקא במצות המיוחדות של הרבי כדי לתת אותם לגבאים, לבה של הרבנית נפל בקירבה.

הרה"ק ה"אוהב ישראל" מאפטא זיע"א (יומא דהילולא ה' ניסן) הרה"ק רבי יהושע העשיל ה"אוהב ישראל" מאפטא זיע"א נולד בשנת תקט"ו בעיר ז'מיגראד (פולין), לאביו רבי שמואל זיע"א שכינה כראש אב בית הדין בעיירה ניישטאט והיה לאחד מחשובי הרבנים בפולין. לאחר נישואיו הוזמן לכהן כרב בעיר קולבאסוב שבפולין, שם כיהן כרב ודיין והתפרנס בדוחק רב. בקולבאסוב החל להתקרב לחסידות על ידי שני צדיקים אשר ביקרו במקום, הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זיע"א והרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זיע"א, שהשפיעו עליו בדיבוריהם הנפלאים בעבודת השם. לאחר שהתקרב, נסע אל הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זיע"א לראות האם יפתור את קושיותיו בעבודת השם שהתנגשו עם דרך החסידות, ואכן הרבי מזלאטשוב תירץ לו את כל קושיותיו.

למרות שיהודים רבים החלו לנהור אל הרה"ק מאפטא על מנת לקבל מתורתו ומברכותיו, ולמסור בידי פדיונות ופתקאות, הוא סירב לכך בכל תוקף. כאשר הגיע לעירו פעם הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, פנתה אליו הרבנית והתלוננה על סירובו של בעלה הקדוש לקבל את הפדיונות והפתקאות מהאנשים הפונים אליו. רבי אלימלך קרא לו ושאל לסיבת סירובו, וכאשר רבי אברהם יהושע העשיל ענה שאינו רוצה להודק לבריות, הסביר לו הרבי ר' אלימלך שבגודל קדושתו הוא ישפיע ישועות על אלו שנותנים לו פדיונות, ובכך לא ייחשב לזוקק. לאחר מכן החל לנסוע בקביעות אל רבי אלימלך מליזענסק וקיבלו לרבו המובהק, שם למרות שהיה מצעירי התלמידים, תפס מקום מכובד מאוד בקרב הרבי.

הרבי מליזענסק היה מלא התפעלות מתלמידו החדש ואמר ששמו מתאים לאופיו: "יש לו מעלת אהבת ישראל כאברהם אבינו, מראה נסיכי כיהושע בן נון וראש חריף כזקנו הגה"ק רבי יהושע העשיל מקראקא" זיע"א. בשנת תק"ס עבר לכהן כאב בית הדין בעיר אפטא שבפולין שעל שמה נקרא ה"אוהב ישראל" מאפטא. בעיר זו הייתה עיקר פעילותו ושם קיבל עליו את עול האדמור"ת. אלפי חסידים החלו להסתופף בצילו, בני העיר אהבוהו מאוד והמון העם נהרו לשמוע מתורתו.

לאחר כשמונה שנים, בשנת תקס"ח, הוזמן לכהן כאב בית הדין בעיר יאסי שברומניה. תושבי העיר אפטא לא הסכימו לוותר על רבם הקדוש, וכדי להרגיעם הבטיח הצדיק שתמיד יקרא על שם עירם ולכן שמו נודע כ"הרבי מאפטא". בשנת תקע"ג, כאשר נפטר הרה"ק רבי ברוך ממעוזיבו זיע"א, עבר לשם ה"אוהב ישראל" ושם המשיך לכהן כאדמו"ר. ומעשה שהיה כך היה: כמה שנים קודם לכן כאשר רבי אברהם יהושע שימש כרבה של העיר יאסי שהייתה עיר מרפא, ואנשים רבים היו מגיעים אליה לצרכי רפואה, הגיע לעיר גם הרה"ק רבי יעקב מיארטשוב זיע"א אחיו של הרה"ק רבי שלום מבעלזא זיע"א ותלמידו של רבי ברוך ממעוזיבו.

צישל ונמשל

תבקשו לחזור לאביכם שבשמים

משל היה מלך אחד שהיה לו בן יחיד והבן טר מהדרך הטובה, וכמה שהיה אביו המלך מוכיחו לא הועילו דבריו, פעם אחת כעס עליו המלך כעס גדול והוציאו מביתו וגרשו למרחקים וזרקו במדבר שמים, והנה הבן ראה את עצמו שנמצא במדבר שומם ואין לו לא לחם ולא מים לא בגד ולא בית. הרגיש הוא בצערו הגדול והיה הולך באותו מדבר ובוכה ואינו יודע להיכן הוא הולך, והרעבון והצמאון הציקו לו מאד, לאחר שלשה ימים הגיע הבן לכפר אחד ודפק על דלת אחד הבתים, יצא משם זקן אחד ושאל אותו לחפצו אמר לו שהוא רעב ושירחם עליו ויתן לו מה לאכול, שאל אותו הזקן מה תתן לי בתמורה לאכילה ושתייה? השיב לו הבן אין לי מאומה אלא אם תתן לי לחם לאכול אעבוד אצלך בחנם, תיכף קיבלו הזקן והנער החל לעבוד אצלו, לאחר זמן קצר שכח הנער שהוא בן מלך ולאחר כמה שנים מת אותו כפרי זקן, והיה לו בן אחד שהיה בליעל ואכזר גדול, והוא היה לוחץ את בן המלך בעבודה קשה וביסורים נוראים, עד שבן המלך קץ בחייו וביקש את נפשו למות, באותו זמן בא למלך געועים על בנו, קרא המלך ליועציו ומשרתיו לקום ולחפש את בנו האובד, תיכף קם המלך עם פמלייתו והיו מהלכים ממקום למקום ובכל מקום שנכנסו היו מכריזים שכל מי שיש לו דין ודברים עם חברו או עבד עם אדונו או שיש לו בקשה מהמלך יגש אליהם ויפתרו לו את כל בעיותיו, וכך הלכו ממקום למקום עד שהגיעו לאותו כפר שבן המלך נמצא שם, כששמע בן המלך את הכרוז הלך גם הוא לפני המלך ופמלייתו, וכשבא לפני המלך הסתכל בו המלך והכירו ושאל ממנו המלך מה בקשתו, סיפר לו שהוא עובד אצל כפרי אחד ובזמן שאביו הזקן היה חי היה נותן לו לחם חוקן, ועתה אפילו לחם צר ומים לחץ אינו מקבל, ועל כן אדוני המלך אבקש ממך לדבר אתו שיתן לי לחם לאכול ולא יצער אותי, כששמע המלך את דברי בנו לא יכל להתאפק ובכה בדמעות שלישי ואמר לבנו, בני, בני האם שכחת בן מי אתה, והרי במקום שתבקש לחם לאכול תבקש לחזור לבית אביך וממילא יהיו לך את כל הטובות שבעולם.

והנמשל אנשים בוכים על לחם ועל פרנסה וגוי ואומר להם השם יתברך במקום לבכות על המחיה ועל הכלכלה, תבכו ותבקשו לחזור לאביכם שבשמים ותבכו על גלות השכינה, ואז אבנה לכם את בית המקדש וממילא יהיו לכם כל הטובות שבעולם.

(אהבת חיים)

דבר כזה טרם אירע בבית. מה תעשה עתה? כיצד תוכל לספר זאת לרבי? במחשבה מהירה החליטה להעלים את הדבר. הן ממילא אין כל אפשרות להשיב את הנעשה. מדוע אפוא להסב לרבי עוגמת-נפש מיותרת, נטלה הרבנית שלוש מצות אחרות והניחה אותן מול מקום מושבו של הרבי.

במקום אחר בעיר אפטא, התכונן לקראת הפסח זוג צעיר. זה להם הפסח הראשון לערוך את החג בצוואת. בערב החג, משנכנס הבעל למטבח, מצא את רעייתו עוסקת בהכנת קניידלאך מקמח מצה. אחדים מהקניידלאך כבר התבשלו בתוך סיר המרק. הבעל, שהיה ירא-שמים ונוהר כל ימיו ממצה שרויה, נרעש ממראה עיניו והרים קול זעקה: "שרויה בפסח!". הרעיה הצעירה הגנה על עצמה בטענה כי אימה וסבתה אף הן אכלו שרויה בפסח. הבעל כעס וצעק שלא העלה על דעתו שצריך להבהיר דבר פשוט כל-כך, שבפסח אין אוכלים שרויה. אולם האשה עמדה על שלה והצהירה כי לא תשנה ממנהג אימותיה. גם הבעל לא אבה לוותר. הרוחות בבית התלהטו. בהגיע ליל הסדר היתה האווירה בבית הזוג הצעיר עגומה למדי. הבעל לא אכל מתבשיליה של רעייתו, והביט בלב מתפלץ בקניידלאך העולים על השולחן. בביתו של הרבי מאפטא, היתה אווירת ליל-הסדר עילאית ומרוממת. הרבנית שמחה על התבונה שהדריכה אותה לא לספר לרבי על ענין המצות. קודם לכן, כשהגיע זמן אכילת המצה, החסיר לבה פעימה, אך מיד נרגעה. התנהגותו של בעלה לא חרגה מהרגיל. הוא נטל בידיו את המצות, בירך עליהן בכוונה רבה כהרגלו, כאילו לא אירע דבר. ליל-הסדר עבר בשמחה ובהתרוממות-רוח.

ימים אחדים לאחר הפסח הופיע אותו זוג צעיר בביתו של הרבי וביקשו את עצתו. הרבי ביקש לשמוע מה אירע, והשניים סיפרו לו על המריבה הגדולה שפרצה ביניהם בנושא המצה השרויה. הרבי הרזה קלות ולפתע פנה אל שמשו וביקשו לקרוא לרבנית. הרבנית נכנסה פנימה. "ספרי להם בבקשה אילו מצות אכלתי השנה בליל הסדר", פנה אליה הרבי. לשונה של הרבנית דבקה לחיקה. לבה הלם בקרבה: האמנם ידע בעלה הגדול ברוח קדשו ולא דיבר? בלית-ברירה נאלצה הרבנית לחשוף את סיפורן האמיתי של המצות. פנה הצדיק מאפטא אל הבעל הצעיר ואמר: "רואה אתה, אני, שהקפדתי על הידור המצות בליל-הסדר ידועה לכל, אכלתי השנה מצות רגילות, ולא פציתי פה. ידעתי גם ידעתי, אך החרשתי כדי לא להפר את שלום הבית. ראוי היה גם לך, שלמרות הקפדתך לא לאכול שרויה בפסח, תמצא את הדרך לשכנע את רעייתך, בנועם ובסבלנות, ללכת בדרכך ולא להפר את שלום ביתך בחג הפסח. מיהרו שני בני הזוג להתפייס, ופנו לביתם שמחים וטובי לב, והשלום חזר לשכון באוהליהם כבראשונה.

צ'ין אדם לחברו

שוחט הגון

אל הרה"ק רבי שלמה בעל ה"תפארת שלמה" מראדומסק זיע"א, בא פעם אחד מבני העיר וסיפר בגנותו של השוחט, רבי אומר הלה, אני והשוחט שכנים אנו ודרים אנו חלון כנגד חלון, ועד ראייה אני, שבכל שבת ושבת מיד אחר הסעודה עולה השוחט על מטתו, ישן כל היום ואין הוא נוטל ספר בידו. יישר כוחו של מר אומר לו רבי שלמה, זהיר הייתי שלא לאכול מן השחיטה שבמוצאי שבת, כי חוששני שמא לא נח השוחט כל צרכו, עכשיו ששמעתי מפי עד שישן הוא כל היום, יכול אנכי מעתה לאכול משחיטתו בלי שום חשש ופקפק כלל וכלל.

והו' דן את כל האדם לכף זכות

הרה"צ אריה לוי' זיע"א (יומא הדילולא ט' ניסן) סיפר פעם מדוע הוא התחיל ללמד זכות על כל בן אדם, זאת בעקבות מקרה שקרה לו. פעם אחת הוא השתתף בהלוויה של אדם חשוב מאד, אחד מנקיי הדעת בירושלים, הרב אלעזר ריבלין זצ"ל שהיה עושה חסד לאלפים, בעל גמ"ח גדול, עוזר לנזקקים, מפורסם מאד. היה לו חבר אחד אדם חשוב מאד והם היו חברים 30 שנה, והוא גם היה החברותא שלו. תמיד בעניני צדקה וחסד עשו יחדיו למען הכלל והפרט דברים גדולים. כשנפטר ר' אלעזר ריבלין השתתף בהלוויה רבי אריה לוי' והנה איך שהתחילה ההלוויה, רואה הרב לוי' שחברו של הנפטר עוזב את המקום, נכנס לחנות פרחים וקונה עציץ. הוא נשאר נדהם.

ברגע האחרון שניתן לעשות חסד ולתת את הכבוד האחרון לחבר האמיתי שלך שהיית איתו רוב ימך, ומסע ההלוויה רק מתחיל ואתה פורש לעיני כולם, נכנס לחנות פרחים וקונה עציץ?

הרב לוי' לא יכול היה לעצור את רוחו, ונכנס לחנות כדי לקיים מצות "הוכח תוכיח את עמיתך", אומר לו הרב לוי': "ילמדני רבי, מדוע בתחילת ההלוויה נכנסת לחנות פרחים לקנות לך עציץ?" ענה לו היהודי הצדיק: "כידוע, אני מטפל במשך שנים במצורע ואמש הוא נפטר. הרופאים בבית החולים ציוו לשרוף את כל כליו ואת כל מلبושו כיון שהצרעת מדבקת היא, ובין החפצים שלו הם ציוו לשרוף גם את התפילין. כשאני שמעתי שצריכים לשרוף את התפילין שלו, באתי בדברים עם הרופאים הנכרים, ובקשתי מהם, אם אוכל במקום שהם ישרפו, לקבור את התפילין בתוך כלי חרס כמו מנהג ישראל, הם הסכימו אבל התנו תנאי, שעד השעה שתיים עשרה בצהריים אגיע לשם, על מנת להכניס את התפילין בכלי חרס ולקבורם. כיון שנתאחרה ההלוויה והגיע הזמן שאני כבר חושש שלא אספיק להגיע, ואז חלילה ישרפו את התפילין, נאלצתי לעזוב את ההלוויה, להיכנס במהירות לחנות כדי לקנות את העציץ ולרוץ לבית החולים". אמר הרב לוי': מרגע שהתברר לי המעשה הזה, קבלתי על עצמי מעתה רק להצדיק את הבריות ולדון כל אדם לכף זכות.

תילולא דצדקיא

שבת קודש ג' ניסן

הגה"ק רבי אפרים בן הגאון חכם צבי (תקל"ב) הרה"ק רבי בנימין זאב מזבאריו ב"ר יחיאל מיכל מזולאטשוב (תקפ"ב) הרה"ק רבי אליעזר ירוחם מראדישיץ ב"ר ישראל יצחק (חתן הד"ח מצאנו - תרנ"ב) יום ראשון ד' ניסן הרה"ק רבי אהרן שמואל ב"ר נפתלי הירץ הכהן מסטעפין (תלמיד המגיד - תקע"ד) הרה"ק רבי יוחנן מראחמיסטריווקע ב"ר מרדכי מטשרנוביל (תרנ"ה) יום שני ה' ניסן הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא ב"ר שמואל (אוהב ישראל - תקפ"ה) הרה"ק רבי צבי אלימלך מבלאזוב ב"ר דוד מדינוב (צבי לצדיק - תרפ"ד) יום שלישי ו' ניסן הגה"ק רבי חיים אבאלעפיא ב"ר יעקב (אב"ד טבריה - תק"ב) הרה"ק רבי אהרן ב"ר שמואל יעקב ראטה (שומרי אמונים - תש"ז) יום רביעי ז' ניסן הרה"ק רבי יצחק מדראביטש ב"ר יוסף (תלמיד הבעש"ט - תק"ד) הרה"ק רבי ישכר דוב מזידיטשוב ב"ר יצחק אייזיק מכפר ספרין (תקצ"ב) יום חמישי ח' ניסן רבי ר' אליה שפירא ב"ר בנימין וואלאף (אליהו רבה - תע"ב) הרה"ק רבי מרדכי מנעשחזו ב"ר דוב בער (תק"ס) יום שישי ט' ניסן הרה"ק רבי יעקב צבי יאלעס מדינוב ב"ר נפתלי (תלמיד החוה - מלא הרועים - תקפ"ה) הגה"צ ר' אריה ב"ר בנימין ביינוש לוי' (תשכ"ט) הרה"ק רבי חיים מאיר ב"ר ישראל מוויניצא (תשל"ב)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבניצין שליט"א
מח"ס "גם אני אודך" רפורם יוסף החר"ם על המעשים.

עשרה ראשונים (ג')

א) בית הכנסת שישן שם אדם, ובאים שם מתפללים, הישן אינו מצטרף לעשרה הראשונים. (אוסרי לגפן, חלק ט', עמוד ש"ו, סימן כ"ב)
ב) עדיף להתפלל בבית המדרש שלומד שם, ולא יהיה שם מעשרה ראשונים, מאשר להתפלל בבית הכנסת אחר, ולהיות שם מעשרה הראשונים. (גם אני אודך תשובות מהגבר"ש שלוינגר זצ"ל)
ג) עדיף לטבול לפני התפילה, ולא להיות מעשרה ראשונים, מלא לטבול, ולהיות מעשרה הראשונים. (שם)
ד) עדיף שכהן יתפלל במנין שיש שם עוד כהן לנשיאת כפיים, ולא להיות מעשרה ראשונים, מלהתפלל עם מנין שאין שם עוד כהן, ולהיות מעשרה ראשונים. (שם)
ה) אם מתאספים הציבור לאמירת תהלים, יש גם ענין להיות מעשרה ראשונים. (גם אני אודך תשובות הגאון "דברי בניהו" שליט"א)

במקום זה אפשר להזכיר

שמות לע"ג או בעת שמחה

052-7144471

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכונת "עין חמד" - מכללת ציון

פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא - כִּיפַת בְּרָזֶל אֶמִיתִית

"אָדָם כִּי יִקְרִיב" (ויקרא א, ב)

גזירות רעות באו על העולם, אבל פעמיים ביממה הועלה קורבן התמיד, והם יירטו את הצרות, הגזירות והמצוקות הקשות.

אך מאז שבית המקדש חרב ועבודת קורבן התמיד התבטלה, נותרנו חשופים לכל פגע, לכל צרה וגזירה קשה. ואין לנו הגנה אלא התפילה, שהיא במקום הקורבנות. אומנם אנו יתומים מבית המקדש, אך לצידנו עומד תחליף חשוב ומועיל, והוא התפילה.

התפילה משמשת כהגנה עבורינו מפני הגזירות שבכל יום, זו 'כיפת ברזל' המגינה עלינו כיום שלא ניפגע חלילה מהצרות ומהפגעים המתחדשים. זה מה שמגן עלינו כיום!

וכמו שבזמן בית המקדש היו קורבנות יחיד שהגנו על המקריב בלבד, וקורבנות ציבור כמו קורבן התמיד שהגנו על העולם כולו, כך גם בזמנינו: יכול אדם לעמוד בתפילה לבדו, להתחנן, לשפוך את ליבו, ובוודאי ה' מקבל כל תפילה.

אך תפילת הציבור היא לא רק חובה הלכתית, אלא גם שכבת הגנה כללית על העולם כולו, שותפות בקיום העם היהודי ובהצלתו בכל יום יום!

בית המקדש הוא המקום בו כל יהודי עוצר את נשימתו, מתחבר ומתרפק באהבה על אביו שבשמיים.

כהנים לבושים בגדי כהונה מגוהצים ונקיים השכימו קום עוד לפני עלות השחר, מגרילים ביניהם את התפקידים רבי המעלה. מי יפנה את הדשן, מי יעלה עצים על המזבח, מי יזכה להקטיר קטורת, ובנחלתו של מי תיפול הזכות להקריב את קורבן התמיד.

מיד עם הנץ החמה, הכהן ניגש למלאכת הקודש- כבש בן שנתו מובל אחר כבוד, הכהן ניגש אליו ברטט והתרגשות, בגיל וברעדה.

הכבש מועלה על גבי המזבח, בשרו מוקטר, עשנו עולה בקו ישר בואכה שער השמיים, ריח ניחוח לה' ניחוח ההקרבה מתפשט בחלל כולו, ומהווה שכבת הגנה- כמו אטמוספירת ביטחון על העולם כולו, מפני כל צרה וצוקה.

ומפני חטאינו גלינו מארצנו ואין אנחנו יכולים להקריב אישי חובותינו. חז"ל גילו לנו כי מיום שחרב בית המקדש הצרות הולכות ומתגברות, אין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו.

כל לב זועק למה, למה מדי יום יש אסונות, למה מחלקות בתי החולים מתמלאות, למה כל כך הרבה אנשים סובלים מעוני ומחסור. למה העולם מלא במצוקות המתחדשות בכל יום?!

את התעלומה הזו פותר רבי אליהו זלמן קרמר זצ"ל הידוע כ'גאון מוילנא' זיע"א. הוא חושף תגלית: כל עוד בית המקדש היה קיים, העולם נהנה משכבת ביטחון- 'כיפת ברזל',

הצלחה בגור"ב

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי מאיר ישראל בן רחל ברכה- גלית בת שמדי ליאור יהושע סומך וב"ב ארז בן שושנה יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה רונן אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב רחל ברכה בת פדילה דליה משפ' שטרית נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב יוסף ליאור בן דליה אפרת- הצלחה בכל העניינים שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב י.מ.י.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן חיים בן אלן אסתר רותית בת סימי תרצה בתיה בת ימנה נינט יוסף בן רוחמה אילן בן ג'וליאט יפית שרה בת ג'ינה דרור בן סופיה דוד עומרי בן יהודית מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו טליה עדן אסתר בת שולמית שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה סיון רבקה בת אלן אסתר עמית בת טובה אברהם גורגי' בן דליה אפרת

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו נזרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה נעמה בת יפה דגנית בת שושנה אסף בן סופיה נתנאל בן ג'ינה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת טסה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרח- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחמה אורן בן אסתר דינה בת מזל נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה לביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה ישראל בן חווה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה שאול בן סילביה משה בן דנימה עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה רותית בת סבריה קסנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה אליהו בן רחל נעמה בת שרה בנימין בן ברכה אלן אסתר בת שרלוט יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

זמני לבה

ע"י	כניסת לבה	צאת לבה	כיבוי חם
י-ט	18:20	19:33	20:17
ת"א	18:38	19:31	20:14
תי"ב	18:39	19:32	20:16
ב"ב	18:39	19:32	20:16

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאלהיו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי

הצלחת ולרפואת אברהם גורגי' בן דליה אפרת וב"ב והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

לע"נ הצדיק ר' חיים אבישלום כהן פרחיה בן בלנקה זצ"ל

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

לרפואה שלימה לנוריאל בן אסתר

לרפואה שלימה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן איריס וליילד אורי חיים בן שלי

שואל ומשיב בהלכה - מוצרים לפסח

באלו מוצרים צריך להקפיד שתהיה כשרות לפסח?

איסור:

תעופה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת ציון מספרו 'הכשרות למעשה':

נייר סופג - וכן מפיונים - יש בהם חשש חמץ, ולכן מכיוון שבאים במגע עם אוכל חם או רטוב, יש להקפיד לקנות עם הכשר לפסח. **הערה:** הנייר עשוי בד"כ 95% עץ ו-5% עמילן, שמקורו אינו ידוע, וייתכן שהוא חמץ, מכיוון שנעשה מחיטים ומשמש לחיזוק הנייר. אע"פ שלכאורה נפסל החמץ מאכילת כלב, מ"מ אפשר שאין החמץ עצמו נפסל, אלא שעכשיו שהוא בתוך הנייר - הרי הוא במצב, שאינו ראוי לאכילת כלב, אך אם יפלוט הבליעה של החמץ לתוך מאכל, אפשר, שייתן טעם הראוי לאכילת כלב. כ"כ בספר חוט שני- פסח (פ"ז).

ובשו"ת תשובות והנהגות ח"ה (סימן קכה) כתב להחמיר - וטענתו, אף שהעמילן נבלע בנייר ואינו ניכר ומותר לקיימו, היינו לעניין 'בל יראה' אבל לאיסור הנאה לא פוקע איסור חמץ, מכיוון שאולי יש שדות, שזורעים את החיטים לצורך העמילן בנייר אין להתיר אף כשאין צורת החמץ עומדת. [בנייר עיתון או נייר טואלט אין עמילן]. ע"ש. יש לציין, שנייר המיוצר כאן בישראל - העמילן שבו הוא ברובו מתירס ולא דגן [כך נמסר לי מחברת סנו, טאצ']. אולם לדעת בני אשכנז, שמחמירים בקטניות, אף כאן יש להחמיר.

וכן הדין בנייר אפיה ומנג'טים. **הערה:** הנייר הוא שומני וקיים בשוק חשש שנמרח בשמן אסור. **והמקל - יש לו על מה שיסמוך.** **הערה:** היות שמבואר ברמב"ם ובשו"ע - בגדים, שכיבסו בחלב חיטה, וניירות שדיבקום בחמץ מותר לקיימם, כיוון שאין צורת החמץ עומדת. וכתב הרמ"א באופן שאין החמץ נראה מבחוץ כו"ע מודו דחשיב אין צורת החמץ עומדת, ואין בו איסור חמץ. וכן דעת הרש"ל צ"ג הגר"ע יוסף הובא בשו"ת מעין אומר ח"ג (עמוד סא). ובעדכון כשרות שע"י הרבנות הראשית לישראל (ניסן תשע"ד) נכתב: בכל נייר סופג המיוצר בארץ לא מוסיפים עמילן מחיטה או תירס בכל השנה אלא עמילן מתפוחי אדמה. חברה אחת מייבאת את הנייר מטורקיה - ושם לא מוסיפים עמילן.

כפפות ח"פ (ניילון לטקס) - ברובם יש עמילן שמקורו אינו ידוע, למהדרין יש לרכוש כפפות ללא אבקה עם הכשר לפסח.

כלי פלסטיק חד-פעמי - צלחות סכו"ם, אין בהם חשש חמץ, אך יש מחמירים בכל זאת לרכוש עם כשרות לפסח, מכיוון שמשתמשים בהם לדבר מאכל חם.

מוצרי קוסמטיקה - עלולים להכיל חמץ, אולם כיוון שטעמם פגום, לרוב השיטות אין צורך בכשרות. **הערות:** איפור (מייקאפ, רימל) אין בו חשש חמץ. אולם יש לציין כי אודם פעמים רבות היצרן אינו פוגם אותו ממאכל כלב, ולכן - יש לרכוש לכתחילה אודם עם כשרות. [חלק ממוצרי קוסמטיקה הכשרים לפסח: ד"ר פישר, קרליין, רבלון, רוזנבלום].

חומרי ניקוי - (אקונומיקה, אבקת כביסה, משחת נעליים) עלולים להכיל חמץ- אולם אין צורך בכשרות, כיוון שטעמם פגום למאכל כלב.

וזלין - [מדובר בתוצר נפט ואין בו טריפות כלל] - כאשר הוא טהור, אינו מכיל חמץ ואין צורך בכשרות. ואף אם יש בו מרכיבי חמץ, מכיוון שהנפט מהווה חלק ניכר - יש כאן ביטול ונתינת טעם לפגם. אולם, אם הוא בטעמים - יש צורך בכשרות.

אלומיניום - נייר כסף - בשנים האחרונות לא נמצאה בעיה של שימוש בחומר משיחה מן החי או ממרכיבי חמץ. **מקורות:** עדכון כשרות ע"י הרבנות הראשית לישראל (ניסן תשע"ד). ויש מחמירים כל השנה, מכיוון שלעיתים משתמשים בשמן מן החי בתהליך הייצור.

תבניות חד-פעמי - פעמים רבות משתמשים בשמן מן החי בתהליך הייצור, ולכן יש צורך בכשרות לכל השנה, אך המשחות אינן מכילות חמץ.

מדת הענוה

כשביקר הצדיק רבי דוד מללוב בפעם הראשונה אצל הרבי ר' אלימלך מליז'נסק, הגיע לשם אחרי דרך ארוכה שהלך ברגליו מחוסר מעות. כשהגיע אל הרבי ונשאל מאיזו עיר הוא, השיב: "באתי מהעיר ללוב". שאל אותו רבי אלימלך: "מי הוא האיש הגרוע והפחות ביותר בלוב?" ורבי דוד נקב בשמו של מוכסן אחד בעיר, שהיה מפורסם כרע לשמיים ורע לבריות.

כששמע את תשובתו, היסב הרבי את פניו ממנו ולא נתן לו שלום. ליבו של ר' דוד נשבר, וכל אותו הלילה התהפך על משכבו ולא הצליח לישון. הוא ניסה למשמש במעשיו ולהבין מדוע היסב הרבי את פניו ממנו, וכי איזה פגם מצא בו?! ורק אחרי שהתעמק בשאלתו של הרבי הבין, כי שגה בתשובתו, והתעמק במחשבתו להבין כי הוא עצמו הוא האיש הפחות ביותר מכל אנשי עירו.

למחרת כשחזר ובא שוב לפני רבי אלימלך, ביקש את סליחתו של הרבי על תשובתו ותלה בעצמו את האיש השפל ביותר בעיר. האיר לו הרבי פנים והושיט לו את ידו לשלום, והוסיף לומר: "כל זמן שיהודי חושב, שיש בעירו אדם שהוא יותר גרוע ממנו, אזי אין לו מקום אצלי בגלל גאוותו. אבל כעת, כשאתה בעצמך באת לידי הכרה זו, שאתה הוא האיש הגרוע ביותר, הרי ראוי אתה לקבל דברי אלוקים חיים וברוך בואך לשלום בצל קורתך". (פרי קודש הילולים)

מינויים לקבלת העלון חיים במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל PnneEH@gmail.com	הקדשת העלון ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 052-7652084 כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26א ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926	לשאלות בהלכה נא לפנות לרב אליהו פנחסי בטל' 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)
--	--	---

אם ראשונים כמלאכים - הגאון הרב ראובן יוסף גרשנוביץ זצ"ל

הגאון הרב ראובן יוסף גרשנוביץ זצ"ל - נולד ב-ל" סיוון ה'תרע"ה (1915) בלאפיטש שבמחוז מינסק. כבר כשהיה תינוק קטן ניכרו בו אותות קדושה, גם כשהיה מוטל בעריסה היה נזהר, שלא תיפול הכיפה מעל ראשו, וכשהיו מרימים אותו היה מיד נותן ידו על ראשו לאחוז את הכיפה שלא תיפול ויהיה בגילוי ראש. כשהיה כבן עשר שנים נכנס ללמוד בישיבה לצעירים בעיירה לידיא. שם הפליא את רבותיו בשקדנותו לצד ידיעותיו המדהימות, שלא לפי ערך גילו כלל.

בגלל המרחק מבית הוריו היה שב לביתו רק בפסח ובסוכות. לאחר מכן עבר ללמוד בישיבה בקוברין. במשך תקופה קצרה למד בישיבת 'אוהל תורה' בברנוביץ' ולאחר מכן חזר ללמוד בקוברין. בשנת ה'תרצ"א (1931) עבר ללמוד בישיבת 'כנסת בית יצחק' בקמניץ. נודע כמתמיד גדול בתורה. מידותיו היו נדירות. את חבילות המזון שהיו שולחים לו מביתו, היה מחלק בין חבריו בעודו מסתפק במעט האוכל שקיבלו בישיבה.

בשנת ה'תרצ"ז (1937), עלה לארץ ישראל ונכנס ללמוד בישיבת לומז'ה בפתח תקווה. עד מהרה הפך להיות הארי שבחבורה' בגין התמדתו ולמדנותו העמוקה. בעצת הרב שרגא גרוסברד שהיה משגיח ישיבת לומז'ה באותה עת, מונה ע"י ראש הישיבה הרב ראובן כץ למסור חבורות מדי שבוע בפני הבחורים הצעירים בישיבה כדי להדריכם בדרך לימודו.

בשנת ה'תשי"א (1951) מונה לר"מ בישיבת לומז'ה והתחיל למסור שיעור יומי לבחורי הישיבה. בשנת ה'תשכ"ה (1965) התחיל לשמש כראש ישיבת 'חמדת שמואל' יחד עם דודו, הגאון ר' שלמה נח קרול (רבה של חמד). בשנת ה'תשל"ו (1976) התבקש על ידי הרב יששכר מאיר לכהן לצידו כראש ישיבת הנגב'. באותה תקופה נחשב למנהיגים הרוחני של הקהילות החרדיות בנתיבות ורבים הגיעו אליו לקבלת עצה וברכה. נודע בחיבתו המיוחדת לכל יהודי באשר הוא ובמאור הפנים שקיבל כל אחד. רבים פנו אליו ונושעו. מלומד בניסים. נפטר ב-ה' ניסן ה'תשנ"ה (1995). חי כ-79 שנים. על שמו נקרא רחוב בנתיבות.

אביו: ר' אברהם יצחק (רבה של ז'אביניקה). **אימו:** מרת שרה ביילא (בת ר' משה אליעזר בייער מתלמידי ה'חפץ חיים'). **אשתו:** מרת פסיה (בת ר' צבי יהודה אדלשטיין-רבה של רמת השרון). נישא בשנת ה'תש"ו- (1946). **מרבותיו:** הגאונים ר' מרדכי שמולקר, ר' יעקב אריה ניימן, ר' פסח פרוסקין, ר' אלחנן וסרמן הי"ד, ר' ברוך בר ליבוויץ. **חברותא:** ר' ראובן חלא. **בנו:** ר' צבי יהודה (מראשי ישיבת 'שכר שכיר' בנתיבות). **חתנו:** ר' ירחמיאל אונגרשר (ראש ישיבת 'בית מדרש עליון' בני ברק). **מספריו:** **שיעורי רבי ראובן יוסף-** על מסכתות בבא קמא, בבא מציעא, בבא בתרא ומכות.

את רבי חנניה צ'ולק אין מי שלא מכיר, משען ועזר לחולים ובני משפחתם, וזכה אף להיות משמש ומקורבם של גדולי ישראל. וכך הוא סיפר: לזוג מאושר נולדו תאומים למזל טוב, אך לא ארכה שמחתם, בבדיקה, שנעשתה לאחד מהם בבית הרפואה 'שניידר' נמצא גידול מסוכן ל"ע. האב בשברון ליבו נסע לרבינו בנתיבות וביקש לשפוך את צרתו ולשאול בעצתו.

לאחר שסיפר לרב את הבשורה הקשה אמר לו הרב בצורה הכי ברורה שיש: "הילד בריא. אין לך מה לדאוג". האבא יצא מעודד, ואמונת חכמים מפעמת בליבו, אך היתה בעיה - הילד אושפז בבית הרפואה, ולא היה אפשר בשום אופן להוציא אותו משם. בצר להם פנו לרב צ'ולק וביקשו את עזרתו. הרב צ'ולק פנה למנהלת המחלקה, וסיפר לה, שההורים רוצים להוציא את הילד.

כשהמנהלת שמעה את הבקשה היא אמרה לרב צ'ולק: "עד היום חשבתי, שאתה איש משכיל וחכם, שטויות אני לא אוהבת לשמוע". ענה לה הרב צ'ולק: "פרופסורית נכבדה, יש אצלנו מושג 'צדיק גוזר', ואנחנו מאמינים בזה, יכול להיות, שאני מדבר שטויות, אבל אמר זאת אדם צדיק. אני לא מבקש שלא לעשות טיפול לילד, אלא שתעשי עוד פעם 'סי.טי.א'. אם אני מדבר שטויות, אני חוזר ב"י".

ענתה לו הרופאה: "אני מוכנה לשוב לעשות 'סי.טי.א.' רק מפני כבודך". לאחר ה'סי.טי.א.' הפרופסורית קראה לרב צ'ולק ואמרה לו: "יש כאן שני צילומים, בראשון רואים בבירור את הגידול, ובשני שעשינו עכשיו הגידול נעלם!!!". היא פנתה לרב צ'ולק וביקשה: "תגיד לרב גרשנוביץ, שיבוא לכאן וירפא את המחלקה, אני הולכת הביתה, לא חבל על העבודה הקשה שלנו כאן, כשהרב יכול להעלים גידול?!". אמר לה הרב צ'ולק: "זה לא עובד כך, יש 'צדיק גוזר' וזה תלוי בתפילות ובזכויות, ולא לכל אחד מגיע!". (מתוך 'יתד נאמן' פרשת חוקת תשע"ז)

ויפר הרב חנניה צ'ולק אודות ילד, שגילו אצלו ל"ע גידול בכליה. בצר להם פנו לגאון ר' ראובן יוסף גרשנוביץ, והצדיק אמר להם ש'יהיה בסדר'. לאחר זמן מה פנה הצדיק אליהם וביקש מהם להפסיק את הטיפול. הרב צ'ולק התבקש להעביר לרופאה המטפלת בילד את דעתו של הרב. הרופאה ביקשה לערוך צילום נוסף לילד ולתדהמת כל הרופאים, למרות שבצילום הראשון נראה בבירור כי יש גידול, הרי שבצילום השני הגידול נעלם כלא היה. הרופאה התפעלה מאוד וביקשה לדעת מיהו הרב הצדיק שכוחו כה גדול, והדבר גרם לקידוש שם שמיים ברבים.

פעם אחת התעלף רבינו באמצע לימודו. כשהתעורר שאלה אותו הרבנית כיצד הוא מרגיש, ואם יש צורך להזעיק רופא? תשובתו נאמרה בפשטות: "לא, אין צורך. רק היה תוספות קשה ולכן התאמצתי". (מעובד מתוך 'המבשר תורני'- ערש"ק פרשת וירא תשע"ה)

עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין-גלאט?"

צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל איזור בארץ. ההשגחה החל מזמן אספקת הבשר ועד למנה האחרונה. בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

הזְהִירוֹת מִפְּנֵי חוֹב לְזוּלַת

העסק הוא הפסיד כסף רב, למרות הניסיון הרב שצבר בעברו".

"באותה התקופה הוא התיידד עם רב הישוב, הגאון הרב יהושע זליג דיסקין זצ"ל (התמנה בעצת החזון אי"ש כרבה של 'פרדס חנה' ושימש בין השנים 1947-1968 למעלה מ-20 שנה בתפקיד זה), וכל דבר כגדול כקטון שאל והתייעץ עם הגאון ועשה, כפי שאמר לו הצדיק".

"יום אחד עבר אבי ליד חנות, שבחזיתה היו תלויים עיתונים חרדיים. והנה מאחד מהם ניבטה תמונה של רב, שפניו מוכרות לו. הוא התקרב וקרא את הכותרת הגדולה:

'נפטר הגאון הגדול הצדיק מרן רבי אברהם ישעיהו קרליץ בעל ה'חזון אי"ש' זיע"א בליל שבת קודש, ט"ו בחשוון ה'תשי"ד מהתקף לב'.

"לפתע תפס אבי במי המדובר. הוא רץ לרב דיסקין וסיפר לו בהתרגשות על הכרותו עם החזון אי"ש ומשפחתו עוד כשהיה בוילנא. לתדהמתו של אבי, כאשר שמע הרב דיסקין את סיפורו, ציווה עליו לגשת מיד לגאון מרן רבי יעקב ישראל קניבסקי זצ"ל (ה'סטייפלר' זיע"א מחבר סדרת הספרים 'קהילות יעקב' על התלמוד) ולספר לו מי הוא".

"אבי כמובן. עשה כמצוותו, על אף שלא הבין מדוע יש לעשות כן. הוא ניגש למשפחת קניבסקי והתקבל על ידי הרבנית, אחותו של מרן החזון אי"ש".

"כאשר סיפר לה, מי הוא, ומהיכן הוא מכיר את הצדיק וכי הגאון הרב יהושע זליג דיסקין שלח אותו לביתם, **פרצה הרבנית בבכי סוער כשהיא זועקת בהתרגשות:**

'דע לך, כי אחי זצ"ל לא ידע כלל וכלל מהחוב. ולמעשה שמע על החוב, שהיה חייב לכם, רק מספר שנים לפני פטירתו, ומיד כששמע על כך ועד יום מותו, לא פסק מלבכות ולזעוק: 'איך אני יכול למצוא את הסוחר מוילנא, על מנת שאוכל להחזיר לו את החוב'.

"אבי הבהיר לה, שכבר מחל על החוב בלב שלם ואין כל צורך להחזיר. אולם הרבנית עמדה על כך, שיוחזר לו כל החוב מעזבונו של החזון אי"ש".

"בתחילה סירב לקבל את החוב אולם כך הורה לו גם הרב דיסקין כי עליו לקבל את מלוא תשלום החוב למען מנוחת נשמתו של החזון אי"ש" (שגם נזהר מקבלת מתנות).

"אבי קיבל עליו את הדין ולקח את הכסף, ומני אז ראה ברכה בעסקיו והצליח והבין כי בורא עולם גלגל זאת שיפסיד בעסקיו כדי שיתייידד עם רב היישוב הרב דיסקין, כדי שיקבל את דבריו ללא עוררין כדי שבבוא היום הצדיק ה'חזון אי"ש' לא ישאר חייב כסף".

על הפסוק: "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן" (ויקרא א, ב) - רש"י הקדוש שואל: מדוע התורה הקדושה נקטה דווקא את המילה: **אָדָם**?

ומתוך, שכמו שאדם הראשון, הכול היה שייך לו ולא הביא מן הגזל, כך אדם הרוצה להקריב קורבן, עליו להיזהר ולא להביא מן הגזול חלילה.

ועד כמה רבותינו נזהרו, חלילה, שלא יגיעו לידי גזל ולא ישארו חייבים מאומה לאף אדם, על כך סיפור מופלא המעובד מתוך **'איש לרעהו'** אותו סיפר הגאון הרב יעקב גלבוש שליט"א סיפור, ששמע מפי אביו וממחיש נקודה זו:

"שנת ה'תרצ"ב. אבי התגורר בוילנא. אבי היה הבעלים של חנות סטונאית גדולה לממכר טקסטיל ואריגים, שסיפקה סחורה לחנויות בעיר וילנא וסביבתה".

"באותה תקופה גר בוילנא יהודי תלמיד חכם, שהיה גדול בתורה, אך צנוע מאוד. שמו היה הגאון רבי אברהם ישעיהו קרליץ זצ"ל".

"בדירתו היו שני חדרים קטנים בלבד, כאשר החדר הפנימי שימש למגורים והחדר החיצוני שימש כחנות לממכר אריגים, אותה ניהלה אשתו- הרבנית בתיה ע"ה".

"את הסחורה לחנות נהגה הרבנית לקנות בחנות של אבי, שהסכים ברצון למכור לה סחורה בהקפה. באותה תקופה מצבם הכלכלי של משפחת קרליץ היה דחוק ביותר. **אבי שידע זאת החליט לא לבקש מהרבנית את פירעון החוב, שהלך והצטבר.**"

"בשנת ה'תרצ"ג (1933) נודע בוילנא, שהגאון הרב אברהם ישעיהו קרליץ מתכוון לעלות לארץ ישראל. אשתו של אבי ששמעה על כך אמרה לו: 'כדאי שתגבה את החוב מהר לפני נסיעתם, אחרת לא תקבל את הכסף בחיים'".

"אך אבי סירב לעשות זאת ואמר: 'אני מכיר את המשפחה מקרוב. מדובר במשפחת תלמיד חכם דלת אמצעים, ולכן איני רוצה להכביד עליהם'".

"אבי אף הגדיל לעשות ושלח מסר לרבנית, כי הוא מוחל על החוב בלב שלם. אך היא לא הסכימה לדבר וביקשה ממנו דחיה של מועד הפירעון עבור החוב."

"שנים מספר לאחר מכן ניחתה השואה האיומה על עם ישראל. רוב תושבי וילנא נרצחו, ובתוכם אשתו של אבי וארבעת ילדיו".

"אבי נישא בשנית עם אימי אחרי המלחמה, ובשנת ה'תש"י (1950) זכינו לעלות לארץ ישראל. התגוררנו בישוב 'פרדס חנה' שם פתח אבי מכולת".

"אולם רצה בורא העולם, והוא לא הצליח בעסקיו ומפתחת

לע"נ	תוצבה"ה
הרב הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן יקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי זידי בן קלרה ז"ל ר' יצחק בן מסעודה קדוש ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה מישא אסתר בת זרהה ע"ה אברהם בן טובה ז"ל	הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל חיים משה גרשון בן שלמה יחזקאל ז"ל ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה אסתר בת גולה גאולה ע"ה יוסף בר סעדה ז"ל יעקב בן נעמה ז"ל שרה בת מורברי רחל ע"ה אלון בן סעדה ז"ל

נא לשמור על קדושת העלון
אין לקרוא בשעת התפילה.
מומלץ לקרוא בשולחן שבת!

או צרות הפרשה

פרשת "ויקרא"

"ויקרא אל משה" [א, א].

יש מצבים ומאורעות בחייו של אדם, בהם הוא מרגיש שהשם יתברך 'קורא' לו. זה יקרה בדרך כלל כאשר מתרגש עליו אירוע יוצא מגדר-הטבע, התרחשות שעל פי ההסתברות השגרתית לא היתה צריכה להתרחש.

האדם המאמין, שברור לו ללא כל ספק שהאירוע הבלתי-שגרתי הלזה הוא 'קריאה' מאת השי"ת, ו'פנייה אישית' אליו, ואף רואה בכך 'הכרזה' שמיימית על משימה המתעתדת לבוא עליו, יקל עליו לשאת את כל המאורעות שיבואו לאחר מכן, בנינוחות ובאורך-רוח. הוא לא ייצא מדעתו, גם כאשר החיים 'יזמינו' עליו 'תקלות' לא צפויות. השקפתו ותפיסת-עולמו תישאר בנקודה שבה היתה לפני ה'תקלה', וגם אם יהיה זה אירוע שבדרך-הטבע היה עלול לבלבלו ולהטריף עליו את מחשבותיו, הוא – האדם המאמין – יישאר שליו ושקט. סערת-החיים תהיה ממנו והלאה. יהודי, בן לבוראו, ילמד תמיד את עצמו 'לקרוא' את מה שהקב"ה כותב לו על לוח-החיים. ומי כמונו, בני האדם החיים על הארץ, יודעים שה'קריאה' הזו, היורדת אלינו מן השמים, 'נכתבת' בדרך כלל ב'אל"ף זעירא', כמו האות אל"ף של המילה 'ויקרא' הפותחת את פרשתנו.

ברם, יש מקרים שהקב"ה מסבב את מהלך העניינים בצורה כל כך גלויה וברורה, שצריך להיות עיוור כדי לא לראות ולא לשמוע את הקריאה הזו. ואמנם, מקרים כאלה אינם מתרחשים יום-יום ושעה-שעה, אבל מהמקרים המועטים הללו חובה עלינו ללמוד ולהקיש על כל המקרים האחרים, ולדעת שיש בורא לעולם, המכוון את בריאתו ומשגיח עליה בהשגחה פרטית על כל פרט ופרט, ואין סעיף ואין פריט אחד שאינו מושגח על ידו.

הסיפור דלהלן משתייך אל סוג האירועים הברורים והשקופים, מהם ניתן להיווכח באופן היותר-גלוי ונחרץ, שכל מה שמתרחש בעולמנו, מושגח ומכוון מאת הבורא למטרה מסוימת. המדובר היה באברך תלמיד חכם, השוקד על תלמודו באחד הכוללים המובחרים של בני ברק, וחוזר לביתו לאחר שלושת ה'סדרים' בשעה 11 בלילה.

ערב אחד, בעת שמיודענו הת"ח התכונן כבר לעלות על יצועו, לאחר יום-לימודים מייגע במיוחד, נשמעות דפיקות חזקות בדלת. הוא מביט על רעייתו, כתמה מי הוא זה ואי זה הוא הדופק בצורה כזו בשעה כל כך מאוחרת, אבל גם היא לא ידעה במי מדובר. לאחר שהדפיקות לא פסקו, פותח האברך את הדלת, ולתדהמתו הוא מגלה שני שוטרים חמורי-סבר הניצבים שם. למרות התדהמה שאחזה בו הוא מקדם אותם במאור פנים, ומזמינם להיכנס אחר-כבוד לביתו. השוטרים, לעומת זאת, לא האירו לו את פניהם.

'במה אוכל לעזור לכם?' – שואל בעל-הבית. והם משיבים ביבושת-פנים: 'אתה עוזב עכשיו את ביתך, ונוסע אתנו למעצר' – התדהמה שהיתה עד עכשיו על פניהם של הבעל ורעייתו, הפכה לאלם מוחלט. 'מה קרה? מה עשיתי?' – נזעק האברך. על תווי-פניהם של השוטרים לא ניכרה התרגשות כלשהי, והם ממשיכים להשיב בקרירות אופיינית: 'הנה לך צו של שופט על פיו נדרשנו לעצור אותך; גם לנו אין שום מושג במה מדובר'.

אשתו של האברך, והילדים שהספיקו בינתיים להתעורר משנתם, פרצו בבכי, והוא-עצמו אמר לשוטרים שאין כל ספק שהם טעו בכתובת, אבל השוטרים שדרכם אצה להם לא התחשבו במאומה, ודרשו מבעל הבית להתלוות אליהם לניידת המשטרה שהמתינה למטה, עם חלונות מסורגים, בה מובילים את החשודים לבית המעצר.

יתאלץ להמתין בסבלנות עד מחר בשעה 8 בבוקר, אז יביאו אותך בפני שופט, שיגלה לך במה הינך חשוד, אמרו השוטרים. כשראה הת"ח שכלה ונחרצה עם השוטרים להביאו למעצר, הבין שגזירה היא מאת ה', והרגיע את עצמו בכך שכל מה שעושה הקב"ה, לטובה הוא עושה, ובוודאי שיש לכך סיבה שהסתבבה מן שמיא. הוא נטל עימו את הטלית והתפילין שלו, ניסה להרגיע את בני ביתו, והלך עם השוטרים.

כשהגיעו לבית המעצר, הובל האברך לאחד החדרים, והשוטרים אמרו לו שמחר בבוקר יקראו לו להגיע אל השופט. בחדר שאליו נכנס, הוא פוגש אדם נוסף הממתין אף הוא למשפטו. האברך מנסה לפתוח עימו שיחה, ושואל על מה ולמה עצרו אותו, והאיש משיב לו בקצרה: 'כי נתתי לכלתי המאורסת לי שתי סטירות חזקות!...'.

הוא מגלה שהשכנים ששמעו על הסטירות שקיבלה הכלה, החליטו להזמין את המשטרה, וזו עצרה אותו מיידית. ומדוע סטרת לכלתך? – שאל הת"ח.

כי גם היא סטרה בחזקה לילד קטן, לכן החלטתי ללמד אותה לקח ולהשיב לה כגמולה – השיב העצור. והאם השידוך ביניכם התבטל בעקבות זה? – התעניין האברך, ובן-שיחו השיב בשלילה, וסיפר שהשידוך ממשיך להתקיים. כשהת"ח-העצור ניסה לשאול מי הוא הילד הזה שכלתו הרביצה לו, נחשף בפניו פרט מדהים.

ילד זה הוא בנה של כלתי, שהיתה נשואה בזיווג ראשון לאח שלי, סיפר השכן לתא-המעצר. לפני זמן-מה נפטר אחי, וכיוון שאני מאוד דומה לו, החל הילד הזה להימשך אליי, והוא מאוד רוצה שאטפל בו ואתייחס אליו כאבא, עד שהחלטתי להינשא לאשתו-של-אחי, ולשמש לו כאבא לכל דבר.

למשמע הדברים הללו, נתקף האברך בהלם. הרי מדובר באיסור דאורייתא של אשת-אח! האם הינך יודע את גודל האיסור שאתה עומד לעשות? – הזדעק הת"ח, אבל לא היה נראה שהאיש היושב למולו מתרגש למשמע הדברים... הרי בנישואין אלה אני מייבם אותה! – ניסה האיש להפגין את 'ידעותיו'.

האברך מנסה להסביר לו שמצוות הייבום חלה רק במקרה שאחיו שנפטר לא השאיר אחריו ילדים, אבל כאשר יש ילדים – חל איסור אשת-אח, אולם האיש לא התייחס לדברים, ואף מילא את פיו בצחוק, ואמר שמבחינתו זה לא משנה אם יש ילדים, או אין...

נעצור כאן לרגע, ונאמר שהאברך כבר ידע ב-מ-ד-ו-י-ק-מ מה המשימה העומדת לפניו בזה-הלילה!!! הוא כבר הבין למה באו השוטרים לעצור אותו על לא עוול בכפיו!!

ואדרבה, כיוון שידע מדוע נשלח לכאן, הבין שיש סיכויים רבים שמשמיתו תיצלח. הרי לא סביר להניח שהשי"ת יגלגל דבר כל כך לא שגרתו, וישלחנו אל תוך בית המעצר, אלא אם כן נתן בידו כוח לשכנע את האיש שלא להינשא. ואכן, גם למשמע תגובות-הצחוק של האיש, לא התייאש התי"ת, והחל לשכנעו שלא להינשא לאשת אחיו. השניים לא עצמו את עיניהם במשך כל הלילה, אלא ישבו ושוחחו בתא המעצר, כשאברך מגייס את כל כישוריו על מנת להביא את בן-שיחו לידי החלטה שלא להינשא!

בסופו של המשא-ומתן שנמשך לאורך שעות, הצליח התי"ת במשימה הקשה, והלה הסכים לסגת מכל הענין. עד כאן הקפה ראשונה. ומה קרה לאחר מכן? בשעה 7 בבוקר, כמה דקות לאחר שהשניים סיימו את שיחתם הממושכת, נכנס קצין משטרה בכיר לתא המעצר, ופונה אל מיודעו התי"ת, ומודיע לו שהוא משוחרר - - - 'אני מצטער מאוד על התקרית ועל הטעות שחלה בעניינך; השוטרים התבקשו לעצור אדם בשם רובינשטיין, וכיוון ששמך דומה מאוד לשם זה, הם טעו ועצרו אותך', התנצל הקצין. האברך נותר ממקומו כנשך-נחש, וביקש להגיב על הבשורה ששמע בזה-הרגע. העומדים מן הצד היו בטוחים שהוא מתכוון להודיע לקצין על תביעה שהוא עומד להגיש נגד המשטרה בגין הצער שנגרם לו. אבל, כבר אמרנו, ראשו של יהודי מאמין פועל אחרת. 'הדבר היחיד שברצוני לומר לך, אדוני הקצין, הוא, שבעוד שאתה התבטאת לאמר שהיתה לכם טעות, אני רוצה להודיע כאן שלא היתה זו טעות כלל וכלל. מי יודע אם המצווה הגדולה הזו, של מניעת-הטא כה חמור, היתה מתגלגלת לידי במקום אחר, ובהזדמנות אחרת', אמר האברך, וסיפר לקצין את אשר אירע לו בשעות הלילה בתא המעצר.

הוא ציטט בפני הקצין את הפסוק 'ואתם חשבתם עלי רעה, אלקים חשבה לטובה', וה'אור החיים' מפרש: 'והרי זה דומה למתכוין להשקות חבירו כוס מוות, והשקהו כוס יין, שאינו מתחייב כלום, והרי הם פטורים וזכאים גם בדיני שמים' (דהיינו שאין צריכים אפילו לבקש מחילה). רואים מכאן, הסביר מיודעו לאיש המשטרה, שכל מעשיכם היו מכוונים מן השמים! ספק רב אם הקצין ירד לעומק-הדברים שהושמעו בפניו. אבל מה שברור שהפעם לא הובל האברך לביתו בניידת המסורגת, אלא במכוניתו המפוארת של הקצין, שראה לנכון להסיעו מבית המעצר, ולהשיבו אל מעונו.

נו, ועכשיו נחשוב לרגע: אם התי"ת החשוב ההוא, היה מתרגז על מה שאירע לו, ולא היה מוכן לקבל עליו דין שמים באהבה, הרי בכך הוא היה מנטרל מעצמו את כל הטעם של המצווה הגדולה שניקרתה לפניו, ואולי אף לא היה מסוגל, מרוב רוגזו וכעסו, לשוחח עם האיש ההוא, והמצווה היתה נשמטת מידי לגמרי!

רק מפני שידע את אשר לפניו, והבין שיש כאן מהלך שמימי, ובשל כך נותר רגוע ושלו, היה באפשרותו למלא את המשימה הכל-כך חשובה שגלגלו אליו מן השמים (ברכי נפשי).

"ויקרא אל משה, וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר" [א,א].

נכנסנו לחודש ניסן, והתחלנו ספר ויקרא: "ויקרא אל משה, וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר". וברשי: לכל דיברות ולכל אמירות ולכל ציוויים... קדמה קריאה... אבל לנביאי אומות העולם נגלה עליהם בלשון עראי, "ויקרא" (לשון מקרה גרידא) אלקים אל בלעם". קריאה זו טעונה הסבר. הלא משה רבינו אבי הנביאים מוכן היה לנבואה בכל עת, ומדוע הצורך לזימון וקריאה. אין זאת אלא שאפילו במצבו ורוממותו יש הבדל בין נבואה המגיעה פתאום, כבמקרה, לנבואה הבאה אחרי הכנה וזימון! ואם משה רבינו כך, אנו על אחת כמה וכמה! וכלפי מה אמורים הדברים? בעוד זמן קצר יחול חג הפסח, ליל הסדר הקדוש יבוא עלינו לטובה, בלילה זה, גילו לנו חכמי האמת, נפתחים שערי שמים ומושפעות השגות מרוממות ונשגבות, בגדר: "ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אל", קירבת אלקים ושפע קודש לאין שיעור. אך זאת בתנאי אחד: "שתהיה הכנה ראויה מצידנו, לקרוא וללמוד ולשמע דברים בענייני החג ומשמעותו. ויש לכך מקור בתורה הקדושה: משה רבינו עמד בראש חודש וציוה על לקיחת קרבן הפסח בעשירי לחודש. עשרה ימי הכנה ללקיחת הקרבן, ועוד ארבעה ימי הכנה עד הקרבתו. מדוע, כדי שיעסקו במצווה, יתכוונו לקראתה!

הבורא יתברך אמר ליעקב אבינו: "אנכי האל בית אל", ופירש הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל ב"קדושת לוי": אני משרה שכונתי, במי שמכין עצמו בבית קיבול להשראתי! שאם לא כן, לא יחרט בו רישומה של המצווה, לא ישתרש בו ליקחה. עלול הוא להיות כאותם נביאי אומות העולם שהנבואה חולפת מעליהם כבאקראי.

המגיד מדובנא זצ"ל נקט במשל: מעשה בגנב שלטש עין למלקוח נכבד. בחנות כלבו ענקית היה מחזור מכירות עצום. בכל יום, עשר דקות לפני סגירת סניף הבנק הסמוך, היה הנער השליח יוצא מחנות ובידו תיק תפוח ממזומנים והמחאות לרוב. אילו אך יכול היה לשים עליו ידו! אך כיצד ניתן לזכות בתיק? החנות הומה אנשים, הרחוב גדוש עוברים ושבים וסניף הבנק הומה לקוחות! כעשרים דקות לפני סגירת הסניף סר הגנב לחנות הסמוכה, חנות חליפות יוקרתית. "המעביד שלי זקוק לחליפה נאה", אמר, "אך אין לו פנאי לבוא למדוד". השמעתם, "כך אי אפשר למכור" השיב בעל החנות, "חייב אני לדעת את המידה". חשב 'הקונה', ומצא עצה: "אעמוד בפתח החנות, וכשאראה אדם שמידותיו זהות אודיעך". עמדו שניהם וסקרו את העוברים והשבים, ואז ראה הגנב את הנער השליח יוצא מחנות הכלבו ותיקו בידו. "הנה", הצביע לעברו, "ממש תואם! זה הגודל!". המוכר הביט בעין מקצועית: "חמישים ויש, כמדומני". עודם מדברים, והנער השליח עמד לחלוף על פניהם. "סלח לי", פנה אליו הגנב, "אולי תוכל לעשות טובה? הכנס לרגע ומדוד חליפת יוקרה!" למדוד חליפה, למה לא. נכנס, והמוכר העמידו ליד הראי. התבונן בו והתענג על מראהו, והמוכר הושיט לו חליפה נאה. חייב הוא להיכנס ידיו לשרוולים, אבל תיק הכסף בידו. הניח לרגע את התיק למרגלותיו, תחב יד אחת, ושניה, ולפתע גחן הגנב ותפס בתיק. "גנב, גנב", קרא הנער בחרדה. ביקש למנוע את הסחיבה, אבל ידו היתה תקועה בשרוול הסורר. הגנב אחז בתיק ויצא מעדנות מן החנות. יקש הנער לרדוף אחריו, אבל בעל החנות עצר בעדו: "לא, אדוני! אתה לא יוצא מחנות עם החליפה שלי... לא מעניין אותי דבר, קודם פשוט את החליפה". עד שהשתלף ממנה, ועד שיצא, נעלמו עיקבות הגנב... שירך דרכו חזרה לחנות הכלבו, לספר אידך נפתח ונפל בפח...

לבנו לאותו שלית. תמים, ומסכן כל כך! ואם נזכור שזה משל אודותינו, נזדהה עימו שבעתיים: הגנב, הוא היצר הרע. האוצר, הן חוויות ליל הסדר הקדוש והשגותיו המרוממות. אין היצר מוכן שנוכה בהן, ויעשה הכל כדי לחטפן מעימנו. אך כיצד, באיזה אופן? אין פשוט מזה: מסבך הוא אותנו 'בחליפה', בטרדות החולקין שאנו שבויים בהם, בכל הדאגות והתכניות והביצועים והתסכולים, התקוות והאכזבות הניסיונות והכישלונות, העצבים והמתחים האופפים אותנו כפקעת אטומה. ואז איננו יכולים לאחוז בהשגות החג ולחוש ברוממותו, הגנב נוטל את התיק בשלמותו ויוצא מעדנות, ואנו אבודים וחסרי אונים. ליל הסדר הקדוש 'עובר מעל ראשו', 'הגנב' חוגג את נצחונו, ואנו מפסידים...

לא השנה. השנה לא נכנס למלכות. השנה נאחז בהשגות בכל כוחנו. נבוא לחג מוכנים כדבעי, ונקלוט כל השגותיו לרוב אורה ושמחה! (מעין השבוע).

זכות הלימוד בעלון זה תהיה לעילוי נשמות: ר' נוריאל חזני בן מרים ויעקב ז"ל, לע"נ מרת מונירה חזני בת כורשיד ז"ל, לע"נ מרת פארי בת מונירה ז"ל, לע"נ ר' עזיזולה בן שרה ז"ל, לע"נ מרת מנסורה בת כשוור ז"ל, לע"נ קודסיה בת כשוור ז"ל, לע"נ אליהו בן שלום ז"ל, לע"נ אור בת יפה ז"ל, לע"נ ניסן בן ננה ז"ל, לע"נ מרים מורטזה בן שרה ז"ל, לע"נ זינט בת מרים ז"ל, לע"נ יהודה בן מרים ז"ל, לע"נ אליהו בן בתיה ז"ל, לע"נ אליהו בן כשוור ז"ל, לע"נ דוד בן מרים ז"ל, לע"נ משה בן כורשיד ז"ל, לע"נ לדיה בת רחל ז"ל, לע"נ אברהם בן סולטנה ז"ל, לע"נ יונה בן אסתר ז"ל, לע"נ חיים בן לונה ז"ל, לע"נ תמר בת רחל ז"ל, לע"נ שמעון שי בן שולמית ז"ל, ולע"נ כל נפטרי עם ישראל.

גליון

324

פרשת ויקרא תש"פ

התעקשו, שיש לשלוח את הילדה לאחת מארצות אירופה, לבית-רפואה ידוע, בו עבד רופא בינלאומי מפורסם, מומחה לניתוחי ראש, ויש לו הצלחות רבות במצבים מורכבים כעין אלו.

נקבע מועד לניתוח, מועד הנסיעה הלך והתקרב, אך יחד עמו הלך והשתפר גם מצבה של הילדה. המשפחה התמלאה לבטים וספיקות בשל מצב הילדה: "מה לעשות? האם לנסוע כמתוכנן לניתוח או לבטל את הנסיעה?".

הם פנו אליי, ואני השבתי בזו הלשון: "הישועה תבוא, כשהילדה תהיה בחוץ לארץ".

כיוון שהאם ילדה בזמן ההוא בשעה טובה ומוצלחת, היא הוכרחה להישאר בישראל, ואבי המשפחה בליווי בנו הנשוי התארגנו ונסעו לאירופה עם הילדה החולה ובאמתחתם כל הצילומים, הבדיקות וההמלצות העדכניות של הרופאים לניתוח הדחוף.

כשהם הגיעו אל המנתח המפורסם, הוא בדק שוב את הילדה, בחן את הצילומים, הבדיקות וכל יתר המסמכים, והוא הסכים לכל המלצות הרופאים, כי אכן יש צורך לנתח מוקדם ככל האפשר ואף קבע מועד דחוף לכך.

הזמן המיועד הגיע והילדה אושפזה בבית-הרפואה לקראת הניתוח, היא הייתה שרויה בצום לפי ההוראות שנתן הרופא, וממתינה לבוא הרופא המרדים, שירדים אותה למשך שתי-עשרה שעות רצופות!

רגע לפני ההרדמה החליט הרופא לפתע: "זוהי הרדמה רווית סיכונים, לכן אני מייעץ לערוך שוב צילום לילדה ולבדוק, האם ניתן להרדמה פחות משתי-עשרה שעות כדי למזער סיכונים מיותרים".

הצילום התבצע, וכולם המתינו במתח לתוצאות. את מה שראו איש לא שיער ותיכנן מראש... ממש נס!!! במקום הגידול המסוכן התגלה כתם קטן בלבד. הרופא לא האמין למראה עיניו. הוא חשב, כי אינו רואה נכון ובדק שוב ושוב את התוצאות. לבסוף ביקש להמתין שבועיים ימים, ואז לערוך לילדה בדיקת סי. טי. נוספת, שתאמת ליתר ביטחון את הפלא הגדול. שליחי המשפחה באו אליי לספר לי על הישועה הפתאומית ושאלו: "האם להישאר שם שבועיים

אֱלֹהִים כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לַה' (א, ב)

מצוות הקרבת הקרבנות גדולה היא מאד, ומבואר בחז"ל (מגילה לא.) שלולי הקרבנות לא היו מתקיימים שמים וארץ. וכיום שבעוונותינו אין לנו אפשרות להקריב קרבנות, תקנו חז"ל את התפילות שהם כנגד הקרבנות (ברכות כו.) בבחינת 'ונשלמה פרים שפתינו' (הושע ג, ג). וכמו"כ התפילה היא כנגד עמוד ה'עבודה' שהוא אחד מג' הדברים שהעולם עומד עליהם (אבות א, ב, ובפי' רבינו יונה שם). א"כ התפילה היא לא רק אמצעי להגשים משאלות ובקשות, אלא היא הכרחית לקיום העולם, ורבה פעולתה מתשתית ארץ ועד רום שמים. אשרי המחזיק בה בכל כוחו.

נביא להלן מעשה מתוך הספר 'שלישי באשמורת', אותו מספרת הרבנית **בת שבע קניבסקי** ע"ה: "הגיעה אלי אישה ובפיה סיפור מצמרר: לבתה בת השתיים-עשרה התגלה גידול בגזע המוח, ל"ע. הרופאים לאחר התייעצות עם מומחים הגיעו למסקנה, שלא קיים כל סיכוי להבראתה, כיוון שאין אפשרות לנתח בגזע המוח, שהוא מקום רגיש וחשוף לסכנות".

עצובה ובוכיה הגיעה אותה אם לביתי ובקשה עצה טובה. לנוכח המצב העגום שאלתי אותה: "האם את שומרת שבת?". האישה השיבה בחיוב. "האם את מתפללת?". "אין לי זמן....", אמרה האישה. "אני מטופלת בילדים קטנים ואיני מוצאת דקות פנויות לתפילה", המשיכה להסביר.

ביקשתי, איפוא, ממנה: "התפללי לפחות פעם אחת ביום. תפילה אחת מן הסידור בכוונה, מכל הלב ובקדושה".

האם קיבלה על עצמה להתפלל בכל יום תפילה אחת מן הסידור בכוונה ויצאה את ביתי. טרם יציאתה ביקשתי ממנה, שתדווח לי, מה שלום הילדה החולה.

ואכן, כל מספר ימים הגיע אליי ילד קטן, אחיה של הילדה החולה ודיווח, כי הילדה חשה יותר ויותר טוב ב"ה. פחות מתעלפת וממש ההטבה ניכרת לעין.

גם הרופאים שמעו ממנה, את אשר יעצתי לה ומה שהיא קיבלה על עצמה, והם אכן נוכחו לדעת, כי ב"ה, ישנה התקדמות רפואית ניכרת. לאור זאת הם קיימו דיון מחודש ובסופו החליטו, כי כעת כבר יש מקום לניתוח ראש, אך

נוספים ולבצע את בדיקת הסי. טי. או לחזור לישראל ולבצע כאן את הבדיקה?"

השבתתי להם: "ב"ה, הישועה כבר הייתה. אפשר כבר לחזור לארץ ישראל".

כאן בארץ, לאחר שבועיים, שלחו הרופאים את הילדה לבדיקות סי. טי. ונוכחו לדעת, שלא רק שהגידול הנוראי איננו, גם הכתם הקטן נעלם כלא היה!

אני בכל פעם מתרגשת מהסיפור הזה מחדש: בואו וראו כמה גדול הוא כוחה של תפילה בכוונה. מכאן אני שולחת תחינה לכל אחד ואחת מישראל: 'אנא, השתדלו להתפלל לפחות פעם ביום תפילה אחת מתוך הסיפור ובכוונה!'

[מתוך הספר 'ברכת דוד']

סיפור מפי בעל המעשה: אחרי נשואי, הייתי אמור להפליג לאמריקה הרחוקה, מוצאה של זוגתי היה מניו יורק ולכן החלטנו, כי ביבשת זו נתחיל את חיינו המשותפים. לפני הנסיעה, הוציא אבי אלף דולר מכיסו והושיט לי אותם, מעין דמי כיס, עד לביסוסי בארצות הברית. הייתי צעיר וחסר עול. ככלות הכל, רק שבועיים קודם לכן יצאתי מן הישיבה, בה הייתי מנותק כליל מהוויות העולם. הבטתי בכסף, ספרתי אותו בחשיבות, מסוחרר מן הסכום הגדול, כמותו לא החזקתי מעולם, משוכנע הייתי שבידי סכום עתק ממש, הודיתי לאבי ועליתי על המטוס בדרכי לארצות הברית.

חלפו אך מספר ימים, מהרגע בו דרכו רגלי על אדמת ניו-יורק, והתחלתי להפנים את העובדה כי אלף דולר הם למעשה סכום זעום עבור אברך המעוניין לפתוח את חיוו במקום חדש. הסכום הזה הספיק לי בקושי לשכור דירה למשך חודש אחד, ועבור אוכל לימים ספורים בלבד.

בימים הראשונים, לאחר שחדר המידע המפתיע הזה לתודעתי, הייתי שבור ורצוף. הייתי בארץ זרה, ללא הורים, ללא המשפחה המורחבת, אפילו השפה לא היתה ברורה לי כלל. ידעתי רק לדבר בלשון קודש, ואידיש, בצורה עילגת למדי. חשתי את העול הכבד שהוטל על כתפי, לפרנס את משפחתי, גבי השתוחח תחת כובד המשא, ואני הרגשתי בודד ומיואש.

לאחר מספר ימי ייאוש שכאלו, ניערתי עצמי בכוח, 'מה לך, יעקב?', חשבתי לעצמי, 'להיכן נעלמה כל מידת הביטחון שלך? איה האמונה שחונכת עליה? האם הותרת את כוחות הנפש שלך, הרחק, בארץ מגורי אביך?'. וממחשבה למעשה, ניגשתי לבית הכנסת הסמוך, פתחתי ספרי יראה ומוסר בזה אחר זה, והתחלתי ללמוד ולהתחזק. החלטתי אז לעבוד על ענין התפילה. הרי הקדוש ברוך הוא כל יכול, אין לו כל הגבלה ביכולת הישועה שלו, היא יכולה להגיע לנו יורק בדיוק כמו בארץ ישראל, כל שעלי לעשות הוא להתקרב אליו, לפרוק לפניו את מועקת לבי, לפנות אליו

כדבר בן אל אביו, ולפרט לפניו את כל קשיי ובעיותיי, שכן הוא אכן אבינו כפי שנאמר: 'בנים אתם לה' אלוקיכם' (דברים יד, א), וכשבוכים לאבא, הוא מושיע... התפילה והרגשת הקירבה לקב"ה נתנו לי כוח ועוצמה כבירה, וחיזקו אצלי את התחושה שמאחורי יש גב חזק, מסייע ותומך.

אפוף בתחושות הללו, יצאתי לחפש לי כולל, וברוך ה', תוך שעות ספורות, התקבלתי לכולל מצוין, לכולל היתה רמת לימודים גבוהה, וגם שכרו בצידו ביד רחבה. עובדה זו חיזקה בלבי יותר את ביטחוני בה', אמנם, עדיין התפרנסנו בדוחק, אבל חשתי את יד ה' המלווה אותי בכל אשר אפנה.

המשכתי בתפילות ובקשות לאבא שבשמים בכל דבר קטן כגדול, ואכן נפלאות רבות התרחשו לי. לדוגמא: חודשי אדר וניסן התקרבו בצעדי ענק, מלווים בהוצאות רבות, שלא הצלחתי לחשוב מהיכן אוכל לכסות אותן, לא היה לי כל מקור הכנסה נוסף, וחשתי כיצד הלחץ שוב לופת אותי בצבתות פלדה. התפללתי אז, כפי שלא התפללתי מעודי, כשאני מייחל, מתחנן, מתייפח לבוראי ומקווה לרחמי... ויום בהיר אחד, אכן הגיעה הישועה...

היה זה בשבוע האחרון של חודש אדר, אחד האברכים הגיע לכולל, וסיפר שיש בעיר פלטבוש יהודי שמוכר את ביתו ורוצה לעבור לגור אצל ילדיו בעיר דנוור, וברשותו דירה עם מחסן המלא בספרי קודש שהוא מעוניין להפטר מהם, משום שסיכום עם הקונה לתת לו בית נקי ופנוי מכל חפצים.

איני יודע עד היום מדוע החלטתי לנסוע ולבדוק את המחסן הזה, מצאתי את עצמי מבקש מאותו אברך לרשום לי את הכתובת של אותה דירה, לווייתי כמה דולרים, עצרתי מונית ונסעתי לשם. כשהגעתי למקום ונקשתי על הדלת, לא האמנתי למראה עיני, היה זה מחסן ענק מלא בספרים, ביניהם ספרי תורה, ספרי תהילים הכתובים על קלף, ועוד אלפי ספרים עתיקים.

התקשרתי מיד לחברת מוניות וביקשתי שישלחו לי כמה מוניות, והתחלתי להעמיס את כל תכולת המחסן על המוניות שנשלחו. כשסיימתי נתן לי בעל הבית סכום כסף, תמורת עזרתי הרבה בפינוי המחסן, בכסף זה שילמתי לבעלי המוניות. היתה זו גם השגחה נפלאה, כי לא היה לי במה לשלם למוניות... ולא רק זה אלא גם נשאר לי מעט כסף.

המוניות עצרו בחזית הבית בו גרתי, ואני, אשר ישבתי במשך כל זמן הנסיעה טרוד, להיכן אוביל את כל התכולה הזו, קמתי לאיטי, ואז... נזכרתי לפתע שיש לי מחסן פנוי, שבעליו התיר לי להשתמש בו לתקופה קצרה בלבד. שאלתי שולחנות מהשכנים, ופרקתי את המטען כולו, על גביהם.

תליתי מודעות המבשרות על שלושה ימים שבהם תתקיים מכירה של ספרים נדירים, והפצתי אותם בכל רחבי בורו

פארק. והנה, בתוך שלשת ימי המכירה, נמכרו רוב הספרים, ואני שלשלתי לכיסי יותר מעשרת אלפים דולר!

כשסיימתי את המכירה, עמדתי וחשבתי לעצמי: 'ריבוננו של עולם, אם תפילה יכולה לזכות אותי בעשרת אלפי דולר, בצורה כה נפלאה ומסתורית, על אחת כמה וכמה, שכל דבר גדול וקטן בחיי, יוכל על ידי תפילות להיות בר השגה'.

באותו רגע, חשתי בעוצמה חזקה את ההכרה שלי בבורא עולם ובכוח התפילה. הגעתי לשלב מסוים, אשר בו אני מוצא שיש כלל מקום לדאגה. כל מה שאני זקוק לו, אני מבקש מאבי, יושב שחקים, ולנגד עיני מתרחשות ישועות ונפלאות בכוחה של התפילה. **[מתוך 'שביל הזהב']**

מפי בעל המעשה: אני בא מאזור מרוחק בארה"ב, הרחק ממרכזי היהדות הגדולים, מאי שם, קצה קצהו של העולם, מעבר להרי החושך... אמי שתחי' התייממה בגיל צעיר, ואיש לא דאג לחינוכה. היא הסתובבה בעולם ללא מודע ומכר, והלכה מדחי לדחי. העובדה כי היא בת ישראל הלכה ונשכחה, עד שלדאבון הלב התחתנה עם גוי.

אני הבן שלהם.

ידעתי שאמי יהודייה, אבל עובדה זו לא אמרה לי דבר. הדבר לא התבטא בשום דבר בחיי היומיום. למדתי עם כולם בבית ספר גויי, חוויתי את חוויות הילדות כמו כולם שם, ולא הרגשתי שום שוני.

בהיותי בן שלוש עשרה החליטה אמי לערוך לי מסיבת יום הולדת גדולה במיוחד. אמנם חברי ערכו סעודות יום הולדת מפוארות. היו כאלה שהזמינו שפים מיוחדים וערכו ברים עמוסים עם אורות מנצנצים ושאר הבליים, הכל רק לכבוד חגיגה של יום הולדתם. עם זאת לא היה משמעות מיוחדת דווקא לגיל שלוש עשרה. העובדה כי לי ערכה אמא חגיגה כה גדולה בגיל הזה, הפתיעה אותי.

"אמא", שאלתי אותה, "מה קרה דווקא הפעם? מה מיוחד בגיל שלוש עשרה?"

"אתה יודע שאני יהודייה", אמרה לי אמי, "ואצל היהודים נהוג לציין את גיל שלוש עשרה באופן מיוחד. לחגיגה הזו קוראים 'בר מצווה'".

גלגלתי על הלשון שלי את מילה החדשה. 'בר - מצווה'. הרגשתי שאני ממשש כאן משהו גדול, אך לא ידעתי מהו. שאלתי את אמי, והיא אמרה שבחורים מגיל בר מצווה מתחילים לעשות דברים מסוימים שלא היו עושים קודם.

הגמגומים לא סיפקו אותי, ואני התמלאתי ברצון עז לדעת יותר. המשכתי את חיי כמו קודם, ויחד עם זה התחלתי לחפש. פתחתי מפות וסרקתי את האזור במטרה למצוא קהילה יהודית. כך הגעתי לבית כנסת מרוחק למדי שהיה הקרוב ביותר למקום מגורי.

כנסתי והתבוננתי. אנשים התכנסו בבית הכנסת והתחילו בתפילת שחרית. תחילה התבוננתי בהם בעיניים גדולות. אח"כ פשוט חיקיתי אותם. עשיתי מה שכולם עושים. לא ידעתי לשון הקודש, אבל לאט לאט קלטתי את המילים. לרוב לא הבנתי מה אני אומר. סידור מתורגם לאנגלית עזר לי להבין חלק מהתפילה.

כך מצאתי את עצמי מתפלל שחרית יום יום ולא מוכן להפסיד את זה... קם מוקדם, מתאמץ ויוצא אל בית הכנסת, בקור, בחום, בשרב, בכפור. השחרית הייתה הקשר שלי ליהדות. היום כולו המשיך כמו קודם. לא פעם תהיתי מה עושים יהודים אחרי שהם גומרים להתפלל. לאן הם הולכים? איך הם עובדים? יש עוד מצוות מיוחדות להם?...

השאלות נותרו לוחשות בתוכי, אך לא היה לי זמן להישאר אחרי התפילה וללבן דברים. מיהרתי. תמיד מיהרתי. השעון דפק ודחף אותי קדימה, בלי לתת לנשמתי מרווח נשימה... קודם מיהרתי ללימודי התיכון ואח"כ ללימודי האוניברסיטה.

השחרית היתה 'סוד' ביני לבין קוני. לא רציתי לשבור את השגרה... איש מלבדי לא ידע שיש הבדל בין סדר היום שלי לעומת סדר יומם של חבריי.

בהמשך רכשתי מקצוע מכובד, והגעתי לשלב של חיפוש עבודה. מצאתי עבודה בדיוק במקצוע שהשתלמתי בו, ושובצתי במשמרת בוקר. כאן כבר לא יכולתי להסתתר. ככל שמיהרתי לא הצלחתי להגיע בזמן לעבודה. הגעתי באיחור של שתי דקות. 'לא נורא' - חשבתי לעצמי - 'רק שתי דקות. זה לא משמעותי'.

הבוס שם לב שהאיחור עקבי. שתי דקות כל בוקר, בדיוק. "תגיד לי, מה יש לך בבוקר? אתה יודע שאני מקפיד מאד על הגעה בזמן".

ניסיתי להתחמק, אך הבוס דרש הסבר. בסוף נכנעתי ואמרתי את האמת. "אני מתפלל שחרית כל יום, ואיני יכול לצאת מבית הכנסת לפני הזמן. אין לי אפשרות להגיע מוקדם יותר, ואני מבקש שתבין אותי".

אבל הבוס לא התכוון להבין אותי. הוא איים שאם אמשיך במנהגי זה, הוא יפטר אותי.

מה יכולתי לעשות? - מצד אחד העבודה קרצה לי מאד. גם המשכורת, גם המקצוע שלשם רכישתו השקעתי ימים ולילות במשך כמה שנים. מצד שני - השחרית. אני לא יכול לוותר על זה! לא יכול!!!

כשהבוס מאיים מצד אחד, ותפילת שחרית זכה ועורגת ניצבת מהצד השני, ידעתי את האמת. שהרגשתי ש'האני האמיתי' לא נמצא בעבודה, לא עם החברים הגויים, ולא עם כבוד מדומה. 'האני האמיתי' נמצא בבית הכנסת! הנשמה

שלי רעבה עד כלות, מעולפת בצמא, ואם לא טיפות התחיה שאני מטפטף לה בכל בוקר, חיי אינם חיים.

הודעתי לבוס את החלטתי - על השחרית איני מוותר. הוא מצדו ענה קצרות, "סורי, באופן כזה לא תוכל להמשיך אצלנו".

אז לא. פוטרתי!.

אבי הגוי ראה שאיני הולך לעבודה וכעס מאד. "השקעתי בשבילך הרבה כל כך! שילמתי כסף רב כ"כ על הלימודים שלך! זאת הכרת הטובה שלך? תסתלק מכאן. איני רוצה לראות אותך. שלא תדרוך יותר בבית הזה!".

אמי דווקא הבינה אותי, אבל היא לא יכלה לעשות משהו בנידון. שולחתי מהבית, וככה, משוחרר מכל הסביבה הגויית שהקיפה אותי, עשיתי את דרכי אל הקהילה היהודית, להעמיק במשמעות של היותי בן לעם ישראל, לחיות כיהודי, וללמוד את התורה הקדושה.

כיום אני לומד בישיבת 'אור שמח' בירושלים, ומנצל את הזמן ללמוד את מה שהפסדתי. לאחרונה התארחתי בשבת אצל יהודי ירושלמי עסיסי, והוא אמר שסיפור כזה מוכרחים לפרסם ברבים. "שידעו איזה תחבולות עושה רבש"ע כדי לקרב אליו את הילדים שלו. אתה פתחת פתח כחודו של מחט, והקב"ה פתח לך פתח כפתחו של אולם".

[מתוך 'השגחה פרטית']

או בְּזֶל או עֲשֵׂק אֶת עַמִּיתוֹ (ה, כא)

מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל היה נזהר באופן מופלא בממון הזולת. ונביא מספר עובדות על כך.

רבינו היה נזהר שלא לגעת בממון הזולת - כפשוטו. כשהיו מניחים על שולחנו ספר או מכשיר הקלטה, לא נגע בהם! הסכיתו ושמעו עד היכן הגיעו הדברים? - בשבת היה מקפיד שלא לצאת לרשות הרבים בשני כיווני ראש, לכן הסיר את הכיפה כשחבש את המגבעת. באחת הנסיעות לחו"ל, יצאו לטיסה חזרה מיד עם צאת השבת. מיהרו לאחר הבדלה, ובעלותו למטוס ביקש להסיר את כובעו אבל לא היתה עמו כיפה. אחד הנכדים הושיט לו את כיפתו. במשך כל הנסיעה לא הגביה רבינו ידו לראשו, כדי שלא לגעת בכיפה שאינה שלו...

* * *

נכסיהם של יהודים ערירים שאין להם יורשים מועברים לאפוסטרופוס הכללי. הוא מחלקם לארגונים שונים, וחלק מוקצב גם למוסדות תורה. הרב וירז'בינסקי, מנהל מוסדות 'ארחות תורה' בנשיאות רבינו, מילא את הטפסים הנצרכים וביקש חתימת רבינו כיושב ראש העמותה. שמע רבינו במה מדובר, ופסק: "אל תגיש את הבקשה!".

שעות של עמל עלו בתוהו. "מדוע?" - שאל.

השיב לו רבינו: "הגמרא אומרת שאין לך אדם מישראל שאין לו יורשים. אם לא בנים אזי בני דודים רחוקים. הכסף שייך להם!".

שאל הרב וירז'בינסקי: "אבל הוא יחולק בכל מקרה. אם לא לישיבות, אזי לאגודות ספורט ותרבות קלוקלת".

ענה רבינו: "אין זה עסקנו. לנו, אסור לקחתו!..."

* * *

הרב משה פריד הוא גבאי הצדקה של 'קופת העיר' במקסיקו. כשביקר בארץ, ביקש ממנו אחד מהתורמים שיכנס אל רבינו ויבקש עבורו ברכה. עלה לבית רבינו, עמד בתור והתברך. הזכיר את חברו התורם להצלחה. הפטיר רבינו: "וכי אברכו שיצליח לגנוב?!"

נדהם הרב פריד. ענה: "לא, אני מבקש שיצליח בעסקיו!".

אבל רבינו כבר פנה אל העומד אחריו, והוא יצא מהבית במבוכה.

כשחזר לארצו בירר אצל ידיד משותף האם התרחש דבר מה אצל אותו תורם, שמחמת זה סורב להתברך. סיפר לו שהלה הסתכסך עם אחד משותפיו היהודים, וכשהציע לו להתדיין בפני בית דין, סירב, והגיש נגדו תביעה בערכאות!.

* * *

חפץ נעלם מבית רבינו, וידעו מי נטלו. כשחיפשו רבינו. אמרו: "כנראה שפלוגי גנבו". נתכרכמו פניו: "יהודי אינו גנב! תאמר שהוא חס על החפץ שלא ילך כאן לאיבוד, לכן לקחו, כדי לשמור עליו!..."

* * *

יהלומן מארצות הברית סיפר לרבינו שבעת האחרונה מתרחשות גנבות במלטשה שלו. הציב מצלמות מעקב וראה שאחד העובדים לוקח את היהלומים. בכוונתו למסרו למשטרה, ומבקש ברכה.

ענה רבינו: "חלילה, אל תסגירו! הם חשודים על שפיכות דמים, והוא עלול לרצוח אותך. ה' יעזור לך בדרך אחרת!".

תמה, התקומם, והפציר שתינתן לו רשות. ורבינו איתן בדעתו: "חלילה וחס, סכנה בדבר. ה' יעזור לך בדרכים אחרות". ציית, ונמנע מכל פעולה.

לא ארכו הימים ואותו עובד גנב חפץ יקר במקום אחר, וגילוהו במצלמות האבטחה. הבעלים של אותו מקום הסגירו למשטרה, וכששמע אותו גנב על כך - רצחו נפש, ר"ל. מובן שנכלא לשנים ארוכות, והיהלומן נפטר מעונשו מבלי שיינזק!.

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא']

ורכב מאמינים

עלון שבועי מבית בני אמונים

פְּרִשֶׁת וַיִּקְרָא

מאוצרות אמונים

פניני אמן ותפלה בפרשה

טעמה בכרפת המינים... חיישינו שמא מין הוא

"ויקרא אל משה" (א כ)

"אל"ף ד' ויקרא' - זעירא. שמושה הנה גדול וענו לא רצה לכתב אלא ויקרא' - לשון מקרה, כדלוי לא דבר הקדוש ברוך הוא עמו אלא בחלום, כדרך שאמר גבליעם... ואמר לו הקדוש ברוך הוא לכתב גם האל"ף... וכתבה קטנה" (בעל הטורים).

יש להבין: הלא התורה כלה נתנה מפי הגבורה, וכיצד עלתה על דעתו של משה לשנות ממה שנתנה ואפילו באות אחת? ויתרה מזו: לאחר שצטטתה בפרוש "לכתב גם האל"ף" היאך עמד על דעתו וכתב את האל"ף קטנה? כביכול עשה פשרה בינו לבין קונו?

באר רבי אברהם וינפלד רב קהלת דרף אמת' במונסי: בודאי לא עלתה על דעתו של משה לשנות ממה שהצטטתה, אלא שבעמק לבבו החזיק עצמו לכלום וחשב שראוי להכתב עליו "ויקרא" - לשון מקרה. לפיכך כאשר הצטטתה לכתב "ויקרא", מתוך עמק ענותנותו, נכתבה על ידו האות א' זעירה מבלי משים.

על פי האמור נוכל להבין את הסבה שבמדרש (תחומא א) הסמיכו לפסוק זה הלכה מהלכות שליח צבור: "טעה בכרפת המינים, מחזירין אותו ואומרה בעל פרוח. חיישינו שמא מין הוא"; מומשה למדנו עד כמה משפיעה הכרתו הפנימית של האדם על פעולותיו החיצוניות. אף שליח צבור זה שטעה בכרפת המינים, יש לחשש שבסתר לבו טמונים היו הרהורי כפירה אשר גרמו לו לטעות דוקא בכרפת זו, ועל כן מוטלת עליו החובה לחזר ולאומרה כהלכתה.

לב אברהם'

הקרבנה על מזבח הבנוי בשמים

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה" (א כ)

בכרפת רצה' שבתפלת שמונה עשרה אנו מבקשים: "ואיש ישראל ותפלתם באהבה תקבל ברוחך". ולכאורה הלא בזמן הזה איננו מקריבים קרבנות ועל מה אנו מבקשים: "ואיש ישראל... תקבל ברוחך"?

פרשו בעלי התוספות: בגמרא (מנחות ק"א) מבאר שאף לאחר חרבן הבית, בכל יום עומד המלאך מיכאל ומקריב קרבנות על מזבח הבנוי בשמים. על קרבנות אלו אנו מבקשים שיתקבלו לרוחנו.

על מהות הקרבנות שמוקריב מיכאל הביאו בעלי התוספות שני פרושים בשם המדרש: "יש מי שאומר - נשמותיהן של צדיקים, ויש מי שאומר - כבשים של אש". ובאר הבית יוסף, כי לדעת האומר שהקרבנות הם נשמות הצדיקים, נהו לפרש "איש ישראל" מלשון איש, כלומר אנשי ישראל.

רבי דב בעריש מאושפיצין הוסיף וכתב כי דברי

אָדָם וְיִקְרָא פְּרָקִים בְּסֵדֶר קְדָשִׁים

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן ההקמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (א כ)

כתב רבי אֶלְעָזָר רוֹקַח אָבִי־ד אֲמִשְׁטַרְדָם:

בסדר קדשים הפולל את דיני הקרבנות ועבודת המקדש יש צ"א פרקים. מנן זה רומז לך שהיחוד הנעשה באמצעות הקרבנות הוא דגמת היחוד הנעשה באמצעות עניית אמן שהיא בגימטריה צ"א, בגימטריה של שמות הוי"ה ואדנות יחד. אף השם "קרבן" מורה על כך שהוא מקרב ומאחד את שני השמות גם יחד. רבי משה דוד וואלי תלמיד הרמח"ל אף הביא רמז לדברים מן ראשי התבות של שלשת סוגי הקרבנות: אשה, מנחה, נסך הוא 'אמן'.

רמז נוסף לכך הביא האדמו"ר רבי חיים יעקב סאפרין מהפסוק (תהלים סח לו): "נזרא אלקים מוקדשיו" - ראשי תבות: 'אמן'. ללמדך על הקשר שבין אמן לעבודת המקדש.

מועשה רוקח פתיחה לשתא סדרי משנה אות זו: 'שבטי יה' ולקמ"ד ואל"ף במדרש כח יא: 'פרי חיים' שמות

העונה 'אמן' כעד שני

"והוא עד אז וראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו" (א כ)

דויעים דברי רבנו בחיי (שמות די לא): "המברך מעיד בכרפתו של הקדוש ברוך הוא שהוא מקור הברכה, והעונה אמן הוא מקום השטר, והוא העקר. שאין קיים העדות בעד ראשון אלא בעד שני, שהעדות נגמר על ידו, והעונה אמן הוא העד השני, וצריך הוא שיעטרף עם העד הראשון שהוא המברך, כי עמו העדות קים".

על פי זאת כתב המוכיח רבי משה פהנא מגיביטש שמי שמברך בלחש, מלבד מה שמונע מחברו את קיום מצות עניית אמן, הוא אף פוגע בעקר משרת הברכה - עדות על מלכות הקדוש ברוך הוא. מצאיות המתקיימת רק בהצטרפות 'עד שני' בעניית אמן אחריה.

דָרָך משה ליום יא

על פי האמור נוכל להבין את פסק המ'שנה ברוה' (מסו א): "עניית אמן גם כן מכלל הברכה היא. ואף על גב דהוא ברוך כבר בעצמו, מכל מקום על ידי שעונים אמן עליה, הברכה חשובה יותר..."; כיון שפשרת הברכה היא להעיד שהקדוש ברוך הוא מקור הברכה, ועדות נעשית בשנים, אם כן עניית האמן היא חלק מהברכה, שבאמצעותה נשלמת משרת הברכה ונמשרת העדות כהלכה.

הגמרא אף נרמזו בלשון הפתוב שלפנינו: "אדם כי יקריב מכם [קרבן] לה" - ראשי תבות 'מיכאל', וכאשר נוסף את תבת 'קרבן' שהשקטה מצדו ראשי תבות זה, נמצא בכך רמז על הקרבנות שמוקריב מיכאל.

תוספות מנחות ק"א ד"ה ומיכאל; 'בית יוסף' א"ח סק; 'דברי צדיקים'

'אמן' מבעירה אהבת ה' בלב העונה

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה" (א כ)

"בקרבתו נזכה דבר הענין" (רש"י).

לכאורה תמוה: ממה נפשך, אם קרבן הנזכה נחוץ לעבודת השם, מדוע אין חובה להקריבו, ואם אינו נחוץ, מפני מה הופירה אותו התורה?

באר בעל הקהילות יעקב:

מי שאהבת ה' בוערת בלבו, אינו מסתפק בקיום המצוות שהוא מחייב בהן, אלא מתמסר לקיים אף את המצוות שאינו מחייב בהן, וכפועל יוצא מן הכחית רצוא ושוב מבעיר הדבר בלבו את אהבת ה' יותר ויותר. רצה הקדוש ברוך הוא לזכותנו שנוכל לקיים פראוי את מצות אהבת ה', ולכן העניק לנו מצוות והלכות שאינן חובה אלא פרי נדיבות הלב, כדגמת קרבנות נזכה, שפועל יוצא מן שנקיימן בהתנדבות, יגביר הדבר את אהבת ה' בלבנו.

יש שבארנו ביסוד זה את מאמר חכמים (ברכות ג ב): "גדול העונה אמן יותר מן המברך"; המברך, שמחייב בברכה, עושה זאת מתוך ראה, ובפרט שהברכות נתקנו כדאי לזכר את הבורא תמיד וליראה מפניו" (מב"ם ברכות א ד). ואלו העונות אמן אחר הברכות, ובכללן ברכות שאינן מחייב מצד הדין להקשיב להן כדי לענות אחריהן אמן, הרי זו בחינה של 'נדיבות לב' שהיא אות לאהבת ה', והלא כבר אמרו חכמים (פסוק לא א): "גדול העושה מאהבה יותר מן העושה מיראה".

'ברכת פרוץ'; 'פנתר מלוכה' עמ' ק

הקרבנת הקרבן בכונה - 'כמצות רצונך'

"והקטירי פכהו את הכל המזבחה עלה אשה ריח ניחוח לה" (א כ)

מפסוק זה למדו חכמים (זבחים מו א) שיש לכוון בהקרבנת הקרבן לעשות נחת רוח לה' שצוה להקריב, ונעשה רצונו. וכפי שפרש רש"י כאן: "נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני".

בכך באר רבי יחיאל מיכל פינינשטיין את אשר אנו מבקשים בתפלת מוסף: "ואת מוסף... נעשה ונקריב לפניך כמצות רצונך". ולכאורה, הלא את כל המצוות אנו עושים מחמת רצון ה', ומדוע דוקא לגבי הקרבנות אנו מדגישים זאת? אלא, לפי שפאמור, אחת מפינות הקרבן היא: "נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני", לכן אנו מבקשים שזנכה להקריב את הקרבן בכונה הרצויה - 'כמצות רצונך'.

'שי לתורה' ר"ה ויהי"כ עמ' שנו

"והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו" (א ה)

כך כתב המוכיח הקדום רבי משה פהנא מגיביטש בספרו 'דרך משה' (ליום י"א): "וכל איש מישראל מחייב לומר הברכות בקול רם, כדי שישמענו בני הבית או שאר העומדים אצלו, ויכולים לענות אמן. שמלת אמן עדות הוא על הברכה שהיא אמת, ואם יאמר בלחש הוא כמו שמעלים להעיד על הדבר".

יהודי יקר!

משרת הברכה היא להעיד על מלכות הקדוש ברוך הוא (רבנו בחיי שמות יד לא). וכשאתה מברך בקול, כדי שיענו אמן על ברכותיה, אתה משלים בכך עדות זו.

בני אמונים - אמן לכל ברכה.

בקשות 'הרחמן' (ח)

בקשה בשבת על 'יום שכלו שבת'

שבת קדש מכנה בפנינו: 'מעין עולם הבא' (ע"פ ג'רמות נ"ו א), לפי שבה אנו שובתים ממלאכה כדגמת העולם הבא שאין בו מלאכה, ורק: 'צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה' (ברכות ז' א), ממה שהכינו ב'מי' המעשה' - בעולם הזה. וכפי שאמרו (ע"ו א) על השבת: 'מי ששחר בערב שבת - יאכל בשבת' (תולעת יעקב לר"מ אבן גפניא מדר"ח ע"מ פט).

ביום שהוא 'מעין עולם הבא' ראוי שנתפלל על חיי העולם הבא, ועל כן, נהגו להוסיף בברכת המזון בקשה על חיי העולם הבא: 'הרחמן הוא יגחילנו יום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים' (אוצר התפלות - ע"י יוסף).

נתן להטעים את הדברים על פי דברי הקדשת לוי' (כ"א פסוק ד"ה א"י דהנה, ועשר הענין הבא במדרש אבותיו דרבי עקיבא אות א) שרצה הקדוש ברוך הוא להטעים את ישראל מעין עולם הבא, כדי שפשיטעמו יתאוו לשכרו וירבו תורה ומצוות כדי לזכות לו. אלא שהעולם הזה הוא גשמי, וכיצד נוכל לטעם בו טעם רוחני שאינו במשגיגו? לכן נתן לנו את יום השבת שהוא אחד מששים מהעולם הבא, שפך נתאהה להרבות תורה ומצוות כדי לזכות לחיי העולם הבא. לפיכך תקנו לנו לבקש בשבת על העולם הבא, שלאחר שטעמנו מעין טעמו, מיחלים אנו לזכות לקרב האמתי (שבט מיהודה' למהר"י גרינוולד ואתחנן).

'שבת ומנוחה - לחי העולמים'

גם 'הרחמן' זה מוסד על פי לשון המשנה (תמיד פ"ז ס"ח) בענין 'שיר של יום': 'בשבת היו אומרים (תהלים צב א): 'מזמור שיר ליום השבת' - מזמור שיר לעתיד לבא ליום שכלו שבת מנוחה לחיי עולמים'. ובברטנורא שם גרס: 'לחי עולמים', אך כתב ה'תוספות' יום טוב' שאין חלוק בדבר, ושני הגססאות מכונים על הקדוש ברוך הוא (כמבאר במחזור וסרי שבת ס' לה), שהוא חי לעולם, והוא מקור חיי העולם, ככתוב (תהלים ט' ז): 'ואתה מחיה את כלם'.

ענין זה אף ב'הרחמן' שבברכת המזון יש גרסו לחיי העולמים, ויש גרסו 'לחי', וכתב רבי נתן שפירא (בבאר ברכת המזון) שאין חלוק בין נסחאות אלו, 'ואתה, את אשר תבחר בו - הוא הקדוש'.

'יום שכלו שבת' - באלף השביעי

הברטנורא (שם) באר, שיום השבת הוא כנגד האלף השביעי (יומו של הקדוש ברוך הוא - אלף שנה) שאז יקום (ישעיה ב' א): 'ונשגב ה' לבדו ביום ההוא'. על כן אנו מתפללים לה' ש'זכנו: 'ליום' [אלף שנים] 'שכלו שבת ומנוחה', רק לקדוש ברוך הוא - 'לחי העולמים'.

ענין זה באר כבר במחזור וסרי שבת ס' לה, וישם הוסיף עוד שבעולם הזה הקדוש ברוך הוא עוסק ב'מלאכה', מתן שכרם של צדיקים ופירענותן של רשעים, אך ב'יום שכלו שבת', תהיה לו 'מנוחה' משלמת, כמו ביום השבת.

ה'שיר שלום' מבעלזא הביא בשם המגיד ממעזריטש שפרט: בזמן שישראל שרויים בגלות כביכול אין לקדוש ברוך הוא מנוחה, לפי שהוא מצר בצרתם של ישראל, כפתיב (ישעיהו סג ט): 'בכל צרתם לו צר'. אנו מבקשים שתבוא הגאולה ויבא הקץ הנצחי לצרותינו, שאז גם הוא יתברך כביכול ינוח מצרו, ותהיה 'מנוחה לחי העולמים' (מדבר קד"ט פ"ר פינחס).

עוד מספר על ה'שיר שלום' מבעלזא: באחת השבתות התארחו על שלחנו קבוצת עניים מסבלים בסיורים קשים, אשר צעקו ממר לבם על כאביהם. לפני ברכת המזון פתח הרבי ואמר שבברכת המזון אנו מבקשים: 'הרחמן הוא יגחילנו ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים', כי בעולם הזה כביכול אין לו יתברך מנוחה, שאיננו מבינים דרכיו וכל אחד מתאונו על מר גורלו. אך לעתיד לבא כשתמלא הארץ דעה את ה', יכירו הכל ש'כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד', ואז יהיה 'מנוחה לחי העולמים'. (ספר 'ב'לו ע"מ' 19).

מנוחה שהיא קדש לחיי העולמים'

גרסה נוספת בלשון המשנה שבה פתחנו הובאה בטור (א"ח קלג): 'ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולם הבא'.

וב'תפארת ישראל' שם באר ששני ענינים כלולים בבקשה זו:

האחד - שזוכה 'ליום שכלו שבת' - הם חיי העולם הבא, אחר צאת הנשמה מהגוף, והשני - 'מנוחה לחיי העולמים' - על האלף השביעי שבו תהיה מנוחה לחיי העולמים, שחיי העולם ישתו אז למשך אלף שנים, כמבאר בגמרא (סנהדרין צ"א א).

באפן נוסף נתן להסביר זאת על פי משלו של המגיד מדובנא (אהל יעקב ובהל): על דלת ביתו של העשירי הדפס עני ובקש נדבה. הפתע העשירי לגלות שעני זה הוא בן עירו לשעבר, וכיון ששנים חלפו מאז התנתק ממוצאתו, שמח על ההזדמנות להתעדכן בשלום משפחתו וחבריו מהעבר. אלא שהעני מהר להמשיך בעבודתו, ולא אבה להתעכב עד שהבטיח העשירי לשלם לו כפלים ממה ולאחר מכן תזכה להרויח בחארו על הפתחים.

התישב העני על כרסה ליד האח המסוקת בטרקלינו של העשירי והחל לגלל את ספוריו לאזניו הכרויות של העשיר. אלא שהתנאים הוחים גרמו לכך שתוך דקות ספורות הוא נרדם. כעס העשיר ואמר לו: 'וכי שלמתים לך בשביל שתישן? הלא שלמתים לך כדי שתספור... סים את מי שמתה, ולאחר מכן תזכה להרויח מצעת ואף למנה משביעה'.

כך נתן להבין את חולונו: 'ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים' - לא מנוחה המקדשת לאכילה, שתיה ושנה, אלא מנוחה כדי שנוכל להקדיש שעותינו להוסיף תורה ומצוות שעמדו לחיי העולם הבא (ברכת דוד).

המחילה והתפלה פעלו את פעלתן

כסלו תשע"ג. הטלפון בחדרו של הרב אליהו מראשי ישיבת 'תהלת התלמוד' צלצל על גבי הצג נראה מספר ארץ ובלתי מפר, ומעבר לקו הידיעה הדובר כירחמיאל דלוקוביץ.

'הרב זוכר אותי?' הוא שאל, ורבי אליהו לא היה זקוק ליותר מפמה שניתן כדי להזכר. 'בדואי', השיב, 'לא שכחתי אותך כפי שאיני שוכח אף אחד מתלמידי... אם אינני טועה חלפו למעלה מעשור מאז שזנבתי את הישיבה. היכן אתה היום? מה שלומך ומה מביא אותך להתקשר ביום בהיר?'

רבי אליהו הפתע עוד יותר כאשר במקום תשובה לצורו שאלותיו נשמע מעבר לקו קול בכי חרישי. הוא המתין דקה קלה עד שניפסק הבכי, וירחמיאל המשיך: 'שלומי טוב ברוך ה', אולם אני זקוק לישועה גדולה; למעלה משש שנים חלפו מיום נשואי וטרם זכינו לילדים. הישועה אינה נראית באפק, וגם הרופאים הרבים, שאת חדריהם פקדנו, אינם נותנים לנו תקוות רבות.'

התקשרתי לרב משום שמה זמן רב לבי אינו נותן לי מנוח. במעמקי זכרוני קיימת תמונה מטשטשת בת למעלה מעשור שנים. כפי הנראה, מתוך משותב ועורים, פגעתי אז פגיעה משמעותית באחד מורגי הישיבה, ואינני זוכר מיהו, כפי שאינני זוכר את פרטי המקרה, אולם לבי אומר לי כי בשל כך מתעקבת ישועתי. אני מבקש מאד מהרב כי יחוס וירחם עלי ועל משפחתי וינסה לברר על מי מאנשי הצוות מדבר. אני משתוקק בכל מאודי להתנצל בפניו ולבקש את סליחתו. כך אולי אוכה סוף סוף להפגד בפגדת ישועה ורחמים'.

גם רבי אליהו לא זכר את פרטי המקרה, אולם הוא הבטיח לנסות ולברר, ולאחר מכן נפרד מתלמידו תוך אחולים לבביים כי בקרוב יזכה לבשרו בשורות טובות.

ספורו של תלמידו לשעבר נגע ללבו של רבי אליהו, וכפי שהבטיח, כבר באותו היום נגש ללך רבינו הישיבה בזה אחר זה וברר אם הם זוכרים את המקרה שתאר ירחמיאל. אלא שאיש מהם לא זכר. ירחמיאל זכור היה להם היטב ככתוב בעל מרץ ובעל לשון חדה ושונוה, אולם אף לא אחד מהם נשא זכרון של פגיעה בו.

לאחר שברויו העלו חרס, התקשר רבי אליהו לירחמיאל וספר לו כי אלו הן התוצאות... אלא שירחמיאל לא ותר: 'אני בטוח כמעט במאה אחוז שפגעתי באחד מאנשי הצוות, אלא, ינסה הרב לברר זאת בשנית'.

למעלה משנה חלפה מאז. במהלכה לא שכחו רבי אליהו ותלמידיו את ירחמיאל. דרכו לישועה לא הייתה סוגה בשוטנים, אולם תפלותיהם של התלמידים לווהו לארץ הדרך, עד שלאחר כשנה זכו הם להתבשר כי בסיעתא דשמיא תוך שרשרת של נסים גלויים נולד לירחמיאל ילדוגתו בו זכר, בריא ושלם.

בקשת המחילה, יחד עם התפלות הרבות שונשאו ברבים בעקבותיה, פעלו את פעלתן כנגד השטבע, והישועה לא אחרה לבוא.

יו העמידים וחסידים י"א ע"מ צג

ענייני shay

ואם כן, לנחשון היתה זכות עצמית של קדוש השם ושל מסירות נפש, ולכן איננו נזקק לשחיטת צפון כדי להזכיר זכות אבות.

(משך חכמה)

"ונפש כי תקריב קרבן מנחה לד" (ב, א)

שואל רש"י: מדוע בכל קרבנות הנדבה לא נאמר "נפש" אלא רק במנחה? משום שדרכו של העני להביא מנחה, ולכן מחשיב זאת הקדוש ברוך הוא כמי שהקריב את נפשו.

והקשה בעל ההפלאה: הרי קרבן של יונה או תור הוא זול יותר ממנחה, שבה מביאים עשירית האיפה קמח, שמן ולבונה. אם כן היו צריכים לקרא גם לקרבן העוף - קרבן עני - ולא ממנחה?

התשובה היא, כאשר אדם מקריב בעל חיים, קרבנו מכפר לו נפש תחת נפש, ואין צורך לומר על קרבנו "נפש כי תקריב".

אולם העני, החוסך מפתו הדלה, ומתענה לצרף הבאת המנחה, עליו יש לומר "ונפש כי תקריב" - למרות שהמנחה שמביא היא מן הצומח, ואיננו בעל חיים, נחשב העני כמי שמקריב את נפשו שלו.

(תורת משה)

"כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לד" (ב, יא)

באמירת פטום הקטרת שבסדר הקרבנות בכל יום, אנו שואלים: "ולמה אין מערבין בה דבש"? ומשיבים "כי התורה אמרה, כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לד".

שאלה ותשובה זו אינן מובנות לכאורה, הלא ברור ופשוט שאם כל המצוות אנו עושים כי כך נצטוונו בתורה הקדושה. אולם בשום מצוה נוספת איננו נשאלים שאלה זו, כגון: "מפני מה אנו יושבים בספה?", ומשיבים "כי התורה אמרה". ומדוע דוקא בענין זה של נתינת שאור ודבש בקטרת תקנו לנו חז"ל שאלה זו?

הדבר יובן על פי המבאר בגמרא במסכת פסחים (מג.), שבכל מקום שכתבה התורה את המלים "כי כל", היא באה ללמד בזה, ששעור האסור הוא אפלו בכל שהוא, לעמת שאר איסורי תורה שדעוה אחת לא נאסר מן התורה אכילתם בחצי שעור של אסור.

וזאת היא פגנת התנא ששנה את הברייתא של "פטום הקטרת", הוא בא להשיב מדוע אין אנו מערבין לכל הפחות חצי פזית של שאור ודבש, שבזה אין אסור תורה, וכן היה ראוי לעשות לכאורה כדי לתן טעם טוב ומתוק של דבש בקטרת?

על כך הוא משיב, "התורה אמרה כי כל...", ובמקום שכתוב "כי כל", גם פחות מכשיעור נאסר.

(אוהב ישראל)

"אדם כי יקריב מכם... תקריבו את קרבנכם" "אם עלה קרבנו... יקריב אתו לרצנו לפני ד" (א, ב-ג)

בפסוקים אלו נתן להבחין בשנוי לשונות: התורה פותחת בלשון יחיד - "יקריב", ממשיכה בלשון רבים - "תקריבו" וחוזרת ללשון יחיד "קרבנו" - "יקריב".

מהי הסבה לשנוי הלשונות בפסוקים?

כאשר אדם חוטא, כל עם ישראל משפיעים מחטא זה, משום ש"כל ישראל ערבים זה לזה". כאשר החוטא מביא קרבן, הוא מכפר בכה על הפגם שלו ושל כל ישראל.

וכך אמר הפסוק: "אדם כי יקריב" - כאשר אדם חוטא וביא לכפר על כה, "תקריבו את קרבנכם" - קרבנו מהנה פפרה לרבים.

אולם בחטא של מחשבה, שונה הדבר, שכן על מחשבות רעות אין את הדין שכל ישראל ערבים זה לזה, מכיון שאף אדם לא יודע מהם ואי אפשר להוכיחו, וכמו שנאמר "הנסתרת לד" אלקינו והנגלת לנו ולבנינו".

לכן קרבן העולה, הבא לכפר על חטא המחשבה, הוא קרבן שבא לכפר רק על חטא פרטי, ומשום כך נכתב הפסוק בלשון יחיד "יקריב אתו לרצנו".

(רבי יהודה אסאד)

"ושחט אתו על ירך המזבח צפנה לפני ד" (א, יא)

מן המלה "אתו", דרשו חז"ל שדוקא קדשי קדשים צריכים להשחט בצפון, ולא השעיר שהביא נחשון בן עמינדב בחנכת הנשיאים צריף בצפון.

מדוע שונה קרבנו של נחשון משאר הקרבנות, והוא איננו נשחט בצפון?

המדרש אומר שהטעם לשחיטת הקרבנות בצד צפון הוא כדי להזכיר את זכות עקידת יצחק שמסר נפשו לד', והיה בצפון של המזבח.

אולם נחשון אינו צריף להזכיר את זכות עקידת יצחק, שהרי כתוב בתוספתא (ברכות ד, טז): "מפני מה זכה יהודה למלוכה? לפי שקפץ נחשון ושבטו ראשונים לתוך הים וקדש שמו של מקום".

<p>סדר "תפלה תמה"</p> <p>לשבת ומועד</p> <p>ליל הרך 2-3 בלווי ציורים מקסימים כל דף מצופה גילון. מריבה חזקה במחיר ללא שם השם המפורש</p> 	<p>"פניני ההגדה"</p> <p>לאבות ובנים</p> <p>באורים, פנינים קרים וחודשים מהבחינה גולילי הדורות. קנשים בשפה קלה בשילוב ספורים על סדר ההגדה ומצוות הפסח</p>
<p>פה שח לך</p> <p>ספר זיפיה לגיל הרך לגילאי 3+</p> <p>נתן להשיג מגילון</p> 	<p>"ההגדה"</p> <p>מספרת לי"</p> <p>לגילאי 5+</p> <p>ספור ההגדה בשילוב ספורים ותכל בשפה קלה ונעימה עם ציורים יפים נתן להשיג מגילון</p>

הלולא דצדיקיא | חיים הפוקוביץ

רבי ראובן יוסף ב"ר אברהם יצחק גרשונוביץ

< יום שני ה' ניסן (תשנ"ה)

מעשה בזוג הורים צעירים ממרזו הארץ שנולדו להם תאומים בשעה טובה ובמזל טוב.

אך שמחתם נקטעה באיבה, כאשר בבדיקה רפואית שנערכה בבית החולים "שניידר" לאחד מהתאומים, התברר כי בגופו מקנן גדול מסקן.

מנהלת מחלקת ילדים בבית החולים, רופאה בכירה וידועת שם, הודיעה להורים ההמומים כי בכדי להציל את חיי הילד, עליו לעבור סדרת טפולים קשה ומיסרת שסופה מי ישורנו.

לאחר שנחתה עליהם הבשורה הקשה, מהרו בני הזוג הדואגים לעיר נתיבות, אל מעונו של הצדיק רבי ראובן גרשונוביץ.

"הילד בריא, אין לכם מה לדאג!" קבע רבי ראובן באופן נחרץ מששמע את פרטי המקרה.

מעודדים ומלאי אמונת חכמים, יצאו ההורים מביתו של רבי ראובן.

אך פעת, אם אכן הילד בריא ושלם, אין טעם להתחיל בטפולים קשים. והרי הרופאה הודיעה ששכר בימים הקרובים יחלו בטפולים הרפואיים, אשר לפי דבריו של הצדיק מיתרים לחלוטין! על התינוק להשתחרר מידית מבית החולים...

בצר להם פנו ההורים לרב חנניה צ'ולק, אשר ידיו רב לו בעזרה וסיוע במקרים כגון אלו.

הרב צ'ולק פנה למנהלת המחלקה בשניידר ומסר לה את דבריו של רבי ראובן, ואת בקשת ההורים לשחרר לאלתר את בנם מבית החולים.

"הרב צ'ולק, יודעת אני כי מכין אתה דבר או שנים בענייני רפואה, השיבה הרופאה הבכירה, "והלא כמו עיני ראיתי את הגדול המסכן בצלום שנעשה לילד. וכי בגלל רב אלמוני מנתיבות נתעלם מתוצאות הצלום ונשחרר את הילד לביתו, כאלו לא ארע דבר??"

אך הרב צ'ולק התעקש: "ראי, אנו כיהודים מאמינים בני מאמינים חונקנו על הפלל הבסיסי - צדיק גזר והקדוש ברוך הוא מקיים", אנא ממך, בצעי צלום נוסף לילד."

מפני כבודו של הרב צ'ולק נענתה הרופאה לבקשה, וליילד נערה צלום נוסף.

כעבר יומים צלצל הטלפון במשרדו של הרב צ'ולק, על הקו היתה הרופאה. "אני מחזיקה בידי שני צלומים", הודיעה לרב צ'ולק, "בצלום הראשון, שנערה לפני כשבוע נראה הגדול באופן מוחשי, ואלו בצלום השני שנערה אתמול, הגדול נעלם ואיננו."

"בבקשה ממך", הוסיפה הרופאה הבכירה, והתרגשות נפרת בקולה, "הוצק את הרב גרשונוביץ מנתיבות לבית החולים "שניידר", שיבוא לכאן וירפא את כל המחלקה. אני הולכת הביתה, לא חבל על עבודתי הקשה כאן, כאשר הרב מנתיבות יכל להעלים גדול ככה גזירתו?!"

ואכן, גזירות רבות גזר רבי ראובן, אך תפלות רבות עוד יותר היתה מתפלל, בכדי שיחוס הקב"ה וירחם על עמו ישראל. קפסה מיחדת היתה לרבי ראובן בביתו, ובתוכה שמותיהם של כל הזקוקים לישועה, לרפואה, לפרנסה או לזיווג הגון. בכל יום שני וחמישי, לאחר קריאת התורה, היתה עומד ליד ספר התורה וקפסת השמות בידו. שם אחר שם היתה מזכיר במתינות ובכונה.

אחד מתלמידיו בישיבת "הנגב", בה כיהן רבי ראובן כראש הישיבה, ספר כי בתקופה מסוימת לן כל לילה בביתו של רבי ראובן. לילה אחד התעורר בשעת חצות והנה הוא שומע את רבי ראובן מתפלל ובוכה בדמעות שלישי על רפואתו של פלוני אלמוני שאמש היה אצלו ותנה בפניו על צרתו.

במקרים רבים היתה ממליץ לפונים אליו לעסוק במעשי צדקה וחסד. רבות היתה מצטט את תמיהתו של מרן החפץ חיים בספרו "אהבת חסד", על אותם אנשים שמוציאים הון רב על סגלות כאלו ואחרות, אך מתעלמים מהסגלה הבדוקה המזכרת רבות בדברי חז"ל - לעסוק בצדקה וחסד."

ואכן במקרים רבים נושעו יהודים בזכות עצה זו שנתן להם רבי ראובן.

רבי ראובן היה תלמידו המובהק של רבי ברוך בער ליבוביץ זי"ע. בה בקי היתה בתורתו של רבו עד כי חבריו פניוהו בחבה: "ר' ברוך בער ניק". וכבר ספר עליו הגרא"ל שטיינמן זי"ע כי בבחרותו לא ידע רבי ראובן את שמותם של חברי החדר שלו בישיבה. פה היתה גדולה התמדתו.

חבריו העידו כי ביום חתנתו עם בתו של הרב צבי אדלשטיין זי"ע רבה של רמת השרון, ישב ועסק בתורה בישיבת לומז'ה פהרגלו, ורק כשעה לפני חפתו, יצא עם קבוצה מחבריו לרמת השרון לחתנתו שלו.

בשנותיו האחרונות חלה רבי ראובן, ומצב בריאותו ידע עליות ומורדות. אך גם כאשר סבל מיסורים קשים, התאמץ להמשיך פרגיל בסדר יומו, למסור שעורים בישיבה ולקבל קהל בביתו, תוך שהוא מסתיר את סבלו ומאיר פנים לכל אדם. זכותו תגן עליו.

נאה דורש

פנינים על פרשת שבוע מספרי הרב יעקב פוזן

מָצָא וְלֹא מוֹצֵא

וְקָמַץ הַכֹּהֵן מִמֶּנָּה (ה, יב)

מעשה בבחור כהן, שלכבוד חתנתו שלח לו אחד הגדולים מתנה, ובה פתק עם ברכה בנסח הבא: "מזל טוב, וקמץ הכהן ממנה..."

היה זה 'כתב חידה' עבורו. במשך כל ימי השבע ברכות נסה בכל כחו לפענחו, ולא עלתה בידו.

עד שמישהו מידידיו פרש לו את הברכה על פי דברי הגמרא הנודעים במסכת ברכות (ח ע"א): במערבא, כי נסיב איניש אתתא, אמרי ליה הכי: מצא או מוצא? מצא - דכתיב 'מצא אשה מצא טוב', מוצא דכתיב: 'ומוצא אני מר ממנות את האשה'. רצה אפוא אותו גדול לרמוז לו: "וקמץ הכהן ממנה", ששואזיו יהיו בקמץ תחת המ' - 'מצא אשה מצא טוב' ולא בחולם - 'מוצא'...

והנה על עצם דברי הגמרא, שמעתי פעם מרבי יעקב צוקר, שהביא את קשית הרי"ף על ה"עין יעקב": מה פשר שאלה זו ששואלים את החתן, הלא ממה נפשך: אם הוא מצא וטוב לו - הכל בסדר, ואם לא - מדוע לדרוך לו על הפצעים?...

אלא, שכשנדרש בלשון הגמרא נראה שבמערבא לא היו שואלים אותו שאלה, אלא "אמרי" - היו אמרים לו דברים אלו. באו לחתן בימי השבע ברכות ואמרו לו: דע לה, ה"מצא" או "מוצא" תלוי בה. הרי כתוב שחתן דומה למלך. עד מתי? התשובה היא - כל זמן שהפלה ממשיכה להיות מלכה על ידי שבעלה מכבדה כמלכה - הוא ממשיך להיות מלך. איך שאתה תנהיג את - הבית - כך יראה ביתך.

הגר"א ז"ל ב"קול אליהו" מפרש את חלוק הלשונות והענין באופן זה:

דרכו של אדם, שאת הטוב אינו זוכר כל עת, כי אם את הרע. וכגון אדם שלם ובריא אינו זוכר ומודה בכל עת על בריאותו ושלמות אבריו, אבל אם חלילה נחלה או נחסר, הריהו נושא וזוכר זאת כל הזמן ואינו מסיח דעת מזה.

כמו כן בדין, אדם שזכה לאשה טובה - הריהו מתרגל לזה, והופך את הדבר להיות חלק ממציותו, ואינו זוכר את העבדה שלקח אותה, ואת חסדי ה' שזווגו לו אותה, ולכן כתוב בו: "מצא אשה מצא טוב", שמצא אותה בעבר פעם אחת בלבד.

אבל אם אדם אינו מתרגל למציותו זווגו, וזוכר כל הזמן בהווה את המציאה והלקיחה, בודאי זו אשה רעה, ולכן כתוב: "ומוצא אני את האשה - לשון הווה - מר ממנות".

רבי נחמן יוסף וילהלם בספרו "שהשמחה במעונו" מביא, כי יש הדורשים זאת על פי דברי הרמב"ם בשמונה פרקים, שגם בזוג ראשון לא כל אדם זוכה להנשא

לזוג שהכריזו עליו בשמים ארבעים יום קדם יצירתו, וזה יכול להשתנות לפי הנהגתו.

לאור זאת, כך הם מובנם של דברים: אם "מצא אשה" לשון עבר, כלומר, מצא את האשה שנועדה לו מתחלה, בעבר - הרי זו זכות עבורו, וזווגו עולה יפה יותר באופן זה, ולכן "מצא טוב". אבל אם "ומוצא אני את האשה", רק עתה, בהווה, ולא זכה לזוג שהועידו לו - הרי זה "מר ממנות".

בדרך אחרת מדיק בעל ה"מגדנות אליהו":

עקר אשרו של אדם בחייו ובבניו ביתו, תלוי בשבירת מדותיו ואנכיותו. אם מבטל עצמו ורצונותיו במילי דעלמא, מכבד את בני ביתו ודואג לצרכיהם - מתנהל ביתו על מי מנוחות, באוירה ובכבוד הדדי.

זה הדייק - "מצא אשה מצא טוב", אבל אם "מוצא אני", שבכל ענין מוצא את ה"אני" שבו, את הנקדה האנכית של רוחו וטובתו. אזי - "מר ממנות".

יש אומרים, שזה ענין מנהג שבירת הכוס תחת החפה, להורות לבני הזוג שצריך לשבר את המדות והאנכיות, ואז יזכו לשלום הרוח והנפש כל ימיהם.

רבי יוסף עדס זצ"ל אמר לי שב את שני הפסוקים הנ"ל, שאם מרגיש האדם שזווגו נתן לו מהקדוש ברוך הוא ואינו מתפאר שהודות להשתדלותו וחכמתו השיג את בת זווגו, אזי טוב לו, והוה שנאמר: "מצא אשה מצא טוב", אבל אם אומר האדם: "ומוצא אני... את האשה", דהינו שאני בחכמתי ובהשתדלותי ובפקחותי מצאתי את הזוג, ושוכח שבזרא עולם המציא לו את הזוג, אזי חלילה "מר ממנות".

יש הדורשים בדרך צחות:

מצא אשה, בקמ"ץ, כלומר אם מצא אשה שמקמצת בהוצאותיה, ואינה מפזרת הון וממון לדברי סרק, אזי - "מצא טוב", אבל אם "מוצא אני את האשה", אם האשה היא בחולם, כלומר שמתנהגת כבחלום, ומכלפלת את הליכות הבית והוצאותיה באופן לא מציאותי - הרי זה "מר ממנות".

כיוצא בזה מפרש המלבי"ם, את מה שאמר שלמה המלך בחכמתו (משלי יט, יד): "בית והון נחלת אבות ומה אשה משפלת", איתתי נשמר ממונו של אדם, וביתו והונו עוברים בנחלת אבות ואינם נאבדים? - כאשר זוכה לאשה משפלת אשר צופיה הליכות ביתה, ומכלפלת את הוצאותיה בתבונה... ובספר "נפש דוד" דורש לפי זה, מה שאמרו במערבא (במות סא): "חות דרגא ונסיב איתתא": "חות דרגא", כלומר תוריד את נקוד החולם שנקבע על "מוצא" וישאר "מצא", ואז ונסיב איתתא".

(רבי שלמה לוינשטיין שליט"א - מתוך האור נשואין)

המטבע שעמדה בחלון י"ג שנה

מספר שבשיבה בעירה קלם - ב"תלמוד תורה", עמדה על החלון מטבע במשך שלש-עשרה שנה. אחד התלמידים בא לבקר ומצא את המטבע עומדת עדין על עמדה כפי שהכירה י"ג שנים קודם לכן. איש לא נגע בה. מדוע? כי אינה שלי, וכיצד אקחנה! ומפח הרעיון הזה ש"איננה שלי", לא נגעו במטבע שנים על גבי שנים, כי לא נוגעים בכסף של הזולת! כעין זה מעיד רבי חיים סניבסקי שליט"א על מעשה נורא שהיה בבית אביו:

פעם אחת השתמש בניר טישו בבית אביו זצ"ל, שפידוע - אביו התגורר עם בתו, הרבנית ברזם ע"ה, וכיון שהשתמש, הביא ניר אחר תחתיו.

חלפו כארבע שנים, ורבי חיים הזדמן לבית אחותו ואביו, והנה הבחין בצדי החדר בנירות ישנים מאד של טישו.

שאל את אחותו: "מה הם הנירות הישנים הללו?" והיא השיבה: "מישהו הניח כאן נירות לפני כמה שנים, אבא אמר שלא לנגע בהם כיון שאיננו יודעים של מי הם!"

תבינו שבמשך הזמן הזה הרבנית נקתה את הבית באפן יסודי ארבע פעמים בערב חג הפסח, ועדין לא נגעו בנירות הישנים מאד.

רבי חיים נזכר שהוא זה שהניחם שם לפני יותר מארבע שנים, וכך בא הענין על פתרונו...

מי כעמד ישראל גוי אחד בארץ!

לשאל רב

כבר התרענו פעמים רבות, כי ישנה אפשרות קבועה להיות גזלן ולא להכיר בכך, בכל מיני אפנים - בין שכנים, או בעבודה בסלמונים ובהשתמשויות שונות ללא רשות, ועל כל אלו "אין יום כפור מכפר" - לא תשובה מכפרת, ולא יכפרו יסורים, עד שיתקיים - "והשיב את הגזלה". והוא יחזר שוב בגלגול להשיב את הגזלה שלקח. לפעמים הילדים מביאים חפצים משכנים, ונכשלים ב"שואל שלא מדעת נקרא גזלן".

כאשר יש לאדם שאלה בבשר בחלב, כגון שנכנסה כף חלבית לתוך סיר בשר, וכי הוא פוסק לבד? הוא שואל. ובדיני ממונות, כשיש ספק האם צריך לשלם אולי לא - פוסקים לבד? הלא אם באמת חיבים וההוא לא מוחל, רח"ל אין תקון לעון זה! חז"ל מתריעים: "קפה שהיא מלאה עונות, מי מקטרג בראש כלם, גזל" (ילקוט פרשת בהר רמז תרט). באר ה"חפץ חיים" זצ"ל טעם הדבר, כי המלאך המקטרג טבעו כפי העברה. גזלן זה עברה שהיא חפצה במהותה, לכן המלאך הנברא ממנה קופץ לקטרג בראש.

ספור תקון חטא של ממון

על רבי מאיר מפרמישילן זצ"ל מספר בספרי החסידים המעשה הבא:

פעם התארח לשובת קדוש בעירה פלונית, בבית אחד החסידים - יהודי אמיד. ביום ששי בבקר הסתכל הרב על פרישי החדר שלו וגם נעמד בחלון והביט לכיוון ארנות הסוסים.

ואז פנה ואמר לגבאי: "תקרא בבקשה לבעל הבית, רצוני לדבר איתו על משהו".

בעל הבית בא. אמר לו רבי מאיר: "הייתי רוצה לבקש

ממך משהו".

- "מה שהרבה יבקש..."

- "תראה, שם בארנה עומד בפנה סוס, הייתי רוצה את הסוס הזה במתנה..."

- "אוי רבה, דוקא את הסוס הזה? אני מוכן לתת גם שני סוסים, אבל את הסוס הזה קשה לי מאד לתת".

- "מה יש? מדוע קשה לך?"

- "הסוס הזה עובד כמו עשרה סוסים, הוא עושה לי את רב העבודה, אני לא יכול להפסידו, רבה אתן כמה אחרים תחתיו".

- "לא צריך".

בעל הבית יצא מהחדר.

לאחר כמה דקות קרא רבי מאיר שוב לבעל הבית.

- "אולי אתה יכול לתת לי שטרות שיש לך בכספת, חובות של אנשים מכל השנים?"

בעל הבית נתן לו.

לקח רבי מאיר את השטרות, דפדף, הוציא שטר מסים ושאל: "את זה אתה יכול לתת לי במתנה?"

בעל הבית הסתכל בכתוב בו.

- "הוי רבה, בודאי אני יכול לתת את השטר במתנה, אך הוא אינו שוה דבר. היהודי שהלוייתי לו את הכסף כבר איננו בעולם כמה שנים, והבנים שלו אינם מסכימים לשלם את חובו, חבל שהרבה יסח את זה".

- "ואם אמר לך כי יש אפן שהוא יחזיר לך את הכסף, האם תסכים בכל זאת לתת לי את השטר, אף על פי שהוא שוה לגביה?"

- "כן. אם זה שוה, אני נותן לרבי במתנה גמורה".

מסר לו את השטר, והרבי יצא החוצה, לקח את השטר וקראו לגורים.

לא חלף זמן רב, באו שני גויים שעבדו בארנה וספרו בבהלה: "אוי ווי, אל תשאל מה קרה. הסוס המיוחד כמו עשרה סוסים, נפל והתפגר! כיצד, מה, למה, מי? לא יודעים. סוס בריא כמו האחרים ולפתע מת!"

בעל הבית היה לו שכל, הוא הבין מיד כי התרחש כאן דבר מיוחד. הרבה רצה את הסוס... רצה שטר...

נכנס לרבה והתענין: "מה היה כאן? שהרבה יסביר לי, בבקשה".

"אסביר לך", אמר הרבי. "ההוא שלוה ממך ולא החזיר, ירד שוב לעולם בגלגול, בסוס, ואתה קניית את הסוס, ובכך הוא משלם לך בעבודה שעובד אצלך. זו הסבה שהוא עובד כעשרה סוסים. בכך הוא מסים את התשלום מהר יותר [ואם היה עובד כסוס רגיל אין בכך תשלום, כי שלם עליו בקנייתו, ואין לו רוח מיוחד, רק אם הוא עובד יותר משוין]. אני ראיתי את הענין ולא יכלתי לסבל את הצער של נשמה זו, שהתגלגלה בבעל חיים. בקשתי ממך אפוא שתתן לי את הסוס במתנה, ואני אתקן את נשמתו. אבל אתה לא רצית, ומצאתי דרך אחרת. בקשתי ממך שתביא לי את השטר במתנה. על ידי שנתת לי את השטר וקרתו - נמחל לו חוב הממון. הלווה בא על תקונו המלא, ושוב לא הצריך להתגלגל בסוס, לכן מת מיד".

מזעזע!

למענינו מים

ידיעות נפלאות בפַרשת השבוע * פַרשת ויקרא

השם, "שכן" כל זמן שבית המקדש קיים, מזבח מכפר על ישראל. ועכשיו - שלחנו של אדם מכפר עליו".

לתת לעניים זה קרבן להשם יתברך!

ה"באר מים חיים", רבי חיים מצ'רנוביץ וצ"ל, (שהיה מגדולי התסידות ורבה של העיר צ'רנוביץ), מדגיש כי פשם שמצוה להביא קרבן מהדר ומשבח, כך מצוה להדר ולתת לעניים מזון משבח ומעלה. ונצטט מעט מלשון קדשו:

"...שידוע אשר כל דבר שאדם נותן משלו לה', צריך לתת המוכרר והמשופח באשר יש לו, כמו שמובא ברמב"ם ז"ל (בסוף הלכות אסורי המזבח) וזה לשונו, הקדיש דבר יקדיש מן היפה שבנכסיו. האכיל רעב, יאכיל מן הטוב והמתוק שבשולחנו. כיסה ערום, יכסה מן היפה שבכסותו. וכן הוא

"ועכשיו שלחנו של אדם מכפר עליו"

פַרשת השבוע מלמדת אותנו את דיני הקרבנות אשר באמצעותם יכולים אנו להתקרב אל השם יתברך ולזכות לכפרה על עוונותינו.

אולם מה נעשה בזמן שאין בית המקדש קיים?

כלנו יודעים כי התפלות הם כנגד הקרבנות וכמו שנאמר "וישלמה פרים שפתינו" (על פי ברכות כו, א, ויומא פו, ב). אולם ישנו עוד ענין חשוב ביותר שלא הפל יודעים.

הגמרא במסכת ברכות (נד, ב) מביאה את דברי רב יהודה, כי אחד הדברים שמאריכין את ימיו ושנותיו של האדם, הוא "המאריך על שלחנו". ומבארת הגמרא שעל ידי כך עשוי להגיע אליו עני והוא נותן לו לאכול.

ועוד מוסיפה הגמרא שם, את דברי רבי יוחנן ורבי אלעזר, האומרים כי על כך נאמר, "וידבר אלי זה השלחן אשר לפני

ההבדל בין קרבן חזן לקרבן הכל

ועל פי הדברים הנ"ל מבאר ה"באר מים חיים" את ההבדל בין קרבנו של קין, שלא נתקבל לרצון, לבין קרבנו של הכל שנתקבל ברצון לפני השם.

וזאת משום שקרבנו של קין היה חסר את שלשת היסודות הנ"ל: הוא לא הקריב את עצמו ואת נפשו כי אם את פרי האדמה בלבד. הוא לא הביא מן המשבח. והוא גם הרגיש כאלו הוא נותן משלו לה. זאת לעצמת הכל, אשר הביא לה את פחות נפשו יחד עם הקרבן, וכמו כן הביא מן המשבח, וכן ידע שכל מה שהוא מביא - משל ה' תברך הוא מביא.

מדוע משבחת מנחת העני?

יסוד ה"הקרבנות הנפש" נמצא גם בהמשך הפרשה. כאשר אנו לומדים על מנחת העני, התורה הקדושה פותחת ואומרת (ב,א), "ונפש כי תקריב קרבן מנחה לה' סלת יהיה קרבנו".

מדוע כאן נאמר "ונפש" בעוד שבתחלת הפרשה נאמר "אדם"?

ומבאר רש"י: "ונפש כי תקריב - לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה. מי דרכו להתנדב מנחה? עני. אמר הקדוש ברוך הוא: מעלה אני עליו פאלו הקריב נפשו".

וביתר באור מתבארים הדברים בהזר הקדוש (ח"ג ט ע"ב): "תא חזי, קרבנא דמסכנא חשיב קמי קודשא בריה, דהא הוא קריב תרי קרבנין לקמיה, חד חלביה ודמיה, וחד ההוא דקריב, דהא לית ליה למיכל והוא אייתי קרבנא... בההיא שעתא מכריזין ואמרי כי לא בנה ולא שקץ ענות עני, כל כף למה, בגין דקרבנא דעני עדיף מכולא".

ובתרגום ללשוננו:

בוא וראה, קרבן העני חשוב לפני הקדוש ברוך הוא, שהרי הוא מקריב שני קרבנות לפניו, האחד חלבו ודמו, והשני הקרבן שהוא מקריב, שהרי אין לו לאכול והוא מביא קרבן... באותה השעה מכריזים ואומרים, 'כי לא בנה ולא שקץ ענות עני', וכל כף למה? משום שקרבן העני עדיף מכלם".

ושם בהמשך הזהר הקדוש אנו זוכים לדברים נפלאים חוצבי להבות אש:

"ועיקרא דקרבנא כגוונא דחטאה, ולקרבא קמי קודשא בריה הוא רעותא דלביה ורוחיה ונפשיה, דהאי חביבא מן פלא קמיה: ונאח חולקיהון דצדיקנא, דאינון מקרבין בכל יומא ויומא האי קרבנא לקמי קודשא בריה הוא, ומאי איהו, גרמיהו ונפשיהו דמקרבין קמיה".

ובתרגום ללשוננו:

"ועקר הקרבן הוא כדגמת החטא (=שפפי ההתלהבות לחטא כף ההתקרבות להשם), ולהקריב לפני הקדוש ברוך הוא את רצון לבו ורוחו ונפשו, שזה הדבר אשר חביב לפני ה' יותר מהכל. זכאים הם הצדיקים שהם מקריבים בכל יום ויום את הקרבן הזה לפני הקדוש ברוך הוא, ומה הוא, גופם ונפשם שהם מקריבים לפניו".

*** **

ולאור הדברים הללו, נוכל לומר בס"ד, כי לא לחנם הכפירה הגדולה לאדם היא על ידי הנתינה לעניים. זאת משום שנתניה לזולת, ובפרט מתוך השולחן האישי של האדם, היא ההקרבה הכי קשה. קל יותר לתרום להקמת בית כנסת או כתיבת ספר תורה, והדברים ידועים.

אבל כשאדם מתגבר על האנוכיות שלו, מצליח להקריב את רכושו, זכר כי הכל מאת ה', ומקפיד לתת לעני מן המשבח ביותר - הרי זה קרבן מעלה, המכפר עליו בהדור רב.

אומר כל חלב לה'. וכן כתב הרב המקובל בספר תולעת יעקב (בספרי הברכות) וזה לשונו, כי כשאדם מאכיל את העניים על שולחנו הנה קרבנו זבח שלמים לה', לפיכך צריך להאכילם המשובח שעל השולחן, שכן חלב ודם קרב לגבוה, וכתוב 'בהרימכם את חלבו ממנו', חלב הוא דבר משובח כמו 'את חלב הארץ'. כי אין דבר משובח כמו המורם לגבוה..."

תן לו משלו שאתה ושלך שלו

ועוד מוסיף ה"באר מים חיים", כי יש לו לאדם לדעת כי כל אשר לו הוא של השם ותברך, ואז לא ירע לקבץ בתתו מממנו לצרכי מצוה ולעניים, לעשות נחת רוח להשם. וזה לשונו:

"...שאמר חז"ל, ר' אליעזר איש ברתותא אומר תן לו משלו שאתה ושלך שלו וכן בדרך הוא אומר כי ממך הכל ומיך נתנו לך. ועיקר הדבר כי כשאדם נותן משלו לה', ואם הוא יודע שכל אשר יש לו הוא של ה' ממש והוא אינו אלא כאריס בקרקע ה', אז מה שנותן בעין יפה נותן ובנפש חפיעה למאוד ואינו מיצר לו על אשר יחסר מגיע כפו, כי יודע אשר לה' הארץ ומלוואה ונתנה לבני אדם שיהנו גם הם ממנה, כאריס העובד בקרקע שנוטל לשליש ולרביע מה שתוציא הארץ והשאר לבעל הבית, וכן הוא שמת בחלקו למאוד מה שגם הוא נהנה ממנה ועיקרה נותן לה' לעשות נחת רוח לפניו לעניים ולבנין בית הכנסת ובית המדרש ולשאר דברי מצוות ולהקריב שלמים לה' פרים".

"אדם כי יקריב מכם" - להקריב את עצמו!

ומכאן נמשך לנושא נוסף, אשר יתקשר בס"ד עד מאד לשני הנושאים הקודמים.

הפסוק הראשון בפרשת השבוע פותח ואומר:

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם".

ורבו השאלות בפסוק זה.

ראשית, מפני מה נאמר "אדם" ולא "איש".

שנית, מדוע נאמר "אדם כי יקריב מכם" ולא "אדם מכם כי יקריב".

שלישית, המלים "מן הבהמה" לכאורה מיותרות.

שאלות אלו מתרצות כאחת, על פי יסוד נפלא שכותב שם ה"באר מים חיים". בדבריו הוא מבאר, כי עקר הקרבן הוא "מכם", שכן האדם צריך להרגיש כאלו הוא מקריב את עצמו ממש להשם. אולם הקדוש ברוך הוא מאפשר לו ברחמי מיוחדים להביא בהמה תמורת אדם, ובלבד שיתן מעתה את כל פחות נפשו ומעשיו להשם.

ונצטט מעט מדבריו הנפלאים:

"...כי אם אדם חטא בהמה מה חטאה? לולי רחמי ה' וחסדיו פי מעולם המה שצוה להביא קרבן בהמה תמורת נפשו. והעיקר הוא, התשובה הגמורה בלבב שלם שיתחרט מאד על מורדו בה' אלהיו ויקבל עליו מעתה לעזוב פשעיו... ולתת נפשו ולבו באמת לה', אשר מעתה יחד את לבבו ומחשבתו ודיבורו ומעשיו וכל תנועותיו והרגשותיו לה' אל אמת, באמת ובתמים בלי שום מחשבת פסול חלילה, ואז ונרצה לו לכפר עליו.

ועל זה אמר הפתוב אדם כי יקריב מכם קרבן לה'. כלומר עיקר הקרבן הוא מכם מלבבכם ונפשכם, להיות את נפשו ישא לה', ואז מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם כלומר תתנו לה' מן הבהמה וגו' תמור נפשכם. אבל גם בזה, העיקר תקריבו את קרבנכם, שתתנו לבבכם ודעתכם באמת לשוב אלי מעתה, ויצויר בנפשכם כאלו עקדתם עצמכם לפני, וכל העשוי לבהמה זו כאילו עשוי לכם ממש".

אור האמונה

פרשת ויקרא

שבת קודש * ג' ניסן, תש"פ

גיליון מס. 727

פסוק

כל מטרתנו בהפצת העלון היא זיכוי הרבים.

קחו חלק בהפצה ותזכו למתנות הנפלאות
שמבטיחים חכמנו זכרונם לברכה:

"כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו"
(פירקי אבות)

"כל המזכה לאחרים, אותה הזכות עומדת לו
ואינה סרה ממנו" (הזהר הקדוש)

מותר להדפיס, לצלם, לשכפל ולהפיץ את העלון כנאמר:

"אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות"
(חסד לאברהם)

"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר..." (א, א)

אמר משה: ומה אם סיני שלא היתה קדושתו אלא לשעת מתן תורה לא עליתי אלא ברשות, שנאמר: "ויקרא אליו ה' מן ההר לאמור", אוהל מועד שהוא לדורות
היאך יכול אני להיכנס לתוכו, אלא אם קורא אותי הקדוש ברוך הוא והסכים הקב"ה לדעתי שנאמר "ויקרא אל משה". (שמות רבה יט, ג.)

ממלאכים. הוא רוצה את הכבוד שמגיע לו מאנשים פשוטים כמונו, שנעשה
הכל לכבודו, שנשכח לרגע מעצמנו.

וכשנותנים להקב"ה כבוד, מקבלים כבוד בחזרה. את מי שנותן את כל
הכבוד להקב"ה ויודע שכל מה שיש לו זה ממנו יתברך, אותו צריך לכבד,
לא את מי שלוקח את הכבוד לעצמו. הבעיה שלנו שאנחנו שוכחים. אדם
קצת מכבדים אותו, הוא מייד שוכח מי הוא באמת. צריך כל הזמן להזיז את
עצמנו לנקודת האמת. שבלי ה' אנחנו כלום. שהכל זה ה'.

כשיהודי מתחיל לעשות עבודה פנימית כדי לנתק את עצמו מהדברים
הטפשיים, מהכעסים, מהעצבויות, מהתלונות, מההאשמות, כשהוא
מתאמץ לנתק את עצמו מהנקודה שהוא נמצא בה לנקודה טיפה יותר
גבוהה, הוא מתחיל לגלות את ה'. הוא מתחיל להבין שאין לו מחסה אחר
אלא אצל הקב"ה בעצמו. הוא כבר יכול לפנות אל ה' בגוף שני, ה' אני אוהב
אותך, ה' אני רוצה אותך. לפני כן, כשקרו לו כל מיני דברים הוא נשבר, הוא
חשב שזה קרה לו בגלל הספור הזה, הוא עשה את זה לעצמו, או מישהו
אחר עשה לו, לאט לאט הוא קולט שהכל מתוכנן מראש. כל אחד והנסיגות
שלו, כל אחד והצמצומים שלו. אם קודם הוא לא ידע מה לעשות עם עצמו
וגם אם הוא צעק לה', הצעקה לא היתה שלימה כי המרירות שהיתה לו
בפנים הפריעה לו לצעוק צעקה שלמה, עכשיו הוא מתחיל להאמין שהשם
יודע מה שהוא עושה עם כל אחד ואחד, שהוא עושה את הטוב ביותר.

להכנס פנימה

קריאה אלוקית עצומה ונוראה יוצאת לה מאוהל מועד ומזמינה את
משה להיכנס פנימה, לתוך המשכן. כמו שכולם עומדים בחוץ. כך גם משה
רבינו. הוא לא חושב שהוא יותר טוב ממישהו, שהוא יותר חשוב ממישהו,
משה רבינו, אדון כל הנביאים, שהוציא את ישראל ממצרים, בקע את
הים, דיבר עם הקב"ה פנים אל פנים, הוריד תורה משמים והוא אומר: אני
עשיתי? מי אני בכלל? זה ה' עשה! אני לא עשיתי כלום! זה היה הדעת של
משה. זה מה שהוא הנחיל לעם ישראל. ענווה ושפלות. לכן הוא נשאר מחוץ
למשכן עד שהקב"ה קורא לו להיכנס, "ויקרא אל משה..."

הקריאה הזו להיכנס פנימה, היא בעצם קריאה לכל אחד מאיתנו.
הקב"ה רוצה את הפנימיות שלנו. רוצה שנהיה עמוקים יותר. שנהיה אנשים
שמחפשים פנימיות במקום חיצוניות. מה זה חיצוניות? זה לעשות את
הדברים בשביל לקבל כבוד. בשביל שיתפעלו מאיתנו. כל פעולה שאנחנו
עושים, כל מחשבה שעוברת לנו בראש, צריך לבדוק אותה, אם היא קצת
ראוותנית, קצת גאוותנית, קצת חיצונית, צריך להזדעזע.

אנחנו נמצאים כאן לא בשביל עצמנו. באנו לכאן כדי לגלות את כבוד
ה' בעולם. כשיהודי, כל בקשתו וכל רצונו לעשות את רצון ה', באותו רגע
הוא מחליף משהו חולף במשהו נצחי. מה שישאר בסוף זה רק מה שעשינו
לכבוד ה'. זה העולם הבא שלנו, זה הנצח שלנו, בורא עולם לא צריך כבוד

ה' לא מוותר לנו, ה' רוצה שנתאמץ להאמין שאין טעויות. מה שקיבלתי שייך אלי. קבלתי את הילד הזה, קבלתי את הבן זוג הזה, קבלתי את ההורים האלה, קבלתי את הבית הזה, את הפרנסה הזאת, את החסרון הזה, את הקשיים האלה, את הידיים הלא מוצלחות שלי, כל זה לא טעות, זה ה' עשה לי ואני צריך לקבל את זה ולשמוח עם זה, ה' יודע מה אני צריך לעבור כדי שאזכה להתקרב אליו.

במרחב העצום של בין אדם לחברו אפשר להגיע להרבה פנימיות. פנימיות זה לא מה שרואים בחוץ. מה רואים? רואים שאדם עשה כך, או אחרת, מסתכלים בעיניים לא כל כך טובות, מעקמים את הפרצוף, אבל בעצם לא יודעים מה יש בפנימיות של אותו אדם. לא הכל זה מעשים. יש כל מיני דברים נפלאים שאותם לא רואים. אדם יראה לעיניים וה' יראה ללב. הקב"ה רואה את הכל. האדם לא. אתה אף פעם לא יודע מה נמצא בנבכי נפשו של השני, אין אתה בכלל יכול לשפוט אותו. צריך להאמין שהפנימיות של כל יהודי זה אור גדול, אור שבוהק עד אין סוף, אור הקב"ה בעצמו... יהודי אפילו שלפעמים המעשים שלו לא כל כך טובים, יש לו לב טוב, הרצונות שלו טובים, הנשמה שלו טובה, אם הוא עושה משהו לא טוב הוא מתחרט. ככה לחשוב על יהודי. צריך לזכור כל הזמן שה' נמצא גם אצל החבר. ואם קשה לי איתו, אני אעבוד על זה. אם אני אדע שבלי זה אני לא אצליח, אז אני אשים את מרכז הכובד בנקודה הזו ואעבוד על זה. ואם הוא מאד פגע בי, מותר לי להגיד לו פגעת בי. גם זה חלק מאהבת חברים. להגיד לו מה יש לי בתוך הלב כדי לא להגיע למצב שאני אשנא אותו.

לקחת בן אדם שעשוי מחומר ולרצות שהוא יהיה מחובר לאלוקים שהוא עליון כזה, זה קשה מאד מאד. זה לא דבר קל. מאד קשה. כי יש בעולם כל מיני דברים אחרים שלא קשורים לחבור שלנו עם ה'. לפעמים צריך להתאוור. קצת משוחחים, קצת נמצאים בהרפיה, עושים איזה טיול, אוכלים משהו שמתענגים ממנו אבל הכל צריך להיות עם התחברות. אם יש לך את ה' שלוש פעמים ביום בתפילות, וכשאתה קובע עיתים לתורה, ואחר כך יש לך כל מיני דברים אחרים, אז זה כבר "אלוהי כסף ואלוהי זהב לא תעשו לכם". כשאדם יש לו גם כל מיני דברים נוספים, הוא מקבל חיות מעוד דברים, ממוסיקה כזאת, מספרות כזאת, מכל מיני מאכלים שלא צריכים, או מכל מיני דברים שנקראים חוכמות חיצוניות שמתפחות באדם את הקשר לחיצוניות ומרחיקות אותו מכל זיקה אל הפנימיות, באותו רגע הוא מרגיש שרע לו, שלא טוב לו.

הבעיה שלנו שאנחנו רוצים להנות משני העולמות, לא מבינים שצריך להחליט או זה או זה. הסכנה הכי גדולה היא שאדם כלפי חוץ מקיים את הכל, והכל נפלא, אי אפשר להעיר לו שום הערה. לא על הלבושים שלו ולא על ההכשרים שלו ולא על שום דבר, אבל הנשמה שלו נמצאת כבר במקום אחר. זו הסכנה הכי גדולה שמאיימת עלינו כל רגע ורגע, שהרי יש לנו כל מיני אפשרויות להתחבר עם העולם הגדול בכל מיני צורות. התנתקנו מהקב"ה. יש לנו חיות ממקום אחר, ותענוג מדברים אחרים, לא רק מה'.

כשהורים לא שמחים בתורה ובמצוות, לא יעזרו להם שום שיטות ושום תחבולות, הם לא יצליחו להחזיר בילדים אהבת ה'. כי אתה לא יכול לתת לילד דבר שאין לך בעצמך. כשילד רואה הורים שמחים, רואה אותם מתלהבים ומודים לה' על הזכות הזו להיות יהודים, ועושים עניין מכל מצווה ומצווה, ומכל חג וחג, או אז הוא זוכה לראות את האור של היהדות, הוא לעולם לא יעזוב את הדרך. ילד קולט ומבין בדיוק מה מושך את האבא שלו, מה באמת האבא שלו אוהב, ואת זה גם הוא יאהב בעצמו. זה יעבור אליו גם בלי שייגידו לו מילה אחת. אם האבא לא באמת אוהב את התורה והמצוות,

אז גם אם הוא ירוץ אחרי הילד כל היום תתפלל, תלמד, לא יעזור כלום.

פנימיות זה שמחה, זה להיות שמח בחלקי לא רק כשהולך לי, אלא בכל נסיגות החיים, בעליות, בירידות, בתוך כל הקשיים. זה לקבל באהבה את כל מה שה' עושה לי. יהודי עם כיפה על הראש והוא תמיד שמח ומחייך, מקדש שם שמים ברבים ומקרב רחוקים לעבודת ה' כי רוב בני האדם חיים בחושך ובעצבות וכשהם רואים יהודי שעובד את ה' והוא שמח ומאושר, זה מעורר בהם הרבה תשובה, רצון להכיר את הפנים האמיתיות של היהדות.

יהודי שמח בחלקו, שטעם את הטעם האמיתי של היהדות, טוב לו בחיים, הוא לא מדבר על אף אחד ולא חולק על אף אחד ולא מזלזל באף אחד, הוא לא צריך להנמיך את כולם כדי להרגיש טוב עם עצמו. יש לו את ה', יש לו הכל.

מוכרחים לחזור לחיות עם בורא עולם. העצה היחידה לעבור את החיים בשלום זה לחיות עם בורא עולם. נבראנו כאן בעולם הזה להתענג על ה'. להידבק בה', ואי אפשר להגיע לזה אם אנחנו נשארים עם המדות הרעות והתאוות שלנו. התחליף לתענוגות השקריים והדמיוניים שהעולם הזה מציע לנו הוא לחיות חיים של נתינה וחסד ואהבת הבריות. אהבה כנגד תאוה, נתינה כנגד לקיחה, אהבת הזולת כנגד אהבה עצמית. רק ככה מתקרבים אל ה'.

שפלות וענוה זה אני לבד לא יכול. אני צריך את הקב"ה. זה החיבור הכי פנימי. גאווה זה אני עשיתי, אני פעלתי, זה נפרד מהקב"ה, כמה יפים הם חיים של ענוה וצניעות. כמה חן וקסם יהודי נסוכים עליהם. "אין לך יפה מן הצניעות" אומרים חז"ל. "ויקרא אל משה". האות אלף קטנה משאר האותיות. אז זעירא מכנים אותה, והיא רומזת על ענוה ושפלות. כשהיו צריכים לחבר את החלקים של המשכן, שום חלק לא התחבר לחלק השני, לא הצליחו להקים את המשכן, מי הצליח? משה רבינו, רק הגישו לו את החלקים והם התחברו מעצמם. הכל בזכות הענוה והשפלות.

קורבן מנחה שמוזכר בפרשה זה עוד תזכורת כמה ה' אוהב את הענוה, הקורבן הזה חביב על הקב"ה יותר מכל הקורבנות כולם ולמה? כי זה קורבנו של עני, שאין לו בהמה להקריב, אז הוא לוקח את המעט חיטים שהיו למחיית ביתו, טוחן ועושה מהם סולת ומביאה לקורבן. על קורבן בהמה נאמר "אדם כי יקריב", ואילו על קורבן מנחה, נאמר "ונפש כי תקריב" כי העני הזה נשאר בלי כלום, העלה עליו הכתוב כאילו נפשו הוא מקריב. ודוקא כאן נאמר "ריח ניחוח אישה לה", "למנחה יש ריח ניחוח יותר מכל הקורבנות כולם.

אדם כל הזמן צריך לבדוק את עצמו. צריך כל הזמן להזיז את עצמו לנקודת האמת. לנקודה של השפלות והענוה. כמו שמספרים על תלמיד אחד מבריסק שהיה ידוע ומפורסם באדיקותו הרבה ובהתמדה שלו בלימוד. אין ספק, אמרו כל רואיו ומכריו, מדובר בבן עליה שנועד לגדולות. אותו תלמיד היה ידוע כמדקדק בהלכות שבת על כל קוצו של יוד. יום אחד ניגש אותו תלמיד יקר לרב מבריסק וביקש ממנו בקשה צנועה. "כבוד הרב" אמר, "אני מבקש לקבל על עצמי שבת מוקדם, וכבר בחצות היום אבטל עצמי ממלאכה, כך אוכל להאריך את קדושתה ולזכות בנועם ובשפע אינסופי הטמון ביום קדוש זה". הרב מבריסק ידוע היה ביכולותיו העצומות לחזור לעמקי נפשו של כל אדם.

"יפה תלמידו", אמר הרב, "תוכל בהחלט לקבל שבת בחצות היום, אך בתנאי אחד שאתה חייב לעמוד בו. בעודך מקבל שבת בשעה זו, אל ייראו

בעינין חבריך כמחללי שבת... למותר לציין שהתלמיד הפנים את המסר, שפשע בעצמו, ונמנע לפחות באותו השלב לקבל שבת מוקדם כל כך.

הקב"ה ברא את האדם בצלם אלוהים, ובעצם זה הדבר שצריך להביא את הגאולה, אבל זה גם מביא את החורבן. כי הצלם אלוהים הזה נותן לו לאדם הרגשה שהוא מבין, שהוא יודע, שיש לו שכל. כל הטכנולוגיה וכל החכמות שיש בעולם, מאיפה זה בא? מצלם אלוהים. אדם מאמין ביכולות שלו ובכשרונות שלו, אחר כך הוא מקבל מכה, אז רגע אחד הוא מוריד את הראש, ואומר אוי, באמת אני לא יודע, ואחרי רגע עוד פעם, זה מתחיל מחדש.

יש דברים שהם קבועים, שירדו מלמעלה, זו התורה הקדושה, ההלכה, הגדרים, מה שאנחנו קוראים דעת תורה. אלה דברים שאי אפשר לזוז מהם, זה נקרא יחוד חינוכי, כי זה בא מבחוץ. זה הבסיס לכל היהדות, אי אפשר בלי זה, אבל זה לא מספיק, הקב"ה רוצה גם את העבודה הפנימית שלנו, שנתחבר אל הדברים באופן פנימי, זה נקרא יחוד פנימי.

יחוד פנימי זה מה שאדם מכוון בקריאת שמע, וכמה הוא מכוון ומתרגש בתפילה, ומה הוא השקיע בשלום בית, ומה הוא השקיע בחינוך ילדים, ומה הוא השקיע ביתר הדברים, ומה הוא השקיע בעצמו, בשמחה שלו, בהתחברות שלו לה', רגע רגע, שעה שעה. כל דבר קטן שהוא עושה, אם הוא מתחבר לזה עם אמונה, לא עם ברוך ה' הצלחתי ואני כזה חברהמן ואני כזה בעל טוב ואני כזאת אשה נפלאה ואני יכול לתת עצות לאנשים אחרים ואני מתנהג כל כך נפלא, אם זה בביטול, בענווה ובשפלות, אז הוא בונה את היחוד הפנימי שלו. כמו בסיפור הבא:

לאן נעלמו 11,000 ש"ח

צוין יראיו יעשה. שעת צהריים פלוס. החום העיקש היכה בכתלים, בצמרות העצים ובמרפסות המוצלות שחסו תחת ענפי אלה וצאלון, וכולם כמו ביקשו הפוגה, מיום קייצי ארוך ורותח. כשראש הכולל הרב ברוך שומרני עמד לצאת מביתו הקטן בפאתי העיירה לכיוון המרכז, טיפסה על גבו המזיע טירדה מוכרת זו, שמגרדת ולא מרפה. הוא ניגב את פניו המיוזעות פעם אחר פעם, שטף את פניו במי ברז חמים שהצינור המוביל שלהם ספג אף הוא את הלהט הסביבתי, ותקע את ראשו אל מול המאוורר החורק, כדי לתפוש זנב - זנבו של משב צונן. אשתו רוחמה לא אמרה מילה, אבל המקרר הריק ידע לזמר את קונצרט הקיבות המורעבות במין ציניות קרירה, שבכלל לא התאימה לפסיפס המבעבע של הקיץ השרבי. אין חלב, אין ביצים, אין טיטולים, אין איטריות, איי סוכר, אין שמן, אין לחם. העוללים שואלים לטרף, ואין. ורוחמה שותקת. לטירדה המעצבנת הזו קוראים 1,000 שקל. זה הכל. לא מדובר בסכום רציני, אבל כשהוא חסר ברגע האמת אזי משקלו הסגולי יכול להמריא עד למיליון דולר לפחות.

"צר לי", הודיע לו הבוקר המכולתניק זכריה, "עד שאתם לא מכסים את החוב, לא תקבלו יותר מצרכים בהקפה". לזכריה יש עקרון, אצלו לא קונים בהקפה. יש מזומן, יש מצרכים, אין מזומן תקנו במקום אחר. כן, יש לו סימפטיה לראש הכולל שומרני, אבל גובהה של הסימפטיה מתמר עד 500 שקל של הקפה. 1,000 ??? עד כאן!!! לא אצל זכריה ולא משנה מי ומה אתה. הרב שומרני נפרד מבני הבית במעין חיוך שופע בטחון עצמי, סימן בידו לרעייתו "יהיה בסדר" וגלש לחמסין. "ממי אני לוה?" הרהר. "מגרשון הנגר? לא נעים אני עדיין חייב לו 400 שקל. מאיזיק הירקן? לא נעים - יש לי שם חוב לא קטן על שאר ירקות..."

הוא נכנס לכולל, פתח את הגמרא וניסה לצלול לאוקיאנוס התלמודי האדיר. בין לבין, על ציר נצנוצי האור התלמודי, הבהיקה הטירדה החצופה והיכתה על קודקודו בעוד הוא מתגבר ומחזק את עצמו וממלמל חרישית: "פרנסה מן השמים, ובודאי עד סוף תפילת ערבית הקב"ה ישלח לי את 1000 שקל שאני חייב לצורך פרנסתי"... האברכים ניגשים לשאול, והוא? כאילו דבר לא מטריד אותו, משיב כהלכה למרות הלחץ. סוף סדר שני בכולל, תפילת מנחה הוא שליח ציבור, וכולו לפיד אש... "אנא השם הושיעה נא. האר עיני מנין אשיג 1000 שקל לשלם את החוב למכולת, ולחזור עם קנייה הביתה..."

"עלינו לשבח". האברכים התפזרו, ושומרני הכין את עצמו לקראת שיעור "דף היומי" לבעלי הבתים. השיעור מתחיל, והוא מעביר אותו כאילו המקרר שבביתו מלא כל טוב ארץ מצרים ואשתו וילדיו שבעים ומדושני עונג. מנין הוא לוקח את הכוחות? הוא בעצמו לא יודע. עוד כמה דקות "ערבית" שומרני יוצא החוצה ומביט בנצנוצי השקיעה האחרונים וכסף אין... "כפי הנראה אני לא ירא שמים מספיק" הוא חושב. לפתע, טנדר גדול נעצר בסמוך לו. מי יורד? אלכסנדר השיפוצניק, מבקר די נדיר בבית הכנסת "הו ערב טוב כבוד הרב, כל הדרך אני חושב עליך". אל תשאלו איך מדוע כיצד ולמה, אלכסנדר הוציא מכיס מכנסיו כמה שטרות אדומים מקופלים ותחב אותם בזריזות ובעדינות לכיס חולצתו של ראש הכולל והפטיר: "מעשר ממני כבוד הרב". "לא, לא צריך" התפתל שומרני "אתה לא צריך" "אבל אני נדרתי, ואני כן צריך" התעקש אלכסנדר. ליד הכיור הסמוך סופר שומרני את השטרות, חמש אדומים של מאתיים ובסך הכל: 1000 ש"ח במזומן. לא יאומן! "הוא רחום יכפר..." ערבית. יוצאים החוצה, אלכסנדר השיפוצניק נצמד לראש הכולל. "כבוד הרב הצלת אותי! שתיה בריא הצלת אותי". ומכאן זורח לו הסיפור המדהים של אלכסנדר גוטע גוטע. כמו צ'ולנט מדושן ומהביל בשבת בבוקר. "לפני חודש וחצי קיבלתי עם השותף שלי רפי מלול, עבודת שיפוץ בחיפה שעלותה 22,000 שקל. רווח מכובד לשנינו, כל אחד מאיתנו משלשל לכיס 10,000 שקל והפועל הערבי עוד 2,000 שקל, יופי של ברכה". "נו" מסתקרן ראש הכולל.

"היום הסתיימה העבודה, בעל הבית היה מרוצה עד הגג. עשיתי לו עוד כמה קינוחים על חשבוני, שיהיה מבסוט, התיישבנו אצלי בטנדר, והוא סופר שטרות במזומן 22,000 שקל וטבין ותקילין. אחר כך אני סופר, מוודא שזה על הגרוש. יופי. על הגרוש. מכניס הכל לשקית חומה ומניח מתחת לכסא. לוחצים ידיים אני נוסע. מעלה טרמפיסט, מוריד טרמפיסט, מעלה טרמפיסט מעלה ומורד. נכנס לתחנת דלק. עד שהטנדר יתודלק, אני שולף את השקית החומה, ועורך ספירה נוספת כדי להתענג על הכסף. חושך בעיניים! אני כמעט מתעלף שלוש פעמים. 11,000 אלף. זה הסכום. אני מרגיש שהלב שלי עומד להתפוצץ, ושוב סופר, לאט לאט, שטר אחרי שטר. 11,000. וואוו, מי גנב לי 11,000 שקל? הטרמפיסט הראשון? השני? השלישי?? הם דווקא נראו נחמדים, לא זוכר שהם שלחו יד מתחת לכסא שלי ושלפו את השקית החומה... ואם גנבו, למה לא גנבו הכל כבוד הרב? "אני מניע את הטנדר, ונוסע כל הדרך ובוכה... איזה ברוך, השותף שלי יקח 10,000 שקל? הפועל עוד 2,000 זאת אומרת שאני צריך להביא 1,000 שקל מן הבית. אין לי ספק שאשתי תעשה לי חיגה, היא כל כך חיכתה לכסף הזה... מה אני מסביר לה? לא יודע. עצרתי שוב באמצע הדרך, סופר, יותר חושך בעיניים, רק 11,000 ש"ח ואנא אני בא..."

"יש גנבים מתוחכמים", מנסה שומרני להשחיל משפט. "רגע, תשמע כבוד הרב, אני עושה את הקילומטרים האחרונים עד לעיירה עם דמעות.

אל חוף על פני אלכסנדר השיפוצניק "החושך בעיניים שנפל עלי משמיים, פשוט הטעה אותי, וספרתי את השטרות כאילו הם בשווי של 100 ש"ח ולכן התוצאה היתה רק 11,000 ש'.. אבל אחרי שחזרתי בתשובה ונדרתי לתת לך מעשר, הוארו עיני שלמעשה כל שטר הוא בן 200 ש"ח, ואחרי הספירה מול בית הכנסת הבנתי את הטעות, השטרות היו אדומים ששווים 200 ש"ח סיכם אלכסנדר, "ומכאן ההפרש שנעלם, הבנת כבוד הרב?".

כשנכנס הרב שומרוני עם שפע הקניות הביתה, רוחמה אמרה שלוש מילים "רצון יראיו יעשה". הוא לא שאל אותה מי הירא, האיש, או האישה, הטירדה או השיפוצניק. הוא רק הפטיר לקונית "אני לא זוכר חמסין שכזה מאז שנולדתי", ורוחמה הסכימה איתו לכל אורך הדרך למקרה.

(מתוך סידרת ספריו של הרב יעקב (קובי) לוי.)

בוכה כמו ילד קטן שגנב לו צעצוע. ואז אני נזכר בשיעור שלך לפני חודשיים, שהסברת לנו שיש מצוה לתת מעשר. מן הפירות, מן הירקות, מן הכספים. עצרתי מול בית הכנסת המרכזי לעיירה ואמרתי לקב"ה: 'אבא בשמים, אם אתה מחזיר לי את הכסף שנעלם, אני נודר עכשיו מיד לתת מעשר לרב שומרוני'. אומר ועושה. שולף את השקית שווב סופר את השטרות. מלאכים נפלו עלי מן השמים. לא תאמין כבוד הרב, אני סופר, ויש שם בדיוק 22,000 שקל ולא חסרה פרוטה. מיד טמנתי 1,000 שקל בכיס ודהרתי עד לכולל שלך, כדי לתת לך את המעשר... נו אתה מבין איך הצלת אותי? מצוות המעשר שלימדת אותי, הושיעה אותי, החזירה לי את הכסף שנעלם ופתחה לי את העיניים". "רגע אני מבולבל לגמרי", הפטיר שומרוני "איך הכסף שנעלם חזר לשקית החומה?" "פשוט מאד", נמרח חיוך מחוף

תפלה

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָמוֹ!

זה, אז ההצלחה שלנו תביא מייד לגאווה שזה הדבר שאתה הכי לא אוהב.

ריבונו של עולם, תן לי עיניים טובות, שאני אשמח בהצלחה של השני כאילו זו ממש ההצלחה שלי. כי לשמוח בהצלחות של כולם ולא לקנא באף אדם זה גן עדן כבר בעולם הזה.

ריבונו של עולם, תעזור לי להבין סוף סוף שאתה כל יכול, וההצלחה של השני לא מקטינה את הסכוי שגם אני אצליח, כי אתה אבא כל יכול, אתה יכול לעשות שכולם יצליחו, רק שאתה מחכה שנבין שהכל ממך, ששום דבר לא שלנו, שאנחנו לא יכולים להזיז אצבע בלעדיך. כי אם לא, אם אנחנו לא זוכרים את

תעזור לי לשמוח בהצלחה של השני. לזכור שההצלחה של כל יהודי זה השמחה שלך אבא ואם אני חלילה לא שמח בהצלחתו, אם אני רוצה שהוא יצליח פחות, אם אני ממש סובל כשהוא מצליח, תעזור לי לזכור שזה כאילו שאני אומר חלילה לא טוב לי שלך טוב.

שמח שלום והחוק!
מנחם אזולאי

בכל נושא אישי - ניתן לפנות לכותב העלון בפקס. 02-6242148

בכל נושא אחר - ניתן לפנות לטלפון 050-4178148

העלון טעון גניזה

להורדת העלון: מאתר "אור האמונה" - ohrhaemuna.com

מאתר "לדעת" - <http://ladaat.info/gilyonot.aspx>

להצטרפות לרשימת התפוצה: r.m.azolai@gmail.com

לתגובות הערות: שלח 054-6868199

זמני ת"א:

פְּנִימַת הַשַּׁבָּת: 18:36

יְצִיאַת הַשַּׁבָּת: 19:34

ר"ת: 20:10

לקבלת העלון במייל-

שלחו הודעה ל:

sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 447 27.3.2020 - ב' ניסן תש"פ

וְהוּא הוֹשִׁיעַ לָהֶם צְדִיקוֹת וּבִזְאוֹ בָּנוּ

פְּרִשְׁת - וַיִּקְרָא

אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם (א,ב)

שאדם מקריב מעצמו, בשביל השני! הקב"ה לא שוכח! זאת נלמד מהמעשה הבא שסיפר הגאון רבי חיים קרייזוירט זצ"ל: באמצע מסלול מנוסתי מפולין, היה זה באחד הלילות, נתפסתי בידי קבוצת חיילים גרמנים ימ"ש. הוכנסתי למפקדה המקומית במטרה לירות בראשי ולהרגני, אך המפקד הראשי צעק כי נמאס לו לראות יהודים מתים בתוך המפקדה. "קחו אותו לשדה הסמוך ושם תירו בו למוות". מיד הוצאתי החוצה עם חייל בודד, צעד אחר צעד לעבר השדה - שדה המוות. בדרך התפללתי להקב"ה, לא הצלחתי להתפלל בפה אלא רק במחשבה. ביקשתי מהקב"ה שאני רוצה כעת להשתמש באותה זכות מצוה, ששימשתי במסירות עצומה את הרב הישיש רבי ישעיה משה זצ"ל. הוא היה ת"ח זקן וסגי נהור (בן אחר בן לרבי מרדכי מזלטשוב זצ"ל), והתגורר בוורשה. האדמו"ר מגראדז'יסק שלח אותו לחדרי, הם לא ידעו שיש לי רק מיטה אחת. גם רבי ישעיה עצמו, שהיה סגי נהור, לא ראה את המיטה היחידה. הוא שהה בחדרי מספר שבועות, כשהוא על המיטה ואני ישנתי על הארץ ממש, ושימשתי אותו במסירות כחודש ימים, עד יום הסתלקותו. בו ברגע שסיימתי את תפילתי, החל הגרמני, חייל הווערמאכט (שהיו פחות קשוחים), לדבר עמי בסגנון אישי: 'גם לי יש משפחה אי שם רחוק. יש לי אישה וילדים שנשארו רחוק לבד, אני מבין גם אותך'. כך המשכנו עוד כמה עשרות מטרים, לפתע ירה הגרמני מספר יריות באוויר וצעק לי - 'ברח! ברחתי כל עוד נפשי בי (היריות היו לצורך מפקדיו ימ"ש). באותו לילה הייתי בסכנה עוד פעמיים, וב"ה הצלחתי בהמשך מנוסתי"... (מתוך 'דרשו')

נֶפֶשׁ כִּי תִחַטָּא (ד,ב)

מסופר על הרה"ק רבי יוסף שאול נתנזון זיע"א, שנכנס אצל הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זיע"א ומצאו יושב על יד השולחן ומאומה אין לפניו, לא ספר ולא דבר מאכל. הרה"ק הגאון בליבו, הכיצד יושב יהודי כזה בטל? לאחר נתינת שלום עליכם כראוי, פנה הרבי אל אורחו ושאלו: שמא יודע כבודו פירוש מאמר חז"ל: 'אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום ודאי עשה תשובה?' (ברכות י"ט) שתק הגאון והמשיך הרבי דומני שהפירוש הוא שבאותו זמן שנראה כהולך בטל בוודאי היה עסוק בעשיית תשובה.

הרה"ג יוסף חי סימן טוב שליט"א, מח"ס 'כרם יוסף' עם סיפורים על שקיעותו בתורה של הגאון רבי עובדיה יוסף זצוק"ל – מתוך 'דרשו'

יקריב אתו לרצנו לפני ה' (א,ג)

מספרים על תלמיד חכם אחד, שעבר צינתור בבית החולים 'הדסה עין כרם' בירושלים. הוא סיפר על עצמו כדלהלן: "כשהתעוררתי מהצינתור הייתי חלש מאד, שכבתי על המיטה בבית החולים באפיסת כוחות נוראית. כשנכנס הפרופסור לבקרני, הביט בי בתמיהה, ושאל: 'איפה הספר לימוד שלך?'; עניתי לו שתמו כל כוחותי, וכעת אני מסוגל אפילו לחשוב בלימוד, כל שכן שלא להחזיק בידי ספר. נענה הפרופסור ואמר לי: 'לפני שנה עבר כאן צינתור מרן הרב עובדיה יוסף, הוא מבוגר ממך בעשרות שנים, כשנכנסתי אליו לבדיקה זו, מיד אחרי הצינתור, הוא אחז ספר לימוד בידו והיה שקוע בו'..."

סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, שבשנת תשל"ה התלווה לחמיו, מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, לקיים ביקור חולים אצל רבינו הגדול זצוקל"ה. מרן הגרי"ש עלה לביתו של רבינו, ואף התעכב והאריך בדיבורו יותר מהרגלו. בצאתם מן הקודש, הביע הגאון הרב זילברשטיין את תמיהתו בפני חמיו מרן הגרי"ש: "מפני מה ראה רבינו לצאת מגידרו בביקור זה?". נענה מרן הגרי"ש והשיב: "לך נא, ראה את גודל אהבת התורה של הגאון רבי עובדיה, זה עתה נפל למשכב רק מפני שעלה על סולם בחדר הספרים, כדי לעיין באחד הספרים, ומרוב שקיעותו בתורה, בהיותו מעיין בספר, שכח שעודנו עומד על הסולם, ומיהר עם הספר ללכת לכתוב מה שנתחדש בדעתו, וכך מעד, נפל ונחבל. לכבוד תורתו של גאון כזה, שאהבת התורה ושקידתה הנדירה בוערת בעצמותיו, עד שבעת לימודו אינו שם לב כלל למה שקורה עמו, ראוי שאחרוג מגדריו!".

סיפור מופלא נוסף, אחד מיני אלף, המעיד על שקידתו בתורה של רבינו, בכל עת ובכל זמן, (מעובד מתוך הספר 'מלך ביופיו'): באחת השנים, ביום פטירתה של אם המלכות, אימו של רבינו, ערך אביו אזכרה בביתו לעילוי נשמתה. בשעה היעודה הגיעו כל בני המשפחה והמכרים, אך הבן הגדול, רבינו הקדוש, טרם הגיע. משראו שהזמן מתאחר, התחילו בסדר הלימוד, בתקווה שבמהלך הערב עוד יופיע רבינו. אך לפליאתם הגדולה, בסוף הערב נוכחו לראות שרבינו נעדר מאזכרה זו. למחרת עלה אחיו של רבינו לדרוש בשלומו, ולדבר על ליבו היאך נעדר מהאזכרה של אמא, נענה רבינו ואמר לו: "אמש נשאלתי לגבי איזו אשה עגונה, אם יש פתח להתירה, וישבתי על מדוכה זו כל הלילה, ורק בשעה ארבע לפנות בוקר סיימתי לכתוב את התשובה, ובוודאי זה עילוי נשמה לאמא, הרבה יותר ממה שהייתי משתתף באזכרה!". כשחזר האח וסיפר זאת לאביהם, נתמלא שמחה בליבו ואמר: "אשרי האמא שזכתה לבן כזה!".

בשנת התשל"א הגיע רבינו לישיבת 'הנגב' למסור שיעור כללי. לאחר השיעור עלה רבינו יחד עם ראש ישיבת הנגב, הגאון רבי יששכר מאיר זצ"ל, למעונו של הבבא סאלי זצ"ל, שחלק לרבינו באותה פגישה כבוד מלכים. הבבא סאלי סיפר לרבינו: "שנים רבות כבר חיכיתי לראות את כבודו, ולמדתי בספרך 'ביע אומר' עוד בהיותי במרוקו, אך עתה אני מבקש מכבודו, שיזאיל נא בטובו להתעכב עימנו, ונקיים סעודה חשובה, ועל ידי זה נביא את המשיח, כי בהיא שעתא דחדוותא דרבנן אתיא הגאולה", נענה רבינו והתנצל בפני הבבא סאלי, באומרו: "אני מצטער, לא אוכל להתעכב, מאחר וממתנינים לשיעורי ציבור גדול בבני ברק, וגדול ת"ת אפילו יותר מבניין בית המקדש!".

‘כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד’

אחד היהודים העשירים באנגליה שיגר מכתב ובו סיפור מופלא של השגחה פרטית, על מנת לפרסמו כאן בארץ ישראל. גביר זה לא היה מבאי בית המדרש, והיה רחוק מקיום מצוות אך בשלב מסוים ירד עליו רוח טהרה ממרום, והוא קיבל על עצמו להתחזק. "אחת הקבלות שקיבלתי על עצמי היתה לעשות כל מאמץ על מנת להתפלל את כל התפילות בבית כנסת, ובמנין", הוא מספר: לפני כחודש וחצי. כך הוא כותב, פקדה את לונדון וערים נוספות באירופה סופת שלגים עזה ששיתקה את כל הפעילות בעיר.

כשהגיע זמן תפילת ערבית, לא חשבתי פעמיים, וכיון שקיבלתי על עצמי להתפלל בבית הכנסת ובמנין, לא התחשבתי בשלגים שכיסו את כל הדרכים, וגם לא היה איכפת לי מכך שנפש חיה לא ניראתה ברחוב.

הגביר יורד למכוניתו ההדורה, מתניע אותה, ומתכוון לנסוע על השלגים, עד לבית הכנסת. ברם, כאשר אך החל בנסיעה, חוסמים לפתע שני בריונים את דרכו, ואינם מאפשרים לו לנסוע. עד מהרה הבין האיש שהשניים חמדו במכונית הפאר שלו, והם רוצים לשדוד אותה ממנו, וגם את הכסף הרב שהיה באותו רגע במכונית.

האיש מחליט שלא להכנע להם, ונאבק עם שני הבריונים שהלמו בו בפראות, והיכו בו בכתפו, הוא הרגיש כאבים עזים, והחל לצעוק בקול רעש גדול. האדם היחיד ששמע את צעקותיו, היתה אשתו, שפתחה אף היא בצעקות 'הצילו', עד שהשודדים נמלטו ונסו על נפשם.

מחמת הכאבים בכתף, הובהל הגביר לבית החולים, ושם אבחנו הרופאים שהכתף סובלת משבר, בתוך כדי הצילומים שנעשו לפצוע, ובמהלך האבחון, פורצת מפי הרופאים צעקה, שגם הגביר הפצוע נבהל ממנה. "הקב"ה הציל אותך", אומרים לו הרופאים בהתרגשות, והוא, כמובן, עדיין איננו יודע מה קרה.

הרופא האחראי ניגש אל הגביר, ומצביע לו על אחד הצילומים, ואמר לו: "אתה יודע מה רואים כאן? כשצילמנו לך את הכתף, גילינו בדרך אגב ששסתום הלב שלך סתום לחלוטין, ואם לא היינו מגלים זאת, היית עלול בתוך זמן קצר לקבל שבץ לב באופן פתאומי, ירחם האלוקים וישמור".

למותר לציין שבו במקום הוחלט לנתח את הגביר בליבו, וכך יצא מכלל סכנה, וליהודים היתה אורה ושמחה. הגביר ביקש לפרסם את הסיפור הזה, על מנת להוכיח שסיבת הצלתו היתה אך ורק הקבלה שקיבל על עצמו בענין התפילה בבית הכנסת, ובמנין. אלמלא היה מתחזק בליל השלגים ההוא, ויורד למכוניתו כדי לנסוע לבית הכנסת לא היו פוגשים אותו הבריונים, ולא היו מכים בו, וממילא לא היה מגיע לבית החולים, והאיבחון הקריטי בענין הלב לא היה בא לידי ביצוע. וכך בתוך תקופה קצרה מאוד היה עלול להסתכן וליפול, חלילה, באמצע הרחוב.

רק על ידי החיזוק שלו, עזרו השי"ת להגיע אל נס ההצלה האישי שלו, להודיע שכל קוויך לא יאבדו. יש גם ללמוד מכאן שכל אדם מחויב לומר 'כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד', וגם כאשר נראה לו שבאה עליו צרה גדולה, ישען בכל ליבו ומאודו על השי"ת, וידע שהוא עושה הכל לטובתו. וכמו במקרה שלנו, שאפשר היה לחשוב שהמקרה עם השודדים הוא רע ומר, ולבסוף התברר שהכל היה לטובה. (עלון 'ביע אומר')

וְיִקְרָא אֶל מֹשֶׁה (א,א)

סיפר רבה של ירושלים רבי שלמה עמר שליט"א: מעשה שהיה בשמחת חתונה שהיו שם כמה מגדולי הדור ועל ראש צבאם מרן עובדיה יוסף זיע"א, ואני עמדתי באולם, והנה מרן נכנס, וכעין חשמל מקדם לפניו, שכל מקום שהיה נכנס חיל ורעדה נתפס בלבבות, ואין מי שנשאר אדיש. וניגשתי בהתרגשות לנשק את ידו, והמשיך למקום שבו ישבו החכמים עד לתחילת החופה ואחר זמן פנה אלי בעל השמחה, שאלך לפניו לשבת במושב החכמים. ומשעמד על כך, ניגשתי והייתי נותן שלום לגדולים שישבו שם, אך למרן זיע"א לא ניגשתי משום שכבר נישקתי ידיו בכניסתו לאולם, ולפתע הושיט לי את ידו וקרא לי לשלום, ותיכף ניגשתי ונישקתי שוב את ידו וחשבתי שמפני הלחץ שהיה בכניסתו לאולם לא שם ליבו שכבר קידמתי פניו לשלום והתביישתי שמא היתה מחשבה שנמנעתי מלתת לו שלום, וניגשתי שוב למרן ואמרתי לפניו שכבר אמרתי לו שלום בכניסתו, ומרן השיבני מיד: ידעתי בני ידעתי וגם הזכיר לי איזה ענין שאמר לי בכניסתי, והוסיף ואמר, אבל כאן יושבים רבנים שלא ראו מה שהיה בכניסה, ושמא יחשבו שיש בינינו דבר מה ח"ו, ועל כן צריך לכפול בנתינת שלום, והיה לי שיעור חשוב בדרך ארץ, שצריך גם להיות נקיים מה' ומישראל (מתוך העלון 'ביע אומר')

ענוותן היה הגאון רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל ושפל ברך. למרות היותו ראש ישיבה ידוע ומפורסם בכל העולם, ראה עצמו כיהודי פשוט שתפקידו להרביץ תורה. היה מכבד את בולם ומכניע עצמו לפנייהם. מעולם לא ישב באירועים בכותל המזרח. לכל ילד ברחוב היה אומר שלום. נסע באוטובוס כאחד העם. ופעם כשעלה יהודי "בעל-בית" לאוטובוס, ורבי שמואל שהכירו והיה בנגילו, קם בפשטות לכבודו ופינה לו את המקום לשבת... כמובן שהלה סירב.

סיפר הגאון רבי זלמן רוטברג זצ"ל, כי התעורר פעם איזה ענין גיבורי שהעוסקים בענין רצו שרבי שמואל יהיה בין הרבנים החותמים. אך הוא סירב, וכשנשאל מדוע אינו רוצה לחתום, השיב בפשטות: "אני מתבייש לחתום בין גדולי הדור. גדולי הדור חתומים, ואני אחתום איתם?!". ומעשה היה, שכתב אליו ידיד איגרת ובראשה תוארי כבוד השובים. כתב לו רבי שמואל בזה הלשון: "וגם עכשיו אוכיחנו גלויות מאהבה, מסותרת על אשר כתב אלי תארים שאינם בי לא מינם ולא מקצתם, והיו פשוש עלבון בשבילי, כי הרי ידעתי את מך ערכי וכאילו דברי ליצנות הם, והאמת אהובה מכל, ויהי רצון שנזכה לכוון מעשינו ודברינו למטרת האמת". (ראש הישיבה)

ויקרא

בעלון נעסוק בתוכן שיעור 572 שנערך ביום ב' ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בשעה 19:00, במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מ"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל.

עלון מס' 459 שנה י' העלון מוקדש לע"נ מו"ר אבי - יעקב בן רחל וצדוק כ"ז אדר תש"פ

999 פרשת

999 פרשת

ופעם היה נחש כרוך על מפתן הבית, ואירע שבא אריה לשמור בפתח הבית.

וכשהיו ישראל מתבוננים במופתים הללו היה ליבם מתמלא ביראת שמים ובקרבה יתרה אל ה' יתברך.

בזמן קיום מצוות עליה לרגל האדם מביא קרבן ראיה, ואם הוא התחייב בקרבנות נוספים היה הוא מביא יחד אתו.

ברם, מצוות הקרבת הקרבנות היא דבר שאין השכל משיגו - הרמב"ן אומר שהאדם נכנע (וחוזר בתשובה) כשרואה ששוחטים במקומו את הבהמה ועל ידי זה חוזר בתשובה.

והנה כל זה בזמן שבית המקדש קיים, שהאדם זכה ועלה לרגל ונתחזק ביראת שמים ואמונה והקריב קרבן ושב בתשובה שלמה, ואילו עתה כשבית המקדש נחרב היאך יתעלה האדם וישפר דרכיו? על כך אמרו חז"ל (סוכה כז:): חייב כל אדם להקביל פני רבו ברגל. והדבר מובן כי הרואה את פני רבו ושכינה שרויה עליו מכח צדקותו ותורתו - ודאי שילמד ממנו יראת שמים וגם יתקן דרכיו.

אמרו חז"ל (כתובות כה:): כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו הקריב בכורים. ועוד אמרו (יומא עא.) כל הממלא גרונו של תלמידי חכמים יין כאילו הקריב נסך על גבי המזבח, והרי שהקבלת פני רבו זהה היא לתועלת הרוחנית שמשיגים בבית המקדש.

ובזה התבטאה רשעותו של ירבעם - היות וחשש שעם ישראל יספגו אמונה ויראת שמים על ידי עלייתם לרגל וממילא יגיעו להכיר ברשעותו ויקנאו לזה ויעבירוהו ממלכותו, לכן עיכב בעדם מלעלות לרגל. זה ביאור ענין ירבעם שאמרו עליו חז"ל "שחטא והחטיא את הרבים", ולעומת זה אמרו חז"ל שמושה רבינו "זכה וזיכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו". פעם נשאל מן ראש הישיבה הרב שטיינמן מהו הדבר שהכי הרב חושק? וענה להיות ממזכה הרבים! ונזכה להיות ממזכה הרבים שאין לך דבר גדול מזה.

בשבת זו מתחילים את חומש ויקרא הידוע בכנויו - 'תורת כהנים', אשר רוב הספר עוסק בעבודת הכהנים בבית המקדש, בהקרבת הקרבנות וסוגי הקרבנות.

פותחת הפרשה: "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'", ואמרו חז"ל (מסכת מנחות קי.): כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה לא מנחה לא חטאת ולא אשם שנאמר "זאת התורה לעלה למנחה לחטאת ולאשם" (ויקרא ז, לז).

בזמן שבית המקדש היה קיים הקרבנות היו מכפרים, ואילו מעתה לימוד התורה בא לכפר עוונותיו של אדם.

ישנו דבר נוסף שודאי מכפר עוונותיו של אדם, והוא זיכוי הרבים וקידוש שם שמים ברבים וזוהי תשובת המשקל - שכיון שחילל את ה' על ידי עוונותיו, הרי כי על ידי קידוש שם שמים יכופר לו.

וכן כתב רבנו יונה (בשערי תשובה, שער הרביעי) שקידוש ה' אשר יעשה האדם יכפר אפילו עוונות שאין להם כפרה אלא במיתה. ואמרו חז"ל (אבות ה, כא): "כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה. משה זכה וזיכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו... ירבעם בן נבט חטא והחטיא את הרבים חטא הרבים תלוי בו".

ויש להבין ענין חטא ירבעם בן נבט, אשר היה ראש לכל חטאת לעם ישראל בימי בית ראשון ואמרו חז"ל (סנהדרין קא:): שעיקר חטאו החל בזה שמנע את ישראל לעלות לרגל לבית המקדש בירושלים.

ואמרו חז"ל (ילקוט שמואל): "אלקנה ואשתו וקרוביו היה מעלה עימו לרגל ובאים ולנים ברחובה של עיר והייתה המדינה מרגשת והיו שואלים אותם להיכן תלכו אומרים לבית ה' שבשילה תצא תורה ומצוות ואתם למה לא תבואו עמנו ונלך יחד, מיד עיניהם משגרות דמעות ואומרים להם נלך עימכם ואומרים להם הן, עד לשנה הבאה חמישה בתים. לשנה אחרת, עשרה בתים עד שיהיו כולם עולים ובדרך שהיה עולה שנה זו לא היה עולה שנה אחרת (עד שהיו כולם עולים). אמר לו הקב"ה אלקנה אתה הכרעת את ישראל לכף זכות, וחנכתם במצוות וזכו רבים על ידך, אני אוציא ממך בן שיכריע את ישראל לכף זכות ויחנך אותם במצוות, הא למדת שבשכר אלקנה - שמואל, ע"כ. כלומר בזכות זיכוי הרבים של אלקנה יצא ממנו שמואל הנביא.

כשכל ישראל היו עולים ולא היו נשאים בבתיהם, הקב"ה היה עושה נס לשמרם מפני הנזק והליסטים. ואם היה אדם אשר הייתה בבעלותו רפת של פרות ומי יחלוב את הפרות הרי מדובר בהפסד של ימים רבים? אלא נעשה נס והפרות היו נחלבות מעצמן והחלב נשמר בחביות. ודבר זה למדונו חז"ל (פסחים ה:): על הפסוק שהבטיחנו הקב"ה שבשעת עליה לרגל "ולא יחמוד איש את ארצו". חז"ל סיפרו עובדות רבות ממעשי ניסים שאירעו בעניין זה: פעם אחת נכנסו גנבים וראו את בעל הבית ואשתו ובניו שנמצאים שם והתפלאו, שהרי ראו אותם הולכים ואלו היו למעשה מלאכים שבאו בדמותם כדי להציל את רכושם לבל ייגנב.

of the

ויקרא - תוכן ענייני הפרשה

- (א) ה' קורא למשה רבינו להיכנס לאהל מועד - לשמוע תורת ה'.
- (ב) קרבנות נדבה: עולה מן הבקר, מן הצאן, ומן העוף (א-א-ז).
- (ג) חמש סוגי מנחות: מנחת סולת, מנחת מחבת, מרחשת, מאפה תנור - חלות, ורקיקים.
- (ד) מנחת העומר, ומצות על כל קרבן תקריב מלח (פרק ב).
- (ה) איסור הקרבת שאור (חמץ) ודבש (פירות), (רמז לאיסור גאווה).
- (ו) זבח השלמים מן הבקר, מן הכבשים, ומן העזים (ג, א-ז).
- (ז) קרבן חטאת: פר הכהן הגדול, פר הסנהדרין, שעיר הנשיא (המלך), שעירת היחיד, כבשת היחיד (ד, א-ה).
- (ח) קרבן חטאת: עולה [לעשיר] ויורד [לעני] - על שלש עבירות.
- (ט) קרבן אשם על מעילה בהקדש, אשם תלוי, אשם גזלות.

"אדם פי יקריב מִפֶּם קֶרְבָן לֵה'... (א, ב)

בצעירותי התלוויתי פעמים רבות לרבי נפתלי רוגול זצ"ל, שהתגורר ב"בית וגן" בירושלים, לבקר חולים בבתי חולים, להרעיף עליהם עידוד ולסייע בהנחת תפילין לחולים שלא יכלו לעשות זאת בכוחות עצמם. במשך תקופה ארוכה זכיתי לבקר חולה קשיש וחביב בשם ר' דודל, ששהה במחלקה הסיעודית בבית החולים "הרצוג" בירושלים.

ר' דודל, תלמיד חכם היה, ובכל עת שהיינו מגיעים לבקרו היינו מוצאים אותו שקוע בלימוד תורה בפרשת השבוע, או בקריאת תהלים. בכל עת שהגענו לבקרו שמחה גדולה היה שמח ר' דודל בכל פעם שהגענו לבקרו, ובאורח קבע היה מרצה בפנינו את חידושי והגיגיו.

הדבר ארע ביום מהימים, כאשר באתי ומצאתי את ר' דודל יושב ופניו מהורהרות, ורצינות נדירה שפוכה עליהם. התיישבתי לצידו ור' דודל פתח ואמר: "יקירי, אתה עוד ילד, כל החיים לפניך. אני, זקן הנני, לא ידעתי יום מותי. ברצוני לומר לך דבר שתיקח עמך, למשך כל ימי חיך... לי זה כבר לא יעזור" הפטיר ר' דודל והבליע אנחה, ואחר המשיך בדבריו: "האם יודע אתה, מדוע בסיום תפילת שמונה עשרה, קודם שאומרים "עושה שלום במרומי", אנו פוסעים לאחורינו שלוש פסיעות"? ומבלי להמתין לתשובתי, המשיך ואמר: "האם ראית פעם פקק תנועה בטבורה של עיר? כלי רכב נסעו אל תוך הצומת, ועתה עומדים הם בצפיפות, כשאף אחד מהם אינו יכול להתקדם לשום מקום. כיצד ניתן לשחרר את הפקק?" "יש רק דרך אחת: אם אחד יזוז מעט לאחור, ויניח לזולתו להתקדם, תוך דקות ספורות יוכלו כולם לעזוב את הצומת ולהמשיך בנסיעתם". "דע לך, יקירי" אמר ר' דודל וקולו נרגש, "כי כדי לזכות בברכת השלום והאחדות, מוטל על האדם לפסוע אחורה! לא לצפות שהשני יוותר וייסוג, אלא לעשות זאת בעצמו. לוותר! להכניע מעט את תחושת ה'אני', ולהניח גם לשני מקום להתגדר בו. אי אפשר לזכות בברכת השלום מבלי לפסוע לאחור ולוותר לזולת! זכור זאת, יקירי, כצידה למשך כל ימי חיך, ודע כי רק אם תוותר תזכה לשלום".

דבריו של ר' דודל הותירו עלי רושם עז, אך קודם שנפרדנו אחזה בי תחושה מעיקה במיוחד. ר' דודל אחז בידי והתבונן בעיני. עיניו היו עצובות כפי שלא ראיתי מעולם, אחיזתו בי היתה כאחיזתו של טובע הנאחז בקש, והוא מלמל בקול נורא: "אני כבר זקן, לי זה כבר לא יעזור, אין לי מה לעשות עם זה. אבל אתה תזכור ותזכיר לכולם, רק לוותר, רק לוותר!" ועוד פעם: "רק לוותר ולוותר, לי זה כבר לא יעזור"...

בלב כבד נפרדתי מידידי הקשיש וחזרתי הביתה, מהורהר. ביום חמישי ניגשתי שוב למחלקה הסיעודית, על מנת לפגוש שוב בדמות המופלאה, אלא שהפעם לא מצאתי את ר' דודל יושב על כסאו. אף בחדרו לא מצאתיו. ליבי התמלא בחשש כבד, ובלית ברירה התעניינתי אצל האחיות: "אמרי נא לי, היכן אוכל למצוא את ר' דודל?" בכיה של האחיות סיפר לי כי הגרוע מכל ארע. "האם לא שמעת כי ר' דודל נפטר לעולמו?" "אימתי ארע הדבר?" לחשתי, והאחות השיבה: "ביום שלישי, עם דמדומי חמה".... פני החווירו באחת, וכמו אגרוף ברזל הכה בליבי בעוז, דמעות מלוחות זלגו מעיני ושפתי רטטו מבכי. הדבר היחיד שצף לנגד עיני היתה דמותו של ר' דודל יושב על כסאו, בעיניו העמוקות והעצובות, כשהוא לוחש ומתחנן את צוואתו האחרונה - רק לוותר.

[דרך עץ החיים]

"ויקרא אל משה... (א, א)

כתב ה'כלי יקר': "בילקוט מסיק: למה מתחילין התינוקות ללמוד מן פרשת קרבנות? מה הקרבנות טהורים אף התינוקות כן. וזה מבואר על דרך שמוסיק בילקוט פרשת פנחס: "כבשים בני שנה" שמכבסים עוונות האדם ועושין אותו כתינוק בן שנה, בעבור זה האות אל"ף קטנה רמז שהקטנים יתחילו כאן, ולימוד זה הוא בראש פמות שהאות אל"ף ראש לאותיות. דבר אחר, אל"ף לשון לימוד כמו "ואאלפך חכמה" (איוב לג, לג), רמז שאין הלימוד מתקיים כי אם במי שמקטין את עצמו. וכן רמז שמשה זכה לקריאה זו לפי שהקטין את עצמו וברח מן השררה ואמר "לא איש דברים אנכי" (שמות ד, י) כדמסיק בילקוט".

לכאורה יש לדקדק על פירושו השני - מדוע דוקא בתחילת פרשת הקרבנות לימדנו תורה את העניין הזה שאין הלימוד מתקיים כי אם במי שמקטין עצמו? אכן הביאור בזה, כי יסוד הקרבן הוא הענווה והשפלות, שמוסר נפשו אל הקב"ה, ולכן דוקא בעניין זה למדתנו תורה כוח הקרבת הנפש והענווה שעל ידה הלימוד מתקיים.

ונראה שגם הפירוש הראשון לאל"ף זעירא, על שם שהקטנים מתחילים ללמוד ממנו, הוא משורש זה, שמכיון שהקטנים עדיין לא 'רכשו' מידת הגאווה וההתנשאות, והם זוכרים עדיין שהם קטנים, לכן דוקא הם ראויים לעסוק בפרשת הקרבנות, שהיא פרשת שפלות הנפש והכנעתה לקב"ה.

סיפר רבי אברהם משה רוט שליט"א: שמעתי מגיסי הגאון רבי שמואל שולמן שליט"א, ששמע מסבא זצ"ל (רבי שמחה שלמה לוי זצ"ל): אחי גאון ישראל רבי חיים יעקב זצ"ל היה רגיל לספר אודות איש אחד שהיה במצוקה כלכלית גדולה ולא היה יכול להשיא את ילדיו. אמרה לו אשתו 'הן באמריקה יש לך כמה וכמה בני דודים עשירים מופלגים, אולי תיסע שמה ותבקש מהם עזרה, ובודאי ישמחו לקיים מבשרך אל תתעלם'. שמע האיש לעצת אשתו, אסף פרוטה לפרוטה עד שהיה בידו כדי כרטיס נסיעה ונסע לאמריקה. אמנם בהגיעו שמה נכזבה תוחלתו, כל אחד מקרוביו העשירים השיבו ריקם, אחד טען שכל כספו מושקע כעת באיזה פרוייקט גדול, השני טען שכבר נתן את כל כספי הצדקה שלו לעניין דחוף, השלישי אמר שכעת המצב לא כמו שהיה פעם 'ולכשירווח'... וכו' וכו'. החליט אותו אדם לשוב ארצה בפחי נפש.

עד שהוא ממתין ליום חזרתו, נזכר שיש לו באמריקה דודה זקנה, ערירית וגלמודה, המתגוררת לבדה בעניותה באיזו בקתה עלובה, והחליט לנצל את הזמן לחטוף מצוה יקרה ולשמחה בביקור. בתוך ביקורו, שאלה אותו דודתו לפשר הגעתו לאמריקה, וסיפר לה לפי תומו את קורותיו, איך הוצרך לנסוע לגיוס כספים באמריקה ואיך ירד עמלו לטמיון וכו'. כאשר שמעה זאת הישישה, אמרה לו 'האמת היא שיש עמי סכום כסף שאספתי במשך ימי חיי, ואין לי עוד למה ולמי לשמור אותו, קח איפוא אותו ויהיה לך בשמחות' שלפה מארונה תיק עבה מלא חבילות שטרות, המכסות את כל הסכום שהיה זקוק לו!

המליץ על זה אחי הגר"ח זצ"ל את הפסוק 'אשא עיני אל ההרים - מאין יבוא עזרי', האדם נושא עיניו ותולה תקוותו ב'הרים' הגבוהים, העשירים האמידים, אך לבסוף דוקא 'מאין' מאותם עניים שאין להם כלום 'יבוא עזרי'.

ובאמת מפורסם הוא שעל פי רוב תרומות הצדקה מגיעות מציבור האברכים בני התורה, שחיים חיי דחק ודוקא הם חוסכים מפת לחמם ותורמים לצדקה והחזקת תורה וקירוב רחוקים וכו'.

ולפי דברינו כאן יתפרש זה כך - מכיון שנתנית הצדקה משולה כהקרבת קרבנות, הרי עיקרה מתקיימת באופן של 'אל"ף זעירא', מי שמקטין עצמו ואינו מתנשא ומתייהר אלא נחשב כ'אין', הוא הוא שזוכה להקריב משלו להקב"ה.

[שמחת שלמה' לרבי אברהם משה רוט שליט"א]

"נַפֶּשׁ בַּי תַּחֲטָא..." (ד, ב)

סיפור הרב מרדכי נויגרשל: סיפור ששמעתי מכלי ראשון, גיבור הסיפור, יהודי חשוב מאוד מירושלים, תלמיד חכם, שמלמד באחד המוסדות שגם אני מלמד בו, ורק משום שישנם חלקים בסיפור שאינם לכבודו, לא אנקוב בשמו: הוא היה נער צעיר בגיל שלוש עשרה, הוריו שלחוהו ללמוד במוסד חינוכי מוכר, אבל הראש שלו, בלשון המעטה, לא היה בלימודים אלא בשטויות. יום אחד, לאחר סיום שנת הלימודים הראשונה, מצא מעטפה בתיבת הדואר, שעליה מתנוסס הלוגו של המוסד בו למד.

הוא החליט לפתוח את המכתב, ומצא כתוב בו כי הנהלת המוסד החליטה שלא ימשיך ללמוד שם בשנת הלימודים הבאה. הנער דאג לבריאותם של הוריו, ומשום מצות כיבוד אב ואם החליט לא להראות להם את המכתב. הוא קרע אותו לגזרים, מבלי שהוריו ידעו מאומה. ביום הראשון של שנת הלימודים הוא התייצב במוסד כאילו לא ארע דבר. כשמנהל המוסד הבחין בו, הוא ניגש אליו ושאל אותו: "מה אתה עושה כאן?" והנער מעמיד פני תם: "מה יש? מה קרה? מדוע לא?" "לא קבלתם מכתב הביתה?" "מה מכתב? איזה מכתב?" "הרי שלחנו לכם מכתב, שבו הודענו בצורה מפורשת, כי לא תוכל להמשיך את לימודיך כאן!" הנער פרץ בבכי: "אנא, נסו אותי שוב! אני מבטיח להשתפר! אנא, ניסיון אחרון. אני מבטיח שלא תכירו אותי, לא בלימודים ולא בהליכות!" אך ראש המוסד שכבר היה שבע מהבטחותיו של הנער בעבר, עמד בתוקף על כך שעל הנער לשוב לביתו, ולמרות כל הבכיות וההבטחות הורה לו לשוב על עקבותיו הביתה. במקרה עמד באזור אברך, שהגיע מארצות הברית והתקבל לשמש כר"מ באותה ישיבה. אברך זה היה נשוי מספר שנים ולא זכה להיפקד בפרי בטן. רבותיו שבארצות הברית יעצו לו כסגולה לשנות מקום, כמאמר הפתגם: "משנה מקום - משנה מזל", והמליצו לו לעלות לארץ ישראל שקדושתה עליונה, ואולי בזכותה, בעזרת ה', יושע. דמעותיו של הבחור נגעו לליבו, והוא פנה לראש הישיבה ואמר לו: "אני לוקח אחריות על הנער הזה! אני אלמד איתו, אטפל בו ואדאג באופן אישי שיקיים את הבטחותיו". למשמע הדברים התרכך ראש הישיבה והסכים.

סיפר לי אותו יהודי: "היתה זו השנה הנפלאה ביותר בחיי. האברך הזה השקיע בי את כל הנשמה. למד איתי, שוחח איתי, הדריך אותי, הזמין אותי לביתו, והעלה אותי על הדרך הנכונה. קבלתי טעם בלימוד ועשיתי בו חיל". מה נאמר ומה נדבר? אותו אברך זכה באותה שנה, להיפקד בבן זכר, וחזר לארצות הברית, ואותו נער המשיך ללמוד בישיבה, המשיך לעשות חיל והגיע להיכן שהגיע, כמו שהקדמתי בראשית דבריי. אך בכך לא תם הסיפור, ליתר דיוק הוא טרם התחיל... אותו נער גדל, וכיום הוא מתעסק רבות עם עולם התשובה, הוא ניחן בכח מיוחד להשפיע על צעירים ש"מחפשים את עצמם", וחושבים למצוא את מבוקשם בשדות זרים. הוא מארח רבים מהם בביתו, ולאט לאט, צעד אחר צעד, משיב את ליבם לאביהם שבשמים. והנה, יום אחד, הגיעו לביתו בחור ובחורה שהיו בדרכם להודו, שניהם חצי מסוממים, ואיכשהו הם הגיעו אליו להתייעץ. הוא הזמין אותם אליו לשבת, ובמוצאי שבת לקח את הבחור לספור בירושלים. בין השאר, הם נכנסו לישיבת 'אור שמח', וכך לאט-לאט, החל לטעת מסילות איתנות של אמת בלבבו.

שבת ועוד שבת, לימוד ועוד לימוד, דיבור ועוד דיבור, והבחור החל להתייצב. אינני יודע מה קרה עם הבחורה, מה שברור שהם נפרדו, והבחור החל ללמוד בישיבה לבעלי תשובה. הרב המשיך לעקוב אחריו, להזמין אותו לביתו, ללמוד איתו ולחזקו עוד ועוד... אחרי שנתיים הבחור הכיר בחורה חסודה ויראת שמים, בעלת תשובה גם היא, והם החליטו להינשא. לבחור הזה היו למעשה שני "אבות": אביו הביולוגי שהגיע לחתונה מארצות הברית, ואביו הרוחני, הלא הוא הרב שטיפל בו והעלהו מבאר שחת אל המסילה העולה בית אלוקים.

כששני האבות נפגשו מתחת לחופה, הם נפלו זה על צוארי זה, והחלו לבכות בכי תמרורים. הם הכירו היטב זה את זה! אביו הביולוגי של הבחור היה אותו אברך צעיר שהציל את הרב, האבא הרוחני, מלהיזרק הביתה, לרחוב, בהיותו בגיל שלוש עשרה... התברר שאותו אברך, שכאמור זכה להיפקד בבן זכר, הלא הוא החתן דנן, חזר לארצות הברית, שם הבן הזה "החליק" החוצה, התפקד ועזב הכל, השם ירחם. והנה הבן הזה התגלגל, בהשגחה נפלאה, תוך סגירת מעגל מופלאה - דוקא לידי של זה, שהיה חייב הכרת הטוב עצומה לאביו, שהציל אותו בשעתו מאבדון, התאפשר לאותו רב לפרוע את חובו למיטיבו, מיישר דרכו, והוא זה שזכה ליישר את דרכו של בנו, וכך נסגר המעגל בהשגחה שמיימית מופלאה. [על פי "דורש טוב"]

"אָדָם בַּי יִקְרִיב מִפֶּם קָרְבָן לֵה'... (א, ב)

כתוב בתהלים (לו, ז): "צִדְקַתְךָ - פְּהַרְי אֵל, מִשְׁפָּטְךָ - תְּהוֹם רַבָּה, אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה'".

הקשה הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל, מה השייכות בין תחילת הפסוק לסופו, ובכלל, מדוע נזקקו האדם והבהמה שה' יושיע אותם. ותיירץ על פי המדרש הידוע (ירושלמי מכות פ"ב): שאלו את החכמה מה עונשו של החוטא? ענתה: הנפש החוטאת היא תמות. לא בתור עונש, אלא זו מציאות, כשם שאדם המכניס אצבעו לאש בשוגג, יישרף, למרות שלא התכוון לכך. כך החטא מחייב הותרת רושם באדם בצורת מוות. שאלו את התורה מה יעשה החוטא? ענתה התורה: יביא קרבן ויתכפר לו. וכששאלו את הקב"ה מה תקנת החוטא? ענה: יעשה תשובה ויתכפר לו.

מעתה יתורצו שתי השאלות בדרך נפלאה: "צדקתך" - בצדקת התורה שהיא "כהררי אל", יוכל האדם להביא קרבן ויתכפר לו עונש המוות. למרות ש"משפטיך" - משפטי התורה מחייבים מציאות אשר בה החוטא נענש, והם נוקבים עד "תהום רבה". אבל אם נשמע לבורא יתברך ונעשה תשובה - "אדם ובהמה תושיע ה'" גם האדם וגם הבהמה יינצלו ממותה.

"וְקָרְבו וּכְרָעוּ יִרְחֹץ בַּמַּיִם... (א, ט)

השב בתשובה צריך לרחוץ עצמו ב"קרב" - הפנימיות שלו, ו"כרעו" - החיצונית.

"וְהִסִּיר אֶת מִרְאָתוֹ בְּנִצְתָה... (א, טז)

על ידי מחלוקת (נצתה לשון 'כי ינצו אנשים'), מסיר האדם מעצמו - המורא שמים שלו. [דברי ישראל]

יְבָרְכָהּ לֹא... (א, ד)

הביא הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א מעשה מדהים שהגיע לפתחו, סיפור אותו מספר רב קהילה בארה"ב: "בקהילה שלנו ישנה משפחה חשובה ומיוחדת אשר כל כולה תורה וחסד. אב המשפחה מכהן כר"מ באחת הישיבות, והאם מחנכת דגולה וידועה, כשבנוסף, הם הקימו יחד גמ"ח ומעשי חסד רבים, אף מחוץ לארה"ב. גם הילדים במשפחה זכו כולם לצמוח כבני תורה, צדיקים ויראי ה', אשר כל רואיהם שיבחו כי הם זרע בירך ה'.

אחד הבנים הלומד בישיבה גדולה ומפורסמת בארה"ב, היה הבולט בהצלחתו. הוא ישב ולמד בהתמדה רבה ובהתלהבות עצומה, כשכל חבריו ורבותיו שיבחוהו ללא הרף על מידותיו המיוחדות, על הארת פניו לכל אדם, ושמירת פיו ולשונו מכל משמר, והכל מתוך ענווה ובריחה מהכבוד.

אך למרבה הצער, מספר בחורים מהשיעור שלו בישיבה קינאו בו מאוד וכאב להם היותו בחור טוב ומוצלח, על כן החליטו להוציא עליו שם רע, ולהראות לכולם שאינו טוב כמו שכולם חושבים. הם החלו לספר לכל בחור בישיבה על מעשה רע שעשה אותו בחור, וכי הינו מעמיד פנים כבחור טוב, אך הינו נוכל גדול.

"אני וכל רבני הישיבה", מספר רב קהילה, "ידענו כי מדובר בעלילת שקר אשר לא הייתה ולא נבראה. אותו בחור היה שומע את הדיבורים כנגדו, שותק וממשיך ללמוד בשקיקה ובשמחה עצומה. הנושא הלך וגעש, ולרבנים לא הייתה ברירה והם קראו להורי הבחור ואמרו להם כי הם נאלצים להוציא את הבחור מהישיבה לתקופת-מה, עד שתדעך האש בישיבה. ההורים זעמו על ההחלטה, כיוון שידעו כי בנם מעולם לא פגע באיש. ההנהלה קראה לבחור ושאלה אותו האם עשה את אותו המעשה. "אומר רק משפט אחד", אמר בהרכנת ראש, "מעולם לא עשיתי זאת, וכעת אשתוק ולא אדבר". מדוע אתה שותק?... פנו אליו הוריו, "תאמר לרבנים שאלו המצאות וכך תישאר בישיבה. אך הבחור השיב בדמעות: "אבא, אימא, הרי אתם יודעים שזוהי המצאה אחת גדולה. אך אני מקבל על עצמי לשתוק ולא להוכיח את צדקתי, מפני שאם אעשה זאת, אני יודע שהדבר יגרום למחלוקת גדולה בישיבה, על כן, אני מקבל על עצמי לשתוק, ובוטח אני בה' שלא יעזוב אותי!"

ואכן, הבחור הוצא מהישיבה מתוך קבלת רצון ה' באהבה. הייתה זו שתיקה מתוך הקרבה עצומה לבן אנוש. מעלילים על בחור צדיק ומתמיד שהינו בחור רע, אך הוא מחייך ושמח, כשמעניין אותו רק להמשיך ללמוד ולא משנה איפה. לאחר מספר שבועות הוא חזר לישיבה. הבחורים הביטו בו בצורה שלילית, אך הלה לא התייחס ורק ישב ללמוד במרץ ובשמחה כפולה מכפי שהיה עד היום.

והנה הגיעה תקופת השידוכים. הבחור חיפש כלה בעלת מידות, אך למרבה הצער כל משפחה ששמעה על העלילה, ירדה מהר מההצעה והמשיכה הלאה.

כך חלפו להם חודשים ואף שנים! כשהמצב תקוע. הבחור לא התרגש כלל, אלא המשיך ללמוד בשמחה ולהאיר פנים... יום אחד נכנס ת"ח גדול הידוע בארה"ב כעשיר גדול וביקש מראש הישיבה חתן השקוע בלימודו ומעוטר במידות טובות לבתו הצדקנית והחכמה. ראש הישיבה לא חשב פעמיים והציע את הבחור המוצלח. הוא ידע שכל מה שאמרו עליו היה שקר גס. אותו ת"ח התפעל מאוד מהבחור, אך מהר מאוד שמע אף על העלילה של הבחור. "אמור נא לי בכנות",

פנה לבחור, "האם עשית את המעשה?... הבחור הביט בעיניו ואמר: "הנני נקי מכל רע, אך יותר לא אפרט, בכדי לא לגרום לאש בישיבה. בוטח אני בה' שכאשר תגיע הזיווג שלי, היא תאמין לי בלא להיכנס לפרטי נושא זה".

הת"ח התפעל מהבחור, ולאחר ימים בודדים הבחור התארס עם בתו. החתונה נערכה בחודש תשרי תשע"ז, כשהוא בן 23. שנים של עיכוב נגמרו [-באותה ישיבה היה מקובל להתחתן בגיל מוקדם בהרבה מגיל זה], אך הסיפור לא נגמר...

כל חברי השיעור שלו שהעלילו עליו את הסיפור הנורא נותרו בישיבה ומספר שנים לא מצאו את זיווגם. לא מדובר במספר קטן של בחורים, אלא בתופעה יוצאת דופן - עשרות בחורים 'תקועים' בשידוכים...

אמנם ארבעה בחורים מהשיעור התחתנו כמה שנים לפני כן, אך הם לא השתתפו בהכפשה. כל חברי השיעור הבינו כי הם תקועים בגלל הצער הרב שגרמו לאותו בחור.

עשרות בחורים עלו לביתו ביום חתונתו, ובכו בפניו שיסלח להם כדי שלא יתקעו כל ימיהם רווקים. החתן אמר להם בפה מלא כי הוא מוחל לכולם, ואז לחץ את ידיו של כל בחור, הכל פתחו בריקוד סוער ורווי דמעות בחדרו של הבחור, ולסיום ביקשו סליחה מהוריו של הבחור שסבלו אף הם רבות.

ולמרבה הפלא, מאז תשרי ה'תשע"ז ועד ר"ח כסלו תשע"ח התארכו 11 בחורים מאותו שיעור, כשרבים נמצאים לפני שלב סגירת אירוסין. "שמעו לי", חותם הרב, "יש דין ויש דיין. ה' לא עוזב את הנרדף ומעניש את הרודף!"

[פניני עין חמד' - הרב מ. צורן]

בברכת התורה**רוז ברינה**

"לְאִדָּם מְעַרְכֵי לֵב וּמַה' מַעֲנֵה לְשׁוֹן" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מו"ר אבי יעקב בן רחל וצדוק

מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף

מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה

נפתלי בן רוזה: סמי בן שמחה: גורג'י בן שמחה

רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה

סלמן בן חבו ודוד: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל

אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: שלמה בן זוהרה

אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: סמי בן חנה

משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: ישראל מאיר בן עטרה

מינה בת מרדכי: שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוזה בת שמשון

מרים בת עזיזה: נוראני בת מרים ורבי: כתון בת חביבה: האובה (דייזי) בת טובה

שמחה בת סרח: חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה

זיווג הוגן - זהבה בת אטו: ג'ימי שמואל בן אסתר (Jimmy Shmuel ben esther)

רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: אלקנה רחמים בן איריס

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א אברהם בן חנה: יעקב ישראל בן גלית אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זוליס בת חנה דוד בן שמחה: מנחם בן עליזה: איתן חיים בן שלומית פאולה בת דינה: זהבה בת הודיה: גלית בת רות מרים קרן בת רבקה: אילה לאה בת ציפורה שרה בת רבקה: שרה תהילה בת חנה אברהם בן אנט: פיבי בת חביבה בן חמו אריאל בן אביגיל: שושנה בת שדרה רחל בת נארה: רות בת לינה: נורית בת רחל

לזרע של קימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה נשונה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה מיטל בת לולו: לאת בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל יובל בן שלומית הודיה בת ציפורה: רחל בת חיה עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - **050-3828752**

או במייל: **Ronbarina@gmail.com**

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.4741102

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים

ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.4741102

לע"ג ר' יצחק זאב הלוי ז"ל
בן ר' אליעזר שלום הלוי ז"ל
לע"ג מרת לאה אלטע הדס ע"ה
בת ר' יעקב הלוי הי"ד

המאמר

שבת אורה

ויקרא

אזהרה המורה! העלון מיועד אך ורק לרציניים שיודעים את השיבות התפילה, ובשעת התפילה לא מעיינים בעלון ובשאר דברים.

בהשקפה ראשונה

מאמרי השקפה, מוסר והנהגות

וכך דיבר הקדוש רבי אלחנן וסרמן הי"ד בברנוביץ בשנת תרצ"ז (קובץ מאמרים) כשהיו לאחרים אילו שהן תוכניות, איך אפשר להפחיד את אותו צורך היטלר יש"ו, והביא על זה את דברי אדונו הגר"א שכתב: מה שמתרחש כאן למטה, הוא דוגמא למה שמתרחש באותה עת למעלה. וממילא אמר להם שצריך להבין, שאם זה לא יהיה הצורך הזה, יהיה צורך אחר. והביא רבי אלחנן על זה דוגמא, מחנות של פירות, שיש בו חלון ראה, וערוכים בו כל מיני פירות מלאכותיים, בעיצוב פלסטיק, תפוחים, אפרסקים, שזיפים, שאין בהם עצמם לא טעם ולא ריח, אבל יש בהם כדי ליתן דוגמא ולהמשיך מה יש בחנות פנימה, וזו כוונת הגר"א: כל המאורעות המתרחשים כאן, אינם אלא להראות לנו "דוגמא של מעלה" ולכן צריך לדעת לטפל בשורש הבעיה שהוא הקטרוג למעלה, להרבות תורה, תפילה ועבודה. והוא הביאור בתפילה שאנו מתפללים "סתום פיות משטינו ומקטרגינו" הכל שם למעלה. ואנו רואים כאן כוז סכנה, עלינו לדעת מזה לפחד מהקורה שם למעלה. בודאי לא דורשים מאיתנו מה שלא יכולים להגיע, אבל יש חובה להשתדל יותר, להגיע יותר.

(רבי אליהו דסלז' זצ"ל)

סיפר פעם רבי יעקב גלינסקי זצ"ל מעשה נפלא, בצעירותי, פתח רבי יעקב את סיפורו, למדתי בישיבה קטנה ב"קרינק", תקופה זו של הישיבה הקטנה, מתאפיינת כידוע בעליות וירידות בעבודת השם, ויש שמאברים קצת מהחשק ללימוד, גם אותי פקדה חולשה בחשק ללימוד התורה, ולפיכך פקד עלי ראש הישיבה, שהבחין במתחולל אצלי, לנסוע לעיר ביאליסטוק, בה שכנה הישיבה המרכזית של "נובהרודוק", ובידי שיגר מכתב לאחד מהבאחרים המבוגרים, בו ביקשו לדאוג לי ולחזק אותי, כך יצאתי ל"ביאליסטוק" הרחוקה מעירי, כארבעים ושנים ק"מ, לילה שלם שולטתי בדרכים, ורק למחרת לפנות ערב, הגעתי למחוז הפצי. מיד כאשר הגעתי, העברתי לאותו בחור מבוגר, את המכתב מראש הישיבה, וציפיתי כי מיד לאחר שיקראנו, הוא יתחיל תיכף ומיד במלאכה שהוטלה עליי, להדריכני ולחזקני, מה הופתעתי, כאשר אחר שקרא הבחור את המכתב ועיין בו, הוא פנה אלי ואמר לי, יודע הינך מה שכתב רבנו יונה, "אם האדם לא יעורר נפשו מה יועיליהו המוסרים" (שערי השובה) שער שני כלומר: אפשר לדבר מוסר, אפשר לעסוק בחיזוק רוחני, אך אם האדם לא יתעורר מבפנים, מאומה לא יעזור לו. שמע לעצתי, אמר לי אותו בחור מבוגר, צא החוצה, ולך אל בית המדרש על שם "ליבא רחל" ברחוב השלישי מכאן, בבית מדרש זה נוהגים אנשי העיר להתפלל שחרית בלבד, בשאר שעות היום המקום ריק מאדם, ולפיכך מקובל אצלנו בישיבה, שכאשר בחור מבקש להתחזק בידתא ה', הוא ניגש לבית מדרש זה, נוטל עמו את ספר "חובת הלבבות" ולומד בפינה לאור הנר, אף אתה לך לשם למד שעה שלימה מוסר, ואז "כשתתחמם" מעט, ניתן יהיה להתחיל בעבודה. הלכתי לבית המדרש "ליבא רחל", המשיך רבי יעקב גלינסקי זצ"ל לספר, וחשיבה קידמה את פני, משנכנסתי פנימה, הבחנתי באור קטן הבוקע מעורת הנשים, התקרבותי יותר ולפתע שמעתי קול משתפך, בהתעוררות עצומה, וחזר על מאמר חז"ל "אמר ליה שמואל לר' יהודה... אמר ליה שמואל לר' יהודה שינגא שינגא שינגא חטוף ואכיל חטוף ושתה חטוף חטוף חטוף דעלמא דעלמא דעלמא דאחלינן מיניה כהילולא דמי חטוף ואכיל חטוף ושתה חטוף חטוף חטוף חטוף... לימוד מתוק זה וערכות נעימה זו, כבשו את ליבי, עומק משמעות דברי חז"ל, פלחו כחץ את ליבי, ולא נצרכתי ליותר מזה. למחרת ארוזתי את מטלטלי וחזרתי לישיבה ב"קרינק". לחטוף עוד ועוד. עד כאן הסיפור, אמר רבי יעקב, ובפנותו אל השומעים, הוסיף "רבותי היודעים אתם מי היה אותו בחור אלמוני שלמד מוסר בהתעוררות עצומה? זה היה רבנו יעקב ישראל קנייבסקי זצ"ל בעל הקהילות יעקב והסטיילפלעך הוא אשר חזר ואמר "חטוף חטוף חטוף חטוף" והוא אשר חטף וחסף כל ימי עד שכאן זכה להיות "גדול הדרור". (אזהל משה)

פרשה ופירושה

לקט פירושים על פרשת השבוע

ויקרא אל משה: יזמה היו הפסקות משמשות ליתן ריוח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה ובין ענין לענין" (רש"י). בודאי היה הקב"ה יכול להאציל מחכמתו על משה שיתבונן אפילו בלי הפסקה, אלא שהכתוב בא ללמדנו דרך ארץ שלא יסמוך אדם על שכלו וחרירתו, ויאמר קל ומהיר אני לתפוס דברים בעיני קל, כי הרבה תקלות ושגיאות צפויות לו בדרך של פזיזות, "אגב חורפיה שבשפתא", וילמוד ממה לעשות הפסקה בין ענין לענין (ש"י על התורה)

מאזל מועד לאמר: "צא ואמור להם דברי והשיבני אם יקבלום" (רש"י). למה ביקש הקב"ה רק בקרבנות שמשה יביא הסכמת ישראל? ויש לומר כיון שהתורה ניתנה על ידי כפיי"ה, "שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית" (שבת פח). והנה אצל קרבנות נאמר "לרצוננו" שלא ברצון הווי חולין בעזרה, לכן צוה ד' את משה לשאול את ישראל אם מקבלים את דבר הקרבנות ברצון, אבל ביתר המצוות אין איסור אף אם מקיימים באונס לכן לא הקפיד הקב"ה אם מקבלים את דבריו (אמרי שפר)

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מקום: מכס ולא כולכם להוציא את המומר מכס בכס חלקתי ולא באומות (חולין ה). יהודי וגוי. שניהם עובדי ע"ז. שהביאו קרבן מקבלים אותו מן הגוי ואין מקבלים מהיהודי מפני שהגוי שגולד ונתחנך בעבודת אלילים וניצץ רעיון במוחו שיש "מנהיג לבידה" הוא אלוקי האלוקים וארוני האדונים. ושולח קרבן לבית האלוקים אשר בירושלים הרי הוא "מתקדם". ואפשר לקוות, שברבות הימים יעזוב את אליליו וישוה אל האמונה הטהורה; ולכן מקבלים קרבנו, כדי לקרבו ולהביאו תחת כנפי השכינה! אבל ישראל, שגולד ונתחנך על ברכי האמונה הטהורה והתחיל משתף את האלילים בעבודת אלוקים חיים, הרי הוא סר מן הדרך, ואם נקבל ממנו קרבן, נשקט ע"י זה את המיית לבו וגעועיו אל האמונה בקל יחיד, ויאמר בלבו, הלא גם את אלוקי השמים אני עובד. אדרבה אם לא נקבל ממנו עד שיפרוש מע"ז, יבין. כי אין לשותף את האלילים עם אלוקי אמת ועליו לבחור בין האמונה הטהורה ובין האמונה בהבל וריק ואז אולי ישוב אל ה' וירחמהו. (אחניים לתורה)

נפש כי תחטא בשגגה מכל מצות ה' אשר לא תעשינה ועשה מאחת מהנה: כאן מאריכה התורה א אם זה חטא של כהן המשיח או של כל כול ישראל, או נשיא, או יחיד שחטא בשגגה - כל אחד ודינו. מה הענין להביא קרבן כשהוא היה בשוגג, הרי הוא לא התכוון למרוד ומרוע צריך הוא כפרה? האלטיך מבאר, כי אם חטא כעת, אומנם זה היה בשוגג, אך זה מראה שנפשו לא טובה מחטא קודם ועל ידי זה נכשל כעת בשוגג. כי הרי אפילו בהמתם של צדיקים אין הקב"ה מביא תקלה על ידיהן, צדיקים עצמם לא כל שכן. ואם בכל זאת נכשל בחטא, סימן ואות הוא שנפשו פגומה מחטא קודם וזה גרם לו עתה לכשלונו. וכיון שכן הוא, צריך להביא קרבן לכפר על נפשו הפגומה. (שערי משה)

ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ידע וגוינפש כי תחטא... אם הנפש לא תמלא את יעודה ושלחותה - "ושמעה קול אלה" - למרות ששמעה את השבועה אשר השביעה בשמים, לפני שהורידה לעולם הזה: תהא צדיק ואל תהי רשע, "וזהו עד" - והרי משימתו של אדם מישראל היא להיות עד למלכות שמים, ככתוב: "אתם עדי" - "או ראה או ידע" - הרי הוא ראה במעמד הר סיני ויודע הוא זאת, ככתוב: "אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו" - "אם לא יגיד" - אם לא יפרסם את עדותו בעולם על ידי מעשיו והליכותיו, אזי "ונשא עונו" - יתחייב לשאת באחריות לגבי העוון הזה. (לבוש יוסף)

סיפור מההפטרה

מחיתי קעב פֿשעֿיך וְקִעֵנן חטאותיך שׁוֹבָה אֵלַי כִּי נִאֲלַתִּיךְ רַבִּי אַבְרָהָם יִצְחָק הֲלִוי וּיְנַקְלִשְׁטִין זצ"ל נולד בשנת תרנ"ט, בעיד המחוז מריאמפול, בדרומה של ליטא. הוא גדל הרחק מחיי תורה, ואף נשא אישה נכרית, רח"ל, שילדה לו בן אחד. במשך הזמן עבר לסלבודקה שבקובנה, ועבד שם כמנהל חשבונות. היות שמראה פניו לא הסגיר את יהדותו, המשיך לנחל את חייו ללא חשש גם לאחר הכיבוש הגרמני, ויום אחד החל לחשוב על מצבם של אחיו היהודים, ובסקרו את המאורעות העוברים עליהם עלו בליבו מחשבות על האמונה, האם עם ישראל הוא העם הנבחר? אצל מי נמצא האמת? אביו, שכבר מזמן לא היה בחיים, נגלה אליו בחלום ופתר לו את החידה מכיוון שונה לחלוטין: "דע לך, בני, שהאמת עם בני ישראל, אבל אוי להם לבניו של מקום אשר חטאו והשחיתו, ואביהם שבשמים נפרע מהם". החלום המדהים חרת בנפשו רושם בל ימחה, ועוררו לשוב אל אביו שבשמים. מכאן ואילך חזר בתשובה שלמה עד שנהפך והיה לאיש אחר. ארבעים ושתיים תעניות התענה, והרבה תפילה לקב"ה שיקבלו בתשובה שלמה. בשנה ומחצה התנהל כך לעצמו, עד שהחליט כי בעצם כוונת אביו הייתה, כי יטפח לאחיו וישתתף בגורלם. הווי אומר, לעזוב את מצבו הבטוח מחוץ לגטו, ולצאת אל אחיו היהודים לראות ולהשתתף בסבלותם. אז גמר בליבו להיכנס לגטו קובנה והיה מהרבי מרדכי צוקרמן זצ"ל, ידידו ורעו של רבי מרדכי פוגרמנסקי זצ"ל בניטו קובנה, ואשר פעל יחד עם ה"בעל תשובה" גדולות ונצורות בשנות המלחמה ולאחריה, הסביר לימים את משמעות הדבר. "היה זה צעד לא פשוט כלל. הוא היה יכול להמשיך לשהות כל הזמן אצל אשתו הנכרית והיה שמור מהנאצים, כיוון שלא ידעו שהוא יהודי. אבל הוא נכנס לגטו, והיה זה בשנה השלישית של הגטו - שנה קשה מאוד. והוא נעשה בעל תשובה נפלא מאוד". על מה שקרה עימו מכאן ואילך מספר הרב זלמן קרמרמן: "בבלוק האבן שבו התגורר ר' מרדכי, נערך מניין קבוע בלתי רשמי לכל המבקשים להתפלל, בניגוד להוראת המפקדה הנאצית האוסרת כל תפילה. יום אחד, בשווי מעבודתי הלכתי להתפלל ערבית, וראיתי במקום יהודי לא מוכר. דומני אז כבן חמישים. מאן דהו ביקש ממני ללמוד עם אותו אדם סידור וחומש, דברים בסיסים וראשונים ביותר. הסכמתי, וכך, מדי יום ביומו, לעת תפילת הערב, הייתי פוגש בו ומלמדו את האל"ף ב"ת ביהדות. בהודמנות אלו סיפר לי כמה פעמים את סיפורו. האיש היה כה חזק ואתן בדרכו החדשה, עד כי לא הגיח לרלג אף על יום אחד של לימוד. השאיפה להתקדם ולהשתלם בערה בעצמותיו, והוא ביקש להשלים וללמוד עוד ועוד. ערב אחד באתי והודעת לי כי היום אני עייף מאוד וחלש, ולא נוכל ללמוד. בל נשכח כי היה זה אחרי יום ארוך של עבודת פרך על ידי הגרמנים הארורים, ולא פעם בעבודות קשות במיוחד. ולא זו בלבד, אלא שמקום העבודה היה הרחק מחוץ לגטו, מה שחייב ללכת שעה ארוכה ברגל, בגשם ובשלג, גם הלוך וגם חוזר. שמע הבעל-תשובה את הודעתי והתאכזב מרה. זה לא יאמן, אבל האיש המבוגר הזה פרץ בכבי אמיני מכל הלב, ממש בדמעות שלישי, ולא הותיר בידי כל ברירה. מובן שגם באותו ערב למרנו עם הימים הפך לצדיק אמיתי, עובד ד' עם כל הלב ובכל הרצינות והמסירות. מי שפרס עליו את חסותו היה רבי מרדכי פוגרמנסקי, בכישוריו וסגולותיו הפלאיים בנה ועיצב את אישיותו של ה"בעל תשובה" והעלהו לדרגות נישאות, עד שמכריו ויודעיו העירו בו שראו עליו את חותמו של רבי מרדכי. תיאורים רבים נשמעו על דרגתו הגבוהה בעבודת ד'. אך לדורות יסופר על פעולות הצלה עצומות שפעל בימים האיזמים ההם. בתוככי גישו קובנה כלכל ופרנס את יושבי הגטו; לאחר המלחמה קומם וייסד מחדש את מוסדות הדת והקהילה בקובנה; פדה מאותו ילדים ממגזרים ומבתי יתומים. בארץ ישראל ניהל מערכה נגד הממסד השלטוני שפעל להעברה על הדת של ילדי העולים, ויסד עבורם מקום לימוד יהודי אותנטי. בשרשרת ארוכה של מעשים גדולים וכביירים למען אחיו היהודים, מאז כניסתו מרצונו לגטו קובנה ועד ימי חיפה של מדינת היהודים, הצליח לפעול גדולות ונצורות למען העם ותורתו, להציל לחיים מאות אנשים, ועוד אלפי ילדי ישראל לחנך לתורה, כאשר רבים מהם יצאצאיהם ויושבים והוגים בתורה עד היום הזה. (רבי מרדכי פוגרמנסקי)

ועל הכל...

"פרפראות"

רבי אהרן צבי קעלער זצ"ל, רבה של שומקוט, למרות שהיה צדיק גדול וישוב בד' אמות של הלכה, היו לו מספר מתנגדים בתוך קהלת "בעיקר השמיץ אותו חייט אחד שאמר תמיד למתפללים, כי הרב לא יודע לשאת דרשה משלו, כי כל דברי התורה שהרב אומר בבית הכנסת, הוא דולה מהספר "צאנה וראנה", מה שאשתו של החייט, כמו כל הנשים הצנועות בישראל, קוראות בכל שבת אחרי צהריים. הדברים הגיעו לאוזניו של הרב, מה עשה הרב? לפני כל דרשה לקח את ה"צאנה וראנה" מאשתו הרבנית ועיין בו, כדי לדעת מה לא להגיד. פעם אחת בשבת בבוקר, כשהיה פתוח לפניו ה"צאנה וראנה", נכנס השמש של בית הכנסת כדי לקרוא לרב שיבוא כבר להתפלל, כי הצבור ממתין לו. כשחזר השמש לבית הכנסת, פירסם בין המתפללים, כי אכן צודק החייט, מכיון שהוא ראה בעיניו, כי הרב אמנם מתכוון לדרשה מ"צאנה וראנה". (עולמו של אבא)

"עניו של טעם"

הטעם שתיקנו לומר קדושה (קדוש קדוש קדוש ד... בברכת "יוצר אור". כתב "אבודרהם", שזה להוציא מלבם של מכחישים, שאומרים, עוב ה' את הארץ ונתן הממשלה לשמש ושאר המאורות, והם עושים כחפצם ככל אשר ירצו. ואינו כן, שאינם זזים אלא במצות בוראם ית"ש, שהרי כל צבאי מעלה מקדישים ומיחידים אותו שהוא בורא הכל ומושל בכל.

"מפי כתבם"

התורה הקדושה היא בבחינת "חכו ממתקים וכולו מחמדים" (שה"ש ה' טו), והיה צריך להיות שכל חילוני או להבדיל גוי, ואפילו הנבער ביותר, ירדוף אחרי חיים של תורה ויהדות, שהרי אין בנמצא חיים נפלאים כחיי תורה. פעם בבחורותי נסעתי במונית מתל אביב. נשאר מקום אחד פנוי, הגיעו שני אנשים והחלו להתווכח מי הגיע ראשון ומי יסע במונית זו. ואז בפעם הראשונה שמעתי את היחס האמיתי שמייחסים הבריות לבן תורה, כשאחד מהם אמר לשני: "תשאל אותו" - והוא מכוין אלי, "הוא דתי, הוא לא ישקר". עניתי שלא ראיתי ואינו יכול לפסוק. אח"כ שאלתי את אותו אחד: "אתה דתי?" "לא". "זה טוב לשקר?" "לא". "אם כך למה אתה עצמך אינך בוחר להיות דתי?"... שאלה זו נשארה ללא מענה... דוגמא נוספת: לפני שנים רבות התלמדתי תורה בעיירה ירוחם לא היה בבנין נפרד, ולמדו ברירה בתוך בנין מגורים. תוך כדי להט הלימוד הילדים הרימו את קולם בצעקות והדבר הפריע לאחת השכנות, שפרצה לחיידר בקולות וגידופים כנגד הדתים והחרדים. פניתי אליה בשאלה: "תחשבי בלבך, את נוסעת בלילה בדרך החשוכה שבין דימונה לירוחם, ולפתע ארעה תקלה במכוניתך והיא נעצרת. השעות הן שעות הלילה המאוחרות ואת לברך בצד הדרך. מה היית מעדיפה באותה השעה, שיעצרו לידך שני חברים עם עגילים באוזן, או שמא אחד כמנינו?... וכי ממני היית פוחדת?... ומהם?... א"כ מדוע כעת את חושבת שאנו כל כך גרועים?"... כל אדם אשר עניו בראשו רואה את ההבדל בין ילד הלומד ב"חיידר" לילד הלומד במוסדות החינוך האחרים. בין בחור ישיבה למי שאינו כזה. וכבר ראינו שגם הם מכירים בכך. מה, אם כן, מונע מהם ללכת בדרך זו? ויותר, מה גורם להם לסלוד ולהסתייג ממי שכן הולך בדרך זו? (רבי שמשון פינקוס זצ"ל)

"מקום לשאלה"

שאלה: הדין הוא שמי שבידך על דבר שגדל באדמה, ברכת "בורא פרי העץ לא יצא ידי חובת הברכה, אלא יתכן דבר שברכתו בורא פרי האדמה, אף אם ברכו עליו בורא פרי העץ יצאו [בדו"ק]?

תשובה: ענבי בוסר (פחות משעור של פול הלבן) ברכתם בורא פרי האדמה, אולם מי שבטעות בידך עליהם "בורא פרי העץ" יצא ידי חובת הברכה, שהרי סוף סוף אכן אותם ענבים יצאו מן העץ (מסאין כן בדברי שגדל באדמה, אם מכר "בורא פרי העץ" לא יצא, כיון שאין אמת בברכתו שפרי האדמה לעולם אינו יצא מן העץ) (מגן אברהם אורח חיים סי' ר"ו וכו' פ"ט ס"ט)

מפתחמי אור יתא

פתגמים, נצנוצי מחשבה, ורעיונות בדרכה של תורה

הממהר באהבה, ממהר בשנאה. (שבט יהודה)

הלשון אין בו עצמות, ומשבר עצמות. (עומר השכחה)

ראשית כל תקן את עצמך, ויחד עם זה את אלה המוכנים להקשיב לך. (ר' אליהו דסלר)

זמני בניסת וצאת השבת

בניסת שבת: 18:37
שקיעה: 18:59
צאת שבת: 19:35
דבנו תם: 20:13

הגיליון יו"ד
 בעירי"ק נתתיבות

אור השבת

העלון מופץ ברכבות עותקים בארץ ובעולם מוקדש לע"נ מור אבי רבי משה אלפסי בן עישה ז"ל

ספר "אור השבת": כל סיפורי ההשגחה שסופרו על ידי רבי אלימלך בירדמן - פרטים בעמוד ד

הגיליון מוקדש לעילוי נשמת: שרון בן גילי ז"ל

מנישיית בפרישה

"אדם כי יקריב מכם קורבן לה"

מבאר רש"י מדוע נאמר כאן לשון "אדם"? אלא ללמדנו כשם שאדם הראשון לא הקריב מן הגזל שהכל היה שלו- אף אתם לא תקריבו מן הגזל! אל הצדיק רבי מאיר מפרימישלן באו שני שותפים שפתחו עסק חדש וביקשו את ברכתו של הרבי. נ...- שאל הרבי- ושטר שותפות יש לכם? לא השיבו השניים. אם כן- אמר הרבי- אכתוב אני לכם שטר שותפות. נטל הצדיק גיליון חלק וכתב עליו: א.ב.ג.ד. לאחר מכן הגיש להם את הגיליון וברכם בהצלחה רבה. הסתכלו בגיליון ותמנהו השניים- איזה נוסח שותפות הוא זה? איננו מבינים שבר... בארבע אותיות אלה- אמר הרבי- טמון יסוד הצלחת השותפות ביניכם שכן א.ב.ג.ד. הם ראשי התיבות: אמונה ברכה גניבה- דלות!

"אדם כי יקריב מכם קורבן לה"

הצדיק רבי צבי יהודה מסטראטין התפרנס בדוחק מפרה חולבת שעמדה בחצרו. למרות דחקו הרב נהג היה הצדיק לחסוך בכל יום כמה פרוטות ובהגיע ערב שבת היה מחלק לעניים את כל מה שחסך בעמל רב. שבוע אחד לא עלה בידו לחסוך מאומה ובהגיע ערב שבת לא ידע רבי צבי יהודה את נפשו מרוב צער: איך ישיב את פני העניים ויקם? מה עשה? נטל את הפרה החולבת שלו אל השוחט שחט אותה ואת בשרה חילק לעניים. למחרת היום יצאה אשתו אל החצר כדרכה כדי לחלוב את הפרה ולתדהמתה גילתה כי הפרה איננה. שוד ושבר! זעקה הרבנית- הפרה שלנו נאבדה! לא ולא- הרגיעה בעלה הצדיק- היא כלל לא אבדה אלא עלתה לשמים כקורבן!

"ויקרא אל משה וידבר אליו ה"

מדוע-הקשה הצדיק רבי שמחה בונים מפשיסחא- נכתבה במילה "ויקרא" אות א' זעירא? אלא- תירץ הרבי- בא הכתוב ללמד אותנו את ענוותנותנו של משה רבנו אף בשעה שעומד הוא ומדבר עם הקדוש ברוך הוא מלכו של עולם בכל זאת נשאר משה עניו מכל האדם. למה הדבר דומה?- המשיל הרבי- לאדם המטפס ועולה לפסגת הר גבוה כאשר מגיע לראש ההר עומד הוא ומביט סביב ומדמה בנפשו שהוא רם ונישא מכל הסובב אותו אומנם אם חכם הוא יבין בליבו כי לא הוא הגבוה והרם אלא ההר אשר הוא עומד עליו הוא הגבוה... והוא האדם נשאר קטן למול ההרים הסובבים אותו... כן הוא גם הנמשל- סיים הרבי- אף שהקדוש ברוך הוא קרא למשה לדבר עמו נשאר משה עניו ולא תלה את הכבוד בעצמו.

הגיליון מוקדש לרשאי"ש רחל בת קלווין תת"י

תשובות למחור ניתן לשלוח עד יום שלישי בשבוע
לפקס: 08-9941870
או למייל- 7665190@gmail.com

אור העזרה
 לע"נ בנימין בן רחל

חידה- היכן מופיע משה רבינו בהגדה של פסח?
 חידה משבוע שעבר- "על כרחך אתה נולד" היכן מצינו מרצונו?
 תשובה- מדעתם נבראו, כל נבראי העולם מדעתן נבראו, ובבריאת העולם כולם נבראו מרצונם (חולין ס ע"א)

החדש אי"ה יוגרלו הפרסים כדלהלן:

תלושי קניה בחנויות כינוד	תהילים המפורא עם פירוש מתוק מדבש	מנחה וערבית עם פירוש מתוק מדבש (2 זוכים)
-----------------------------	-------------------------------------	---

העלון להצלחת מר תומר סגרון ורעייתו תת"י ניתן להצטרף לרשימת התפוצה במייל. שלחו מילת "הצטרפות" ל- keremyosef@okmail.co.il
 לתגובות תרומות הארות והערות: 052-7148454
 ניתן לשלוח גם בפקס: 08-9941870

דין הלכתי בשולחן השבת

שאלות ותשובות אשכוליות שהוקמו על שולחנם של גידולי ישראל שפי"א

האם מותר להפריד את המרק מן הרוטב בעת ההשלכה לפח

שאלה: לביל השבת כשמסירים את צלחות המרק מן השלחן נותרות הרבה פעמים צלחות חצי מלאות שהותירו הילדים, ובהם מרק וירקות. בעלת הבית מבקשת להשליך את הירקות לפח ואת הרוטב לכיור. האם מותר לה לערות את הרוטב לכיור ולהשאיר את הירקות בצלחת ולאחר מכן להשליכם לבדם לפח, או שיש לחוש בזה לאיסור ברירה בכלי, שהרי היא מפרידה את שני המינים זה מזה באמצעות הצלחת.

תשובה: הגאון הרב ברוך הופמן שליט"א דימה דין זה להא דכתב בשמירת שבת כהלכתה (פ"ב ס"ז) ובהערה (ז) בשם הגרש"ז אויערבך זצוק"ל שמותר לשפוך את המרק כולו למתקן המונח בתוך הכיור, ויש בו חורים שהנוזלים יוצאים דרכו ויורדים לכיור והמוצקים נותרים בפנים ומושליכים לפח לאחר מכן, ואע"ג דהוי ברירה בכלי אין ע"ז שם ברירה כלל וז"ל: 'שהרי אין בדעתו לסגן ולהפריד בין שני מיני פסולת, רק שלא יסתם הכיור ולית ביה משום איסור ברירה כיוון שכוונתו רק להפריד בין הגדול לבין הקטן שבפסולת כו', וגם הואיל וכל המינים שנמצאים שם הם פסולת גמורה והוא מתעסק בשפיכתם והוא היה רוצה שהכל יישפך לתוך הכיור ובלבד שלא יסתמוהו ולכן אין זה בגדר ברירה', ע"כ. ועוד ציין למש"כ בספר איל משולש (פ"ט הערה עד) בשם הגר"ג קרליץ זצ"ל, שרק אם משליך את שני חלקי הפסולת ביחד ממש יש להתיר. ולפ"ז כאן שמשליך את הרוטב תחילה ואח"כ את הירקות שמא יש לאסור. וכן הסכים הגאון הגדול רבי חיים קניבסקי שליט"א, וכן הורו הגאונים רבי משה שאול קליין, רבי חיים מאיר וואזנר, רבי נפתלי גוסבוים, רבי מנדל שפרן, רבי שמאי גרוס, רבי עמרם פריד שליט"א. והגר"ע פריד דימה דין זה להא דאיתא בסימן שיט (סט"ו): מסגנת שנתן בה חרדל לסגנו, מותר ליתן בה ביצה אף על פי שהחלמון יורד למטה עם החרדל והחלבון נשאר למעלה. וביאר המ"ב (סקנ"ח) הטעם דאף החלמון שהוא מסגן אינו בשביל אכילה רק כדי ליפות מראה החרדל, וחשיב כהפרדת פסולת מפסולת המותרת.

ביתן והתפילה וספר חתומים

מלון נרמס לאלו נאמין: מורה שנת נאמין- ארץ לו וסמכה בת נאמין- אמת כחן
 בן אלו נאמין נאמין בן אלו וסמכה בת נאמין- אמת כחן

בין הזמנים למהדרין

בשבוע זה אנו נכנסים לימי בין הזמנים, ימי פגרה ואגירת כח לבני התורה שיחיו לאחר נעמל של חצי שנה בזמן חורף ן אבל דבר אחד אסור לנו לשכח, שאחרי כל היראת שמיים שצברנו אנו צריכים ליישם אותה בבין הזמנים, וזה מתבטא בכשרות האתרים. ובעיקר הוא לברר שהאתר לא מחלל שבת ן כל מקדש שביעי

נסו לדמיין את תמונת החיים היקרה בה הקב"ה עוטף אותנו. אנו עוסקים בתורה, מתפללים, מתוך סידורים וספרים קדושים, לכמה רגעי נחת אנו זוכים כשהילד מביא עמו מהחידוד סיכומי לימוד שבועיים לשולחן שבת. שבת קודש - שלוות עולמים. עכשיו נפתח את העיניים מיד הדמיון ונעצור לרגע של חשיבה- הסידורים, הספרים, הגמרות, עלוני השבת, הטישוי, כל אלו נדפסו על נייר שייתכן ויוצר בשבת.

האין זה אבסורד או שמה נאמר, עצוב? נחשוב קצת. בעת שאנו אומרים בתפילה, "אז מסיני נצטוו עליה", יתכן מאוד כי מביטים אנו בדף שקימונו מזהיר קבל עם ועדה כי ח'ו אינו מכיר בכך שבסיני נצטוו עליה...

שאלה נוספת - בשביל הדפים הללו, בשביל הסידור הזה - מי הוצרך להגיע לעבודה בעיצומה של השבת - עמוס או משה? דוד או גיל? האם זו כוונת השם ורצונו בעת שציוונו על השבת? כשאנו לומדים על מלאכת הבערה בשבת מתוך דפי משנה או גמרא שיתכן מאוד (אחת לשבע) שנרפסו על נייר שלצורך ייצורו הוצרכו להבעיר מבערים רבים בעצם יום השבת. מנהלי עבודה התניעו, נסעו והגיעו, עובדים יהודים הפעילו, הכניסו חומרים, הבעירו ויצרו. תעשייה אדירה, כביום חול! וכל זה בשביל מה? להדפיס מסכת שבת?! היתכן?

דף הקשר של הילד, בו מופיע ווארט לשולחן שבת, שירים וחיידושים. על מה זה נרפס? כמה מלאכות נעשו בשבת עד שהגיע לידנו הדף הזה?

צריך להבין כי כיום בעידן הדיגיטלי, הצרכנים הגדולים במשק הנייר הינם שומרי המצוות, שתורה לה' זוכים לחיות מבלי להימכר למדיה.

כמה אלפי חיובי סקילה וכריתות נצרכים כדי לספק את הדרישה שלנו - שומרי השבת - לנייר? כמה?

כן! עם קצת שימת לב לנייר שאתה רוכש למדפסת הביתית, עם מעט שימת לב לסוככים אותך - באיזה נייר משתמשים במזכירות הת"ת וביה"ס, באיזה נייר מבצעת הגננת יצירות מושקעות ובתוספת מילה נעימה שנועדה לעורר את שימת הלב, אנחנו - נוכל להחליט האם עמוס יגיע לעבודה בשבת או יישאר לנוח ביום שבתון בחיק משפחתו.

והוא הדין בענייני ההקפדה ללכת לאתרים שומרים שבת. לא רק שזה יחזק אותם אלא זה יגרום לקידוש השם גדול ולגרום לעוד ועוד אתרים להצטרף למהפכת שמירת השבת הקדושה.

ואשרי מי שנוטל אחריות על דבר זה ומקיימה, ובטוח שיזכה לראות שפע של בריאות אושר ועושר בזכות כבוד שבת קודש. (וכראיה לכך, עין בסיפור ממדור אספרה)

אם ברדה

סיפור לשבת

ניתן להצטרף למבצע ההמונים במייל - ad089945291@gmail.com

פרק חיים 3/65

השידוך בזכות הגנרטור

לו חדר אחד ואתה יכול לבוא לישון אצלי. הוא לוקח אותו אליו לבית. ואומר לו אבא של פנינה, "כבודו אני חייב לבקש ממך טובה קטנה, קודם תודה שאתה מארח אותי. אבל אני לא רוצה שתפגע ממני כי אני לא אוכל איתך אני אוכל בצד ואתה תאכל פה. והסיבה היא בגלל שיש לי בת שקוראים לה פנינה, והבת הזאת זקוקה לישועה כי היא צריכה שידוך, והלכתי לביתו של מרן רבי

חיים קנייבסקי ואמרת לי שיש לי בת בשם פנינה ומה עושים לגבי הזיווג שלה.

אמר לי מרן רבי חיים קנייבסקי "צריך מסירות נפש, כדי לקבל ישועות. וצריך שתדאג לעצמך להיות עם גנרטור בשבת". שהרי יש יהודים שעובדים בחברת חשמל, וכל ההיתר להשתמש כיום בחשמל זה בגלל החולים שיש, אמנם שיטת החז"א וכך היא דעת הרב קנייבסקי שאין להשתמש בחשמל כזה בשבת. ולכן עושים גנרטור.

ולמרות שזה עולה הרבה כסף אמר לרבי חיים קנייבסקי שאפילו שזה יקר מידי הוא מוכן לעשות מה שאמר. ולפני שבועיים קבלתי על

עצמי את הקבלה הזו, וכעת אני שבת ביוקנעם ואתם לא משתמשים בגנרטור ואני לא רוצה אחרי שבועיים להפסיק את הקבלה שקבלתי מרבי חיים.

ועכשיו אתם, קוראים יקרים, הולכים להתעלף... ממש מעשה מפחיד.

אומר לו המארח, "לא תאמין אבל אני היהודי היחיד מכל יוקנעם שיש לי גנרטור בבית, בגלל שלפני שבועיים עברתי דירה מזכרון יעקב לכאן וקניתי גנרטור אישי". ותשימו לב איך הקב"ה דואג שאדם שקיבל על עצמו גנרטור שבכל מקום שיהיה יסייע לו בהכל.

הם הולכים לבית הכנסת, ואחר כך חוזרים לבית לסעודת שבת ושרים שירי שבת. אומר לו האבא של פנינה שיש לו בת בת שלושים ורבי חיים אמר לו להתחזק בגנרטור והוא צריך שידוך. תתפסו טוב את הכסף, ותשמעו טוב מה אמר לו המארח:

"ולי יש בן בן עשרים ושמונה. והשבת הוא הלך לשבת עם עזר מציון לילדים חולים", ואני", אמר לו אבא של פנינה, "הבת שלי הלכה לשבת עם יתומים... כי היא אוהבת חסד".

מוצאי שבת הם יושבים ומדברים ביניהם, שבועיים הם נפגשים. לאחר כשבועיים משבת זו מסרתי שיחה בחדרה ומשם הלכתי לאירוסין של הגנרטור והגנרטורית...

לא יאומן!! זה מסירות נפש של שבת קודש, תיתן מעט מעצמך ותקבל הכל!!

מספר ידידנו מגיד המשרים רבי חיים זאיד שליט"א, סיפור מדהים פלא פלאים!!:

אני רוצה להביא כאן סיפור של אמונה שעבר גם דרך ביתו של מרן רבי חיים קנייבסקי שליט"א. שבת פרשת וישב תש"פ, כל מי שנסע לצפון הארץ יודע שהיה פקק גדול של למעלה מחמש שעות בגלל תאונת דרכים נוראה שהייתה, ואין יוצא ואין בא. נוות ביתי, הייתה בדרך למושב בצפון

הארץ לבית חמותי. ואני הייתי בשבת גיבוש ביישוב שנקרא 'קוממיות', ונפרדו דרכינו לתועלת...

ארבעים וחמש דקות לפני שבת היא מתקשרת אליי, והייתי בטוח שהיא מתקשרת לומר שבת שלום כמו תמיד. והיא אומרת לי "חיים אל תשאל, יש פקק הכל עומד ולא זז ולפי מרן הגאון הרב 'וויז' שליט"א... אני רואה שאני מגיע בשעה שש וחצי. בשעה שכל אחד מהקוראים ישב ואכל את סעודת השבת שלו, ועשה את העונג שבת שלו.

והבעיה שהיא נמצאת בוואדי ערה, שזה מושב של ערבים חבלים ימ"ש, וכעת מה עושים האם מותר לה לנסוע בשבת או לא. רוב הציבור אמרו שמותר לה ליסוע כי פיקוח

נפש דוחה שבת. ויש כאלה שאמרו לי שאסור. אמרתי לה, "את נוסעת בשבת, אך שני תנאים. א. שאת מגיע לקיבוץ הראשון את רצה לחפש משפחה שתיקח אותך. ב. ואם את יכולה ליסוע בשינוי בשבת אז גם זה יועיל. ואין ברירה כי זה פיקוח נפש".

הבת שלי הייתה איתה ובכתה. עצרה בצד שוטרת, ושלא כדרכה היא אומרת לאשתי, למה היא בוכה. ואשתי אמרה לה שהם נוסעים לסבתא והכל פקוק והיא בוכה. השוטרת אומרת לאשתי בואי ותרדי איתי לשוליים וכך העבירה איתה את כל הפקק.

היא טסה למושב והצליחה להגיע לבית ההורים. אבל אוטובוס שנסע לטבריה ולמעלה משמונה מאות איש שהיו בדרך לא הגיעו לצפון הארץ. ובפקק היו גם מאות חסידים של רב'ה שהיו בדרך למירון אבל גם הם לא הגיעו למקום הפגם.

היכן הם היו?
מצלצלת אלי תלמידה, "שלום הרב, מדברת פנינה אבא שלי תקוע בדרך לבת שלמה בצפון ועוד מעט שבת ומה עושים". "היכן תקוע", "ליד יוקנעם". אני מרים טלפון מיד לחבר ביוקנעם ואמרת לי שיארחו את מי שהיה תקוע בפקק. והם סדרו להם את הכל כולל אוכל וכולל שינה והייתה שבת באמת מעין עולם הבא. אשריהם ישראל.

אותו אדם, אבא של פנינה, אומר לו אחד שיש

אמר לי מרן רבי חיים קנייבסקי "צריך מסירות נפש, כדי לקבל ישועות. וצריך שתדאג לעצמך להיות עם גנרטור בשבת".

חמשקל!!

אמרי קודש בראי הפרשה

"ויקרא אל גישה וידבר ד אליו גאהל עינד לאער. דבר אל בני ישראל ואצרת אלהם אדם כי יקריב עכס קרבן לד' מן הבהעה מן הבקר ומן הצאן חקריבו את קרבנכס"

לפיכך: מה מן קרבן שאחר תמי

אדם ברה

סיפור לשבת

באם שרות יכס לזכות את הרבים ללא כל מאמץ! אם אירע אתכם או מכיריכם סיפור מחזק שלוחו אלינו בית 'אור השבת' רח' חזני' 4, 1133, מתיבת ולציון עבור 'אור השבת' או במקסט: 08-9941870

הפועם, 150000 - 111111 - 111111

הציווי המרטיט מעולם האמת

בספר "ויאמר אברהם", כתב שיש ללמוד מהפסוק הזה שהאדם צריך להתנהג בעניינים רוחניים כמו שהוא מתנהג בעניינים גשמיים.

זהו מרומז בלשון הפסוק אדם "כי יקריב מכס", היינו כמו שאדם מקריב ומתמסר מאוד בעניינים של "מכס", כלומר צרכים גשמיים וכו'. כך באותה מסירות חריצות וזריזות צריך האדם לנהוג גם בענייני רוחניות והיינו "קרבן לד'". וזהו- "אדם כי יקריב מכס" כמו שלעניני ה"מכס" האדם מקריב ומתמסר כך צריך להיות גם ענייני רוחניות שהם בבחינת "קרבן לד'".

ועפ"י כך הוא גם באור המשך הפסוק. "מן הבהמה"- רמז ליגיעה ועמל שאדם משקיע בעסק הכנת האכילה הלא אנו רואים שאדם עמל ויגע זמן רב במשך היום להכנת מאכלו, מזה ילמד אדם כמה שיש לו לעמול כנגד זה ולהשקיע במלחמתה של תורה שהיא ג"כ נקראת בשם אכילה ושתיה ככתוב "לכו לחמו בלחמי ושתו בייני מסכתי (משלי ט,ה) וכן כתוב "הוי כל צמא לכו מיים" (ישעיה נ"ה,א) ודרשו חז"ל (מסכת ב"ק יז), "איך מיים אלא תורה".

ונרמז העמל הזה של אכילה ושתיה "בכהמה"- מפני כי תאות הגוף לאכילה ושתיה מכונים בשם נפש הבהמית כי הבהמה כל תאותה הוא בדברי מאכל.

"מן הבקר"- רמז על העמל והטורח שאדם משקיע במשאו ומתנו כמה האדם יגע בהן מהשעות המוקדמות של הבוקר ועד שעות המאוחרות של הערב, בחום הלוהט של ימות החמה, ובקור העז של ימות החורף ואדם חס על זמנו ואינו מבטל אפילו רגע א' כי כל בטלה מביאה לו הפסדים וזהו נרמז במילה "בקר"- מלשון השכמה בבוקר למשאו ומתנו וכן מלשון "ביקורת"- היינו שאדם מבקר את מעשיו תמיד.

ומענין זה של "משא ומתן" של אדם יש לו להקיש וללמוד מוסר גדול לעיסוקו בדברים רוחניים. כמו "בעסק התורה", וכידוע שלכך נקראת "עסק התורה" להורות שהתורה צריכה להיות לאדם "כעסק". וכמו שאדם שיש לו עסק הרי מחשבותיו ורעיונותיו תדיר נתונות בדבר עסקו במה יכול הוא לשפר לקדם וליעל את עסקו. כך גם "בעסק התורה" אדם צריך להיות שקוע בה בבחינת "עסק".

וכמו שהסבירו בדרך זו את הפסוק "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ד' וגו'" (משלי ב, ד-ה).

"מן הצאן"- מרמז פה על המלאכה כיון ש"בצאן" חלב צמר וולדות ואיתא בחז"ל שנקראים "עשתרות" מפני שמעשירות את בעליהן.

וע"י שהאדם ישקיע בענייני רוחניות בבחינת "תבקשנה ככסף" "וכמטמונים תחפשנה" יזכה אח"כ ל-"אז תבין יראת ד' וגו'".

בבוקר, ולא התייחסתי לחלום, ואמרתי "חלומות שווא ידברו".

שבוע לאחר מכן הופתעתי עד מאוד לקרוא בעלון 'איש לרעהו' סיפור על אדם שגם חלם חלום דומה להפליא, בו מבקשים ממנו לדאוג שיפסיקו לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה, ולאחר תקופה חלה אותו אדם במחלה הנוראה, אותו אדם חשב שיש קשר בין הדברים והחתיים 700 אנשים שלא ידברו בשעת התפילה וקריאת התורה ולאחר תקופה הוא החלים לגמרי מהמחלה. חשבתי אף אני אולי גם כאן מתרחש סיפור דומה, אבל כדרכו של עולם לא התייחסתי לחלומות, ואמרתי: "חלומות שווא ידברו".

לאחר כחודש וחצי (בתחילת חנוכה) חלמתי שוב את אותו החלום, אלא שאז אני רואה את אבי מורי הגאון הצדיק רבי בן ציון פלמן זצ"ל עומד כמו בהקיץ לנגד עיני, ואומר לי: "יוסי דבר זה נוגע אליך, יוסי תדאג שהציבור יפסיקו לדבר בבית הכנסת בשעת התפילה". הפעם קמתי מבוהל, אך נרגעתי לאחר מכן ואמרתי לעצמי שזה כלום. הרי החלום חזר ונשנה. כנראה חשבתי על כך ביום והרי "אין מראין לאדם בחלום אלא מהרהורי ליבו"...

מאז התחלתי להרגיש לא טוב, וכשבועיים לאחר מכן גילו אצלי את המחלה הנוראה.

אני סמוך ובטוח שנענשתי על זה שלא התייחסתי למה שעוררו אותי פעמיים מהשמיים, ועוד פעם אחת כשאבי מורי טרח וביקש בתחנונים לחזק דבר זה, ולא נעניתי. ואצטט כאן דברים שאמר מרן הגר"ש ואזנר זצ"ל, וז"ל: "התפשטות המחלה הנוראה המפילה חללים רבים, הנגרמת משום שאנשים מזלזלים בקדושת ביה"כ ומדברים דברים בטלים בשעת התפילה. וזהו הסיבה שהתפילות אינם מתקבלות לפני כסא הכבוד- מאחר שמדברים באמצע התפילה. והוסיף, שאם המתפללים יפסיקו לדבר בשעת התפילה המחלה תיעצר.

ועל כן באתי כעת לעל מי שקורא דברים אלו, אולי בזכות ההתעוררות שתבוא עתה מקריאת דברים אלו, ירחם המרחם וישלח לי רפואה מן השמיים בתושח".

המצפה לישועת ה', חזקיהו יוסף בן שרה פייגא.

את הדברים הללו, רצינו בעיקר להקדיש לרפואת האישה הצדקת רחל בת קלודין שמחה תחי', שתזכה לרפואה שלימה וזכות החיזוק האדיר שיצא מכאן יעמוד לרפואתה. אמן ואמן.

וכה כתב מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א, בחודש האחרון:

"בס"ד, שבט תש"פ. הדין פשוט בשו"ע או"ח סי' קמ"ו שמשעה שנפתח ה"ס"ת לקרות בו איסור גמור לדבר אפי' מילה אחת ואפי' בין גברא לגברא ואין שום היתר בעולם כלל והוא מדינא דגמ' בסוטה, וכן בזמן חזרת הש"ץ הוא איסור גמור לדבר וגדול עונו מנשוא כדאי בשו"ע סי' קכ"ד,

וכן באמצע קדיש צריך לזהר מאוד מאוד שלא להשיח כמש"כ המ"ב סי' נ"ו סק"א, וכן צריך להזהר מאוד מאמירת אשרי ובא לציון שלמא קאי עליה כדאי בשלהי סוטה והובא בשו"ע סי' קל"ב, וכן באמירת עלינו לשבח צריך לזהר לאומרו בכוונה באימה וביראה וכדאי במ"ב סי' קל"ב דברים נוראים ע"ז, ועל כ"ז יש עונשים חמורים להמדבר בהם והמזלזל כדאי במ"ב ריש סי' נ"ו בשם המדרש ר"ח אשכחנין לאלהיו בכמה אלפי גמלים טעונים אף וחמה לשלם לאלו וע"ש עוד במ"ב דברים נוראים וע"ע בזוה"ח רות דף ל"ג דברים נוראים לאלו וכבר הבאתי כ"ז בארחות ישר תפילה, ולכן וודאי צריך להתחזק בזה מאוד ואיתא בברכות

הפעם קמתי מבוהל, אך נרגעתי לאחר מכן ואמרתי לעצמי שזה כלום. הרי החלום חזר ונשנה. כנראה חשבתי על כך ביום והרי "אין מראין לאדם בחלום אלא מהרהורי ליבו"...

מאז התחלתי להרגיש לא טוב, וכשבועיים לאחר מכן גילו אצלי את המחלה הנוראה.

ל"ב אלו דברים צריכים חיזוק בכל יום כו' תפילה, והמתחזק ומחזק אחרים בזה ודאי זכות הרבים תלויה בו ויזכה עבור זה לרפוא"ש ואריכות ימים ושנים טובות בעזה". חיים קנייבסקי

מרן שליט"א הורה לפרסם את הדברים בעקבות מכתבו של ר' חזקיהו יוסף בן שרה פייגא הזקוק לרפואה שלימה בתושח".

כבוד ידידי שליט"א. לאחרונה אנו עדים לחרון אף ה', אשר רבים חלו ונפלו חללים, צרות שונות ומשונות בריבוי כזה שאינו זכור, לכאורה, עשרות בשנים, אין יום שאין קללתו מרובה וכו', ואף אני בעונותי פגע בי יד ה'. והריני בתפילה ובתחנונים לפני בעל הרחמים שיחוס עלי וישלח לי מרפא ומזור לגופי ונפשי.

בעודי במיטת חולי הריני פונה אליכם בבקשה ובתחנונים. חוסו עלי ועל שאר חולי עמך ישראל, וקבלו על עצמכם דבר קטן כדי להסיר חרון אפו, "שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה", ולקבל זאת לפחות לארבעים יום עבור רפואתי השלימה, חזקיהו יוסף בן שרה פייגא. ברצוני לשתף אתכם במה שעבר עלי. לפני כשלושה חודשים (באמצע חודש חשוון) שמעתי בחלום הלילה קול, ללא דמות או מישהו שאני מכיר או זוכר, האומר לי כך: יוסי תחזק את הנושא שלא לדבר בתפילה וקריאת התורה, לכל אחד יש תפקיד בעולם, ועליך לחזק נושא זה. קמתי

ניתן לשלוח אלינו תגובות הארות הערות חומרים וסיפורים למייל:
or7148454@gmail.com

"ארבעה דברים צריכים היזוק" (ברכות)
והיזוק בהם האדם בכל כוחו (רש"י)

היזוק

סיפורים אהלים

מדור תמיהות וקושיות אשכול יוסף

הגאון רבי יוסף חי סימן טוב שליט"א

"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר" (א' א')

מכאן אמרו כל ת"ח שאין בו דעת נבלה טובה הימנו. תדע לך שכן הוא, צא ולמד ממושה אבי החכמה, אבי הנביאים, שהוציא את ישראל ממצרים ועל ידו נעשו כמה נסים במצרים ונוראות על ים סוף ועלה לשמי מרום והוריד תורה מן השמים ונתעסק במלאכת המשכן ולא נכנס לפני ולפנים עד שקרא לו שגא' "ויקרא אל משה", [ויקרא רבה א' ט"ו].

למה תלמיד חכם שאין בו דעת חומרתו רבה עד כדי שנבילה טובה ממנו?

שוב א'

אם אין בו יראת שמים אין המון העולם יודעים להזהר מדיהו וטעמו משא"כ נבילה

העולם מפרש שת"ח שאין בו דעת הכוונה לת"ח שאין בו יראת שמים, הרי נבילה טובה הימנו, לפי שנבילה הכל יודעים להזהר ממנה שלא לאוכלה או להיכשל בה כיון שהיא מסרחת, ומפני כך חקק הקב"ה בעולמו שיהיה לנבילה ריח רע כדי שידעו הבריות להזהר ולא לאוכלה (עיי' עין אליהו מו"ק ז"ו), אבל ת"ח שאין בו יראת שמים, פעמים שאין מבחינים בנקל בינו לבין ת"ח אמיתי, ומתוך שהמון העם מתפעלים מידיעותיו בתורה ואמרי פיו שקולו ערב וקולה, עלולים הבריות ליפול במצודתו, בהוראותיו הנוראות אשר בהן רבו הפיצות בחומת הדת והיהדות וקדושת ישראל.

שוב ב'

אם אינו הגון צריך להפריש התלמידים ממנו משא"כ נבלה אין מפורשים הקטנים ממנה

כיוצא בזה מפרש הגאון ר' זאב פרענקל זצ"ל בעל תשובות משיב כהלכה (בן דורו של החת"ס) מפרש על פי מה שאמרו רבותינו ביבמות (קיד.) קטן אוכל נבילות אין בית דין מצווין להפרישו, ואם לומד אצל רב שאינו הגון שאין בו יראת שמים בית דין מצווין להפרישו ממנו. ואם כן מוכח שנבילה טובה מת"ח שאין בו דעת, שהוא יראת שמים, כמו שנאמר במשלי (א', ד') "יראת ה' ראשית דעת".

שוב ג'

נבילה לא גרמה לעצמה ות"ח שאין בו דעת הוא הגורם לעצמו

הסבא מקלם מפרש שנבילה טובה מת"ח שאין בו דעת, לפי שהנבילה לא גרמה לעצמה, אלא מלאך המוות שדרסה גרם לה להתנוול ולהסריח, משא"כ ת"ח שאין בו דעת הרי הוא שדורס ומאבד תורתו ונפשו.

שוב ד'

ת"ח שאינו שומד עצמו בטהרה טומאת נבילה טובה הימנו

החווה מלובלין (הביאו בס' חמודי צבי ויקרא עמ' ר"א) מפרש שת"ח שאין בו דעת, הכוונה שאין לו דעת לשמור עצמו בטהרה, וגרוע הוא מנבילה, כי טומאת קרי חמורה מטומאת נבילה, ועוד שנבילה בשעה שמסרחת נטהרת מידי נבילה, משא"כ הת"ח עומד בטומאתו.

מסופר על הסבא מסלבודקה, הגאון רבי צבי נתן פינקל זצ"ל לשמן קצר לאחר חתונת אחד מתלמידיו, הפתיעו פעם הסבא בשאלה, האם הוא עוזר לאשתו בבית בערבי שבתות? השיב התלמיד: בודאי! והוסיף שהרי חכמנו בתלמוד (שבת קיט.) מזהירים לעשות עבודות לכבוד שבת, וכך גם נהגו בעצמם, כפי שמסופר שם בגמרא, חייך הסבא ואמר: צדיק! וכי משום כבוד שבת בלבד ורק מתוך דברי חכמנו ז"ל, אתה למד שצריך אדם לעזור לאשתו? והרי זו מצות עשה מפורשת מן התורה "עזוב תעזוב עמו", (שמות כג. ה.) ועל אחת כמה וכמה לאשתו שיש כלפיה חובות מיוחדות, ובמיוחד בערב שבת שמרובות בו ההכנות לשבת, והאשה יגעה וממהרת להספיק ולסיים את עבודות הבית עד מועד הדלקת הנרות. היש לך מצוה שבין אדם לחבירו גדולה מזו! והוסיף להאריך בזה כהנה וכהנה.

הרב אליעזר יוסף לדרברג זצ"ל חי בירושלים בשכונת "בתי ורשא", לפני כ-50 שנה. נפטר תשי"ד לפרנסתו עסק במסחר, אבל היה בר אוריין גדול, שישב ולמד בכל שעות פנאי. בשבתות היה נושא דרשות בביהכ"ס של הפרושים.

באחד הימים חלה, אולי בעינו ואולי בראשו. "חייבים לנתח קבעו הרופאים" לפני שהמחלה תפגע במוח ותגרם אולי למוות. ואולם, הזהירו הרופאים, ייתכן שהניתוח יגרם לעיוורון. "לכמה זמן אפשר לדחות את הניתוח?" שאל. אמרו לו שעד חצי שנה. - ביקש דחיה, כדי שיספיק לשנן היטב כמה מסכתות, כדי שאם, חלילה, יתעוור, יוכל לשנן אותן בע"פ, שהרי למד בגמרא על אחד, שהתמיד במסכת "חגיגה" ועל מה שגמלה לו. וכך קיבל על עצמו ללמוד מסכתות ביצה וראש השנה, עד שידע אותן ישר והפוך. בחסדי שמים עבר הניתוח בהצלחה, וראייתו לא נפגמה. אבל תלמודו נשאר בידו, והוא המשיך לשנן את המסכתות, שוב ושוב, למעלה מארבעת אלפים פעם!!! כשנפטר, גילו בצוואתו את הבקשה לרשום את הדברים על המצבה, "אולי יתעורר הקורא". וכדי שלא ייראו הדברים כהתפארות בעלמא, הוסיפו על המצבה: "ובצוואתו כתב: אולי כדאי וכו'. וכך חרות על המצבה: פ"ג הרה"ח אליעזר יוסף בהר"ר יצחק הלוי זצ"ל לדרברג הרביץ תורה ברבים למד וחזר בע"פ יותר מארבעת אלפים פעם מסכתות ביצה ור"ה נ. ל. ב. ע. ביום ה' כ"ג סיון תשי"ג ת. נ. צ. ב. ה. ובצוואתו כתב: "אולי כדאי לחרות זאת על המצבה כדי שאולי גם הקורא יקבל עליו לעשות ככה".

הגאון ר' איסר זלמן מלצר זצ"ל, בהיותו בחור, אחרי שהשתדך חלה במחלת השחפת ר"ל, והיה מצבו חמור מאוד, ר' איסר זלמן הודיע לכלתו שאם ברצונם לבטל הם יכולים לבטל את השידוך. - כששאלה את הרופא מה סיכוי חתנה להחלים? השיב הרופא: "לפי מצב בריאותו הוא יוכל להוסיף ולחיות לכל היותר שנה אחת...! משהפצירו בה קרובי משפחתה שוב ושוב, שתבטל את השידוך, קמה כלתו ונסעה ל"חפץ חיים" לשאול "בעצתו" - והחפץ חיים השיב: "ישנם אנשים בריאים, וישנם אנשים שמאריכים ימים! בתי, אם נגזר מן השמים, מזדקנים יחדיו אף עם בעל חלש בגופו, ר' איסר זלמן זצ"ל נפטר בגיל 84!

הרב הגאון מרן הרב שך זצ"ל "ראש הישיבה" ישב שפוף על שולחנו, וניסה להתרגל לצינורות החדשים שחבורו אל גופו, לפתע הבחין נכדו, שהוא פורץ בבכי מר. סבא! נזעק הנכד המסור, מה קרא, אולי הצינורות שאינך רגיל אליהם מכאיבים לך. לא בני לא, היודע אתה מדוע אני בוכה, אמר, כשדמעות ממשיכים לזלוג מעיניו, מעתה לא אוכל יותר לאכול ולשתות דרך פי, "תאר לך" נאנח בצער, לא אוכל יותר לברך שהכל נהיה בדברו.

עם ספרי אור השבת בתיים לא חשבחו אתליל הסדר

אור השבת

כולנו מכירים את נסי יציאת מצרים - וגם מודים לקב"ה על כך. אבל, בכל רגע ורגע ובכל יום ויום מתקיימים להם סיפורי השגחה פרטית שערכם לא פחות מקריעת ים סוף.

עליהם לא צריכים להודות?

זה הזמן לרכוש את ספר אור השבת ולהוודע לניסים הגלויים שהשם יתברך מוריד לנו בכל יום ויום. שעה שעה.

אילו נתן לנו את הספר אור השבת, דינו.

להזמנת הספר במשלוח לכל רחבי הארץ, חייגו:

052-714-84-54

ניתן להשיג את הספר "אשכול יוסף" בפלאפון - 054-8460007

מה יבוקר הדף היומי

בס"ד | פנינים מתוך שיעורי הדף היומי של הרה"ג אברהם ישעיהו קובלסקי שליט"א

זמא דהילולא קדישא

ט' ניסן, יומא דהילולא של כ"ק מרן אדמו"ר בעל האמרי חיים' מויז'ניץ זי"ע

השמירה על כסף נקי

לאחר נישואיו של כ"ק מרן אדמו"ר מסלונים שליט"א עם נכדתו של כ"ק רבנו בעל האמרי חיים' זצוק"ל, הגיע פעם להיות משובתי שבת אצל רבנו בשיכון ויז'ניץ בבני ברק, ובבוקר יום השבת שח לו רבנו בניעמה: "שמואל, אינך נראה לי אחרי דף זוהר וטבילה במקוה"... נענה מרן האדמו"ר מסלונים והשיב לפי תומו, שנמצאה תקלה במקוה בשיכון, וכולם הלכו לטבול במקוה של שכונת נוה אחיעזר. "הלכתי גם אני לשם", סיפר הרבי מסלונים לרבנו, "אולם בבואי למקוה הבתנתי במודעה התלויה על הקיר, שכל מי שטובל בשבת במקוה, צריך לשלם עבור הטבילה במוצ"ק ולהכניס את הכסף למשפחת גברא; והיות שלא הייתי בטוח בעצמי שבמוצאי שבת אוכל לגשת למשפחת גברא ולשלם על הטבילה, לא נכנסתי לטבול".

לשמע הדברים, צהלו פניו של רבנו וקרנו מנחת רוח, ובאותה שבת בעת סעודת רעווא דרעווין, הפליג רבנו במעלת הכסף הטהור שמביא ברכה מרובה לתוך הבית, באמרו "מקשה אחת זהב טהור" (ויקהל לו, כב) - להשיג כסף טהור הוא דבר קשה ולא קל, אבל ב"ה שאני זכיתי לנכד יקר ערך שמוותו על טבילה ובלבד שלא ייכשל בממון שאינו שלו...

כמה נאים הדברים למי שאמרם ועשאו בעצמו: בפעם האחרונה שרבנו היה במקוה, בשובו לביתו שלח אותי שאחזור ואשלשל דמי טבילה לקופת המקוה, כי שכח לשלם. רבנו היה חלוש ומיוסר, בקושי הצליח לנשום בכוחות עצמו, אך עם זאת זכר להקפיד לשלם לקופת המקוה על טבילתו.

(מתוך הספר החדש הנפלא 'לפני ולפנים', מאת הרב מנחם אליעזר מוסס שליט"א, משמשו הנאמן של מרן בעל האמרי חיים' זצוק"ל)

טוב עין הוא יבורך, ייש"כ לעורך הספר הרב יוסף מאיר האס שהפנה אותנו למאמר זה.

מכתבו של האברך שחלה ל"ע - הרב יוסף פלמן ז"ל בבית שמש, המכתב שפורסם ברבים וגרם לחיזוק עצום בכל העולם היהודי ורבים קיבלו על עצמם להתחזק בדבר.

לפני כמה שבועות סיפר המגיד שיעורו בפתיחה הידועה שלו לשיעור הדף היומי, וכך אמר: "אני לא מוצא מנוח לנפשי לאיזה דיוטא תחתונה יהודים שמגדירים את עצמם 'חרדים' יכולים להגיע. ואני ח"ו לא רוצה לקטרג על אף יהודי. אבל לצערי ההכרח לא יגונה".

"בשבת קודש כשבאתי לבית הכנסת ראיתי שלשה אנשים שדיברו ר"ל באמצע קדיש. אברך משי שראה זאת מול העיניים, עשה להם עם האצבע על הפה שהם יהיו בשקט. שיעלו את הפה. במקום שהלצים יבקשו סליחה ויתנצלו, או לפחות ירכינו ראש, הם ברוב חוצפתם התחילו להתעלל באברך הצדיק וירדו לחייו".

"כבר עברו כמה ימים מאז, אך אני עוד לא נרגעתי מהסיפור. לאיזה עזות פנים אנשים יכולים להגיע. "כשהם יורדים - יורדים עד התהום". הבה נפתח ביחד שולחן ערוך בהלכות תפילה (סי' קכ"ד): לא ישיח שיחת חולין בשעה ששליח ציבור חוזר התפילה, ואם שח הוא חוטא וגדול עונו מנשוא ונוערים בו. בואו נראה מה המשנה ברורה מביא על זה: כתב באלוהו רבה בשם הכלבן, אוי לאנשים שמששיחים בעת התפילה כי ראינו כמה בתי כנסת נחרבו בשביל עוון זה, ויש למנות אנשים ידועים להשגיח על זה".

"זענתה הבה נפתח את הספר הקדוש 'עבודת ישראל' אבות פרק ה': "לכן צריך להזהר שלא לדבר בבית הכנסת שום דיבור קל חוץ מן התפילה, כי כשמדבר דברים בטלים דומה כמי שמדבר עם המלך והופך פניו ממנו ואומר אדוני המלך אי אפשר לדבר עמך רק אדבר חפצי, ובוזה הוה דוחק רגלי השכינה ח"ו".

"ממשיך העבודת ישראל ומבהיר עד כמה האנשים האלה חוטאים ומחטיאים: "ואף שאר העם המתפללים בכוונה תפילתם, גם כן יוכל להיות שלא תקובל ח"ו תפילתם בעוון אחרים". זאת אומרת, יהודי עומד ומתפלל בשיא הדביקות, מתפלל עם כל הכוונה, והתפילה שלו אינה מתקבלת כלל, כי איזה לץ החליט שהוא צריך לדבר לידו. "ומכל שכן", ממשיך העבודת ישראל, "בשעת חזרת הש"ץ ובשעת קריאת התורה שצריך לשמוע דברי הש"ץ, כי הוא דוגמת משה שעמד בהר סיני והשמיע הדיבור מפי הגבורה לישראל". מאיפה אנשים לוקחים את החוצפה הזאת לדבר באמצע קדיש?!"

הרב קובלסקי ממשיך ומספר: "בשבת קודש אחרי התפילה, במקום ללכת הביתה לעשות קידוש, עליתי למרא דאתרא, וסיפרתי לו בכאב מה ראיתי. הוא אמר לי בזה"ל: 'צריך לזרוק אותם מבית הכנסת!'. ואז הוא סיפר לי סיפור חריף מאוד, שאחד מגדולי האדמו"רים בדורנו היה לפני רבות בשנים רב בקהילה חשובה, וכשהוא ראה מישהו לדבר באמצע התפילה הוא פשוט הוריד

על מה העניק מרן האמרי אמת' מגור מטבע

מרן רבי יהודה צדקה זצוק"ל ראש ישיבת 'פורת יוסף' סיפר מה שקרה אתו בהיותו ילד עם כ"ק מרן האדמו"ר בעל האמרי אמת' מגור זצוק"ל:

כשהגיע בעל האמרי אמת' לירושלים בשנת תרפ"א, היה רבי יהודה ילד כבן תשע, ובא עם כל ההמונים לקבל את פניו של הרבי. הוא נדחק בין כולם עד שהגיע קרוב לרבי, ואז פנה אליו האמרי אמת' ושאל אותו מה הוא לומד. "משניות מסכת שבת" ענה הילד. ואז שאל אותו הרבי: "מדוע יש כ"ד פרקים במסכת שבת?". "איני יודע", ענה הילד, "אלך לשאול את גדולי ירושלים..."

אך-רץ הילד יהודה לבית המדרש 'שושנים לדוד', שם ישב מרן הגאון בעל הכף החיים' זצוק"ל ועסק בתורה. נגש הילד אל הרב הגדול ושאל אותו את השאלה של הרבי. הגאון האדיר שמע את השאלה, הוציא מהארון את אחד ממפרשי המשנה, והראה לו ששם מובאות שתי תשובות לדבר: א', השבת קרויה כלה, וכשם שכלה יש לה כ"ד תכשיטים [כמובא בספר ישעיה], כך יש לשבת כ"ד פרקים. ב', השבת חשובה ככל התורה כולה, ומי ששומר שבת כאילו שמר את כל התורה כולה, וכשם שיש כ"ד ספרים בתורה, כך יש כ"ד פרקים במסכת שבת.

מיהר הילד בן התשע ורץ לאדמו"ר בעל האמרי אמת' לומר לו את התשובה. הרבי נהנה מתשובתו ונתן לו מטבע בן חמשה גרושים...

זעקתו של מרן הבריסקער רב

ארץ חטה ושעורה וגפן וגו' (דברים ת, ח). כל המוקדם בפסוק זה מוקדם לברכה (ברכות מא).

כ"ק הרבי מתולדות שמואל רבי שמואל טויסיג זצוק"ל היה ידוע כגאון ועילוי גדול. פעם פגש את מרן הבריסקער רב זצוק"ל, ושאל אותו על הגמ' הנ"ל, מה הראיה מכך שהוא קודם בפסוק, הרי גם אם כולם היו שקולים בחשיבותם כאחד היו מוכרחים להיכתב אחד לפני השני?

מספר הרבי מתולדות שמואל שכששמע הבריסקער רב את השאלה נרעד (האט ער זיך געטרייסעלט), והוא קרא בריתחה: אין די תורה איז נישט שייך קיין הכרח! [בתורתנו הק' לא שייך הכרח].

לאחר מכן ענה לו הבריסקער רב, שהנה אנו מוצאים בתורה שפעם אחת כתוב 'הוא אהרן ומשה' ופעם אחת כתוב 'הוא משה ואהרן', ודרשו חז"ל מזה ששניהם שקולים. הרי לפנינו שכשם שקולים התורה כותבת פעם כך ופעם כך....

דברי חיזוק בענין הדיבור בשעת התפילה

חיזוק גדול קיבל לאחרונה העולם היהודי בענין איסור דיבור בבית הכנסת בשעת התפילה וקריאת התורה, בפרט אחרי

לו שתי סטירות מצלצלות... אז סטירות - אני לא מחלק, אבל לזעוק - אני זועק. שכל אלו שחולים במחלת הפטפטת, שיואלו בטוב לבם לא לבוא לבית הכנסת, ולא להיות ח"ו חב לאחריני".

"גייסי הצדיק הרבי מ'תולדות שמואל' רבי זעליג לייב טויסיג זצ"ל אמר לי פעם ווארט נורא. המשנה באבות אומרת "ארבע מדות בהולכי לבית המדרש".

מה הדרגה הכי נמוכה? "לא הולך ולא עושה". המשנה מכנה אותו רשע - "לא הולך ולא עושה רשע". נשאלת הקושיא מה זה הלשון "ארבע מדות בהולכי לבית המדרש"? הרי מדובר בבן אדם שהוא לא הולך לבית הכנסת, וגם לא עושה, אז במה בדיוק הוא נחשב בהולכי בית המדרש? התשובה היא שהיהודי הזה שהוא לא הולך לבית הכנסת הוא גם כן הולך. למה? כי הוא לפחות לא מגיע

לבית הכנסת לדבר ולהפריע לאחרים להתרכז בתפילה...".

"הקראתי את הדברים לשלושה רבנים ודיינים חשובים, והם בירכו אותי על ה'בקנאו את קנאתי'. שנוכה לכבד את בית הכנסת בבחינת 'בבית אלקים נהלך ברגש', ומדה טובה מרובה, בזכות שהפה יהיה נעול בתפילה נזכה לכל הישועות, אמן", סיים הרב קובלסקי את דבריו המחזקים.

אליבא דהלכתא - שאלות בהלכה בסוגיות הדף היומי

שאלה:

בדף היומי השבוע (דף י"ז ע"ב) נלמד שגזרו חכמים על יינם של נכרים משום בנותיהם. וכתבו הפוסקים שהמחלל שבת בפרהסיא גם כן דינו נכרכי לענין זה. ורצינו לשאול בענין זה:

א, כשמגיע אורח לאירוע - כגון לחתונה וכדו' - ובעל הבית יודע שהאורח אינו שומר שבת, האם מותר לכבד אותו בכוס יין, או שמא הוי כמכשיל אותו בשתיית יין נסך?

ב, מצוי היום מאוד שלוקחים מלצרים שאינם שומרי שבת ודורשים מהם לחבוש כיפה לכבוד האירוע, כך שאי אפשר להכירם אם הם שומרי תורה ומצוות, ואם כן האם מותר למסובים בחתונה ולשתות יין, או שיש לחשוש שהמלצרים הם מחללי שבת והיין יין נסך?

תשובה מאת הגאון האדיר רבי עמרם פריד שליט"א:

לכבוד הרה"ג הידוע בשעוריו הנפלאים והמתוקים רבי אברהם ישעיהו קובלסקי שליט"א

הגליונות 'מתיקות הדף היומי' הם נפלאים מאד, ואשריו שזכה להם. ובמענה לשאלתכם -

לשאלה א' - מבואר בגמ' חולין (פ"ב) במעשה שבא צדוקי לרבי ורבי נתן לו לשתות כוס של ברכה, ובפשוטו צדוקי אוסר יין במגעו, ואם כן מוכח שאין איסור ליתן יין למי שיאסור על עצמו היין בשתייתו. והטעם בזה, כיון שטעם גזירת חז"ל היתה כדי להתרחק מחברתם, וכאן זה לא שייך, שהרי אי אפשר לומר שהצדוקי יתרחק מעצמו. אך יש לדון בזה אם אכן צדוקי אוסר יין במגעו. ולמעשה יש להקל בזה, ועי' ברמב"ם פ"ג מהל' ממרים. ובאם אינו שומר שבת יש יותר מקום להקל בזה, כיון שכל הדין שמחלל שבת בפרהסיא נידון כמומר ודינו כגוי לכל דבריו (רמב"ם פרק ל' מהל' שבת) אינו אלא כלפי אחרים, אבל כלפי עצמו הוא חייב בכל המצוות כישראל, לכן למעשה יש להקל לתת יין למי שאינו שומר שבת.

לשאלה ב' - מבואר בשו"ת הרשב"א (חלק ז' סי' קע"ט) ובשו"ת הריב"ש (סי' ד') שמומר לחלל שבת בפרהסיא יינו יין נסך, והביאו בב"י (יו"ד סי' קי"ט) ובדרכי משה (סי' קכ"ד). אך תינוק שנשבה לבין הגויים ואינו יודע תורת ישראל הרי הוא כישראל לכל דבר ואינו אוסר יין במגעו. ואלו שאינם שומרי תורה ומצוות בזמננו יש להסתפק אם דינם כתינוק שנשבה או שדינם כמומרים, ואכמ"ל. ואם בפני רב חשוב אינם מחללים שבת אין דינם כמומרים (עיי' ריב"ן סי' ט"ו וש"ע א"ח סי' שפ"ה לענין עירוב, ונראה דה"ל לנדון דידן). ובמקום ספק אזלינן לקולא (יו"ד סי' קי"ג סעי' י"א), ואת היין שנשאר בבקבוק (לא היין שנמזג על ידי המלצר אל הכוס), ודאי אפשר לשתות לכתחילה.

קוראים נכבדים! כפי שבדאי שמתם לב, חנכנו מדור חדש "שאלה הלכתית" - שאלות בהלכה בעניני הדף היומי. קוראינו הנכבדים מוזמנים גם הם לשלוח לנו שאלות הלכתיות על הדף היומי, ונפרסמם א"ה כאן במדור זה.

מאוצרות הפרשה

שח הרה"ק בעל ה'שפע חיים' זצ"ל: סיפר לי יהודי מתושבי עיר סיגעט, כי ביום חתונתו שהתקיימה בערב שב"ק פר' ויקרא, נלווה אל אביו בלכתו להזמין את זקניו הקדושים בעל הייטב לב זצ"ל, להשתתף בשמחתו ולכבדו בסידור הקידושים, וזקניו הקדושים אמר לאביו, שהוא יסייע לחתן לעשות תשובה כדבעי. הרה"ק ציוה על החתן להישאר אצלו, והושיבו על כסא סמוך אליו בעת שהחל להעביר את הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום. ויהי כשמעו את קול קריאתו של זקניו הקדוש, החל להיזכר מעצמו בכל מעשיו ומעלליו מעודו עד היום הזה במחשבה דבור ומעשה, כולם נצבו לנגד עיניו אחת מהנה לא נעדרה, ואזי פרץ בבכי גדול ומקור דמעויות נפתח. ובהגיע זקניו הקדוש לפסוק "וקרבו וזכרני ירחץ במים" ואמרם בניעמה חודרת, החל החתן לצעוק 'געוואלד' בקול רם ונתעורר עד למאוד, עד שזקנתי הרבנית ע"ה ששהתה אז בקומה אחרת של הבית, נזדעקה לחדרו של זקניו הקדוש בהבינה כבר את הענין. היא נכנסה מיד החדרה ואמרה לו: "חתן, צא מפה ולך לך לביתך, אל תוסף לשמוע עוד פן יבולע לך"... (נעימות החיים)

מקולמוסם של הקוראים

מכתב מאת הגאון הנוודע המזכה את הרבים בספריו הנפלאים ניצוצי הש"ס, ניצוצי התורה, זכרונם לברכה, ועוד רבים הרב אהרן פרלוב שליט"א

לכבוד ידיד נפשי מגדולי מזכי הרבים בשיעוריו הנפלאים הרה"ג רבי אברהם ישעיהו קובלסקי שליט"א

ישר כח על הגליונות הנפלאים 'מתיקות הדף היומי', הנני מתפעל מהתוכן הנפלא שבכל גליון, ובמיוחד נהניתי מהגליון האחרון, ובהיותי שזכיתי להכיר מקרוב אבלחט"א את אביך הבלתי נשכח הגאון הצדיק רבי שמואל צבי קובלסקי זצ"ל, בטוחני שעשית לו נחת רוח בהנחילך לקהל המעריצים והמאזינים שלך מדבריו הקדושים והנהלהים של רשכבה"ג מרן בעל ה'אבני נזר' ז"ע.

אוסף עוד דבר נפלא וידוע מה שהשם משמואל (מקץ תרע"ב, עמ' קל"ז, ורושם למעלה: להתחלת חומש של בני אהרן ישראל יחי') מביא מאביו מרן ה'אבני נזר' ז"ע, וזה לשון קדשו: "שמעתי מכ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה

שאמר בשם זקניו זצלה"ה מקצת, שהלימוד בסדר קדשים מטהר את המחשבות, ובשם אדמו"ר הרי"ם מגור זצלה"ה אמר שללימוד סדר קדשים צריכין מחשבות טהורות, והוא הכריע ביניהם, שלעומת שאדם לומד במחשבות טהורות, בה במדה הלימוד מטהר את המחשבות, ונקל לו טהרת המחשבה בכל פעם יותר. עכת"ו".

ומעולם היה קשה לי הלשון "הכריע", דהרי מרן ה'אבני נזר' עשה כעין פשרה בין שני רבותיו, אבל לא הכריע כאחד מהם. ושאלתי לאחד מגאוני החסידות שליט"א, והשיב לי, שכל פשרה הוא ג"כ 'הכרעה', כמ"ש "יבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם", שהוא בדרך כלל פשרה, וכן בסופ"ק דפסחים הכרעה שלישית או הלכה כדברי המכריע, עיי"ש ברש"י ותוס'.

אגב בסוף המאמר הנ"ל כותב השם משמואל: "ונהינא כד הוינא טליא כ"ק אבי זצלה"ה ספי לי כי תורא דינים והלכות פסוקות בתורת כהנים יותר מבשאר חלקי הש"ס, אף בעודני רך שלא יכולתי להבין יותר מהלכות פסוקות, אולי היה זה מטעם הנ"ל, עכדה"ק. ויש לציין שזה מהמקומות הבודדים שכותב השם משמואל ז"ע סיפור על עצמו.

והנני בברכה שיפוצו מעיינותיך חוצה ותמשיך לזכות את הרבים.

בהערכה וידידות
אהרן פרלוב

"שמעתי מפי מורי [הבעש"ט] זלה"ה ע"ה, לכך כפה הקב"ה על ישראל הר כגיית, ללמד שגם שאינו חושק לתורה ועבודת ה', מכל מקום אינו בן חורין ליבטל, רק יעשה בעל כרחו וידמה כמי שכופין אותו לעשות בעל כרחו, והוא דרך טוב לאיש ישראלי לימי הקטנות, שלא יבטל התמיד מעסק לימודו ועבודת השם יתברך הגם שאינו חושק, דמכל מקום עושה מעשה [אף אם אינו מתוך חשק]" (בן פורת יוסף פר' וישב)

נקודה למחשבה:

לשמיעת שיעורי הרה"ג אברהם ישעיהו קובלסקי בקול הלשון חייג: 073-295-1340 | לקבלת העלון בדוא"ל: a0548470661@gmail.com

שבת ג' ניסן התש"פ

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
18:40	19:32	20:17
18:38	19:30	20:14
18:39	19:31	20:16
18:39	19:31	20:16

כל הזכויות שמורות

פרשת ויקרא

הפטרה "עם זו"

המאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א צט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

מהשיעורים הרבים שהעביר למד הרב **משה לוי** זצ"ל את אומנות הפשטתם של דברים קשים ומסובכים, המובנים רק לתלמידי חכמים, למילים פשוטות וברורות. רבו, הרב **מאזוז**, תלה את הניסוח העממי והמוכן בספרי ההלכה שלו, בפרט אלו המאוחרים, בשיעורים הרבים שהעביר לקהל מגוון. הרב לוי הצטיין כפוסק **אמץ מאוד**, אך גם זהיר. ככזה היה חשוב לו להכיר היטב את המציאות בטרם יחווה עליה את דעתו ההלכתית.

בסדרת ספרי האחרונים, שאפשר אולי לראות בהם את שירת הברבור של חייו, הוא מסביר את דרך הכנתם של מיני מאפה שונים, ביניהם בורקס, ג'חנון, בלינצ'ס, בקלאווה, ואפילו במבכה, ואת החומרים שמהם הם עשויים. כשנשאל מדוע פירט כל-כך את הדברים בספרו, ענה: "חששתי שאולי יש מקומות שבהם מכינים את המאכל בדרך שונה, וכל פרט יכול לשנות את הדין."

נרומם בתוכנו את המחשבה, על הגדלות הטמונה בנו ובמעשינו, **שתפילתנו** היא ראיון אישי אצל המלך, וכי מי אינו רוצה לשפר את קשריו האישיים עם המלך?

כאשר האפרוח זעיר, לועסת התרנגולת עבורו את המאכל ונתנת בפיו, וכאשר הוא גדול והוא בא לאכול עם אימו, **דוחפת** אותו במקורה ומגרשתו, שיתדר לבד. **כך בעל תשובה** בתחילת דרכו יש עזרה משמים אחר כך באים הניסיונות.

פרשה מיוחדת לעצמה הייתה דבקתו בתורה, הרב **אברהם בביו** זצ"ל כאשר החל משהר נעוריו להגות בתורה באהבה רבה, ואף לעת זקנותו המופלגת, היה **לומד ברציפות** שבע שעות מדי יום, בעקשנות ובהתמדה, ולא היה מפסיק עד שהיה גומר את חוק לימודיו, וישנם יומנים גדושים המעידים על כך.

זה כל האדם, לא לעצמו ניבוא, רק להעיק לאחרים, בכל אשר ימצא בכוחו לעשות.

גם אפילו בצרה עצמה ה יתבונן מרחיב לנו. ומגדיל חסדו עימנו.

צעיר לימים היה הגאון רבי **עזרא עטיה** זצ"ל כאשר נפטר עליו אביו. נותרו הוא ואמו האלמנה שעבדה קשה לפרנסתה, אך משכרתה הייתה דלה ביותר. באין ברירה החליט רבי עזרא לצאת לעבודה שלא יגורעו ברעב, באותו זמן פתח הגאון רבי **עזרא הר"ר** זצ"ל את הישיבה הראשונה - לחכמי ארם צובא - ישיבת "אוהל מועד" וקרא לרבי עזרא ללמוד בה. מששמע שהחל ללמוד נגרות אצל דודו, **נדהם**: "האם יפסיד העולם את אחד המאורות הגדולים שבו?" מיד ניגש לר' עזרא ואמר לו: "בא ללמוד בישיבה ודאגת פרנסתך - **עלי ועל צווארי**". החל רבי עזרא את לימודיו בישיבה ועד מהרה נתגלתה גדולתו העצומה בתורה.

תולדות האדם טהור ונקי, נטע נאמן, זרע קדושים, הרב הצדיק רבי **משה אהרון פינטו** זצוק"ל בן החסיד העניו זרע קדש המלומד בנסים רבי **חיים פינטו** זצוק"ל. רבי משה אהרון פינטו זצוק"ל נהג בחייו בעיר מוגאדור מרוקו לסגף עצמו בתעניות, ולהתבודד בהרים, תוך לימוד תורה, ומזמורי תהלים, כך התייחד לו הצדיק עם קונו.

כאשר עזב אביו הקדוש רבי חיים פינטו זצוק"ל את העיר מוגאדור לקזבלנקה, ציווה את בנו שיתרחק מענייני העולם הזה, ושעליו **להתפלל על עם ישראל**. לבקשת אביו הקדוש התמיד בהתבודדות, תעניות, סיגופים, והיה פרוש מחיי העולם הזה עד כדי סגר של **40 שנה** בהם לא יצא מביתו כלל.

מצווה גדולה להיות בשמחה נמיך, ולהתגבר להרוחיק העצבות והמרה השחורה בכל כוחו.

פעם היה הספד נרגש על הגאון רבי **אריה לייב** זצ"ל, ואחד מגאוני הדור הספידו בקול בוכים בשואלו **כלפי שמיא**, אנו מבקשים לעשות חשבון איך נטלת לנו את רבי לייב... למחרת נשא המשגיח **הגר"ר לוינשטיין** זצ"ל שיחה קשה מאוד, בה התבטא, וכי יש לנו חשבון עם הקב"ה! הוא **מנהיג ומנהל**, ומה לנו לעשות חשבוננו של מקום...

נקודת פתיחות

מי לא היה רוצה לעצמו קריירה של בנקאי מצליח? הנה טיפים מקצועיים איך אפשר להגיע לזה... עיתונאי אחד נשלח לראיון בנקאי מצליח שנבחר להיות איש השנה בכלכלה האמריקאית "אדוני יכול לספר לנו אולי **מהו סוד ההצלחה שלך?**" שאל העיתונאי "שתי מילים" ענה הבנקאי "אתה יכול לגלות לנו מה הן אדוני?" שאל העיתונאי "החלטות נכונות" ענה הבנקאי "יפה מאד אדוני אתה יכול אולי לספר לקוראינו איך מגיעים להחלטות נכונות?" "מילה אחת" אמר הבנקאי "ניסיון" ענה הבנקאי "עם כל הכבוד אדוני" אמר העיתונאי "ידוע שניסיון חשוב אבל השאלה היא **איך רוכשים ניסיון**..." "שתי מילים" אמר הבנקאי "תגלה לנו מה הן?" ביקש העיתונאי "החלטות שגויות" ענה הבנקאי

מספרים על מלך אחד שערך משתה לבני עירו, הוא הגיש מטעמים ושתייה לרוב ולא החסיר דבר בסעודתו, בסיום המשתה אף נתן לכל משתתף במתנה כבש כדי שייקח אותו לביתו, המלך היה סקרן לדעת **ניצד יגיבו** בני עירו על המשתה והסעודה שערך ועל המתנה שחילק, ומשום כך פשט את בגדי המלך ולבש בגדי אדם פשוט, ונכנס לתוך קהל המון העם, ובעודו עובר בתוך ההמון שמע המלך את העם מתלוננים: איזה מלך קמצן, כל כך הרבה כסף השקיע במשתה ובסעודה, ונתן לכל אחד **כבש מתנה**, וכי לא יכול לתת לנו חבל אחד כדי שנקשור את הכבש.....

אדם עובר ורואה בחייו כל מיני דברים **ושומע כל מיני סיפורים** ושואלים אותו מה דעתך בענין? שים לב שאתה מסתכל נכון. בוחר צד. אומר מה שניראה לך. תיזהר מהחלטות שגויות. (העורך)

דוד המלך נרדף משאול צרת אבשלום לקחו את אשתו, מודה לה "ולא מעדו קרסולי" שלא הסתבכה רגל ברגל. מצות אנו במצבו...

רבים וטובים הגיעו למעונו של הגאון רבי **יעקב קמנצקי** זצ"ל לטול ממנו עצה ולבקש ברכה. אך לפעמים היה רבי יעקב מונע עצמו מלתת את עצתו, אף אחר שנשאל. הוא נימק זאת בכך שכאשר מרגיש שכונת השואלים אותו היא לקבל "הסכמה" על מה שהם כבר החליטו לעשות...

ולא ששואלים אותו אם לעשות או לא, אז הוא נמנע מלתת את עצתו. פעם הגיעו אליו שני שותפים ורצו שיפטר ביניהם אודות סכסוך על סכום של אלף דולר. הם הופתעו מאוד לשמוע אותו אומר: "אם אתם מגיעים אלי להתווכח על עניין כזה, זה סימן שהגיע העת לפרק את השותפות!"

ישיבת ליקווד נקלעה למצב כלכלי קשה, וסכנת סגירה ריחפה עליה. כינס הגאון רבי **יוסף שלמה כהנון**, הרב מפונוביז' זצ"ל, את תורמי ישיבת פונוביז', והלהיב אותם להיחלץ לעזרת הישיבה ולהצילה ממצוקתה, בלא חשש שמא יהיה הדבר על חשבון ישיבתו. ואכן, הצליח הרב, ותורמים אלה באו לעזרת ישיבת ליקווד והצילו אותה מהתמוטטות.

ששה שבועות בצינוק מחנה עבודה, הונגריה, **יום כיפור תשי"א** היינו עשרה איש ששמרו על הכשרות במחנה, שלא אכלו ממה שבישלו שם. לא הורשנו להכניס דבר למחנה. בעיירה שליד המחנה נודע בערב יום כיפור שיש בינינו כמה דתיים שאוכלים כשר, והצליחו להגניב לנו ארוחה חמה לצהריים ול"**סעודה המפסקת**". מובן שגם בערב יום כיפור עבדנו עד מאוחר. בקושי הצלחנו לארגן "מניין" ל"כל נדרי". במשך כל יום כיפור לא קיבלנו הפסקה, אבל אחרי הצהריים הצלחנו להתפלל מוסף, מנחה נעילה ומעריב ביחד. בערב סוכות שוב שלחו מהכפר אוכל כשר אבל השליח נתפס! ידענו שלזה **יהי תוצאות**. נו, ודאי, כזה חטא!!!

ב"עוון" זה הובלנו למשפט. האשימו אותנו בפגיעה ברכוש ממשלת הונגריה על ידי זה שלא אכלנו מהאוכל שסיפקו לנו... השופטים שיחררונו. בעיניהם היה זה מגוחך, אבל **מפקד** המחנה לא היה מוכן להבליג. נגרו עלינו ששה שבועות בצינוק!...

"הבל הבלים אמר קוהלת, הבל הבלים הכל הבל" שבעה עולמות שאדם רואה - בין שנה דומה למלך. נתון בעריסה והכל מחבקים ומנשקים אותו. בן **שנתיים ושלוש** דומה לחזיר, שפושט ידיים בביבים. בן **עשר** קופץ כגדי. בן **עשרים** מתגאה כסוס. נשאה אישה, הרי הוא כחמור למשא. הוליד בנים מעו פניו ככלב להביא להם מזונות. הזקין, הרי הוא כקוף. כל זה בעמי הארץ. אבל בבני תורה כתיב: "והמלך דוד זקן" אע"פ שהוא זקן-מלך!

"מלותיו של אדם שימרו הן מחשבותיו של אדם מפוכת."

משולחן גבוה דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

פי האדם עץ השדה (דברים כ, יט) זוכים אנו לברך ברכת האילנות, ועלינו ללמוד מהאילנות את מידת הסבלנות, ישנם אנשים שחולמים לקום ביום בהיר ולדעת את כל הש"ס הראשונים והשז"ע, אך אין מציאות כזאת, צריך להיות בסבלנות, קבץ על יד ירבה (משלי יג, יא), ילמד בכל יום עד היכן שיידו מגעת, וכן ביום למחרת, ולאחר תקופה יראה ברכה וסייעתא דשמיא בעמלו. וכשם שבאילן אין מציאות שיזרע האדם היום ולמחרת יראה עץ גדול צומח עם פירות, אלא זהו תהליך שנמשך ולוקח מספר שנים, וגם לאחר שגדל העץ והוציא פירות צריך להמתין שלוש שנות ערלה וכו'.

בדורנו שהטכנולוגיה מתקדמת הורגלנו שכל הדברים נעשים במהירות, בעבר כדי להגיע מירושלים לתל אביב היה צריך לרכוב על חמור במשך מספר ימים, והיום אפשר לעשות זאת תוך פחות משעה.

במחלקה מסוימת בביה"ח שוכבים באותו החדר שלושה יהודים וערבי אחד. כל יום, מוקדם בבוקר, היה מופיע חב"דניק בחדר ומניח לכולם תפילין.

ככה כל יום, עד שמגיע יום שבת, והחב"דניק לא בא! מחכים מחכים שעה, 9:00 10:00 בבוקר הוא לא בא... לבסוף שאל הערבי את חבריו לחדר: "מה זה, היום לא בודקים לנו לחץ דם?"

חשבון הטלפון הביתי תפח למדים מבהילים וראש המספחה כינס את כולם לישיבת חירום. "אני משתמש אך ורק בטלפון של המשרד", הוא אמר, "לפיכך לא אני אחראי להוצאה הפזרנית הזאת מאחר ואינני מטלפן כלל מהבית." "אני ממעטת לדבר מן הטלפון הביתי", אמרה האם, "זה שבעבודה משמש אותי מצויין." "טלפון קווי זה לא בשבילי", העיר הבן, "אני מדבר רק בטלפון הסלולרי שקיבלתי ממקום עבודתי." "אם כך מה הבעיה?" הגיבה העוזרת, "כל אחד משתמש בטלפון של העבודה..."

וכן בעבר כדי ליצור קשר עם חבר היה צריך להמתין זמן רב, עד שישלח המכתב או עד שיפגשו, וכיום ברגע קט יכול לדבר עם חברו בכל מקום בעולם באמצעות הפלאפון, וכן לעניין האכילה, בעבר כדי להכין תבשיל בשר היה צריך לקנות פרה, להזמין את השוחט, לשחוט את הפרה, לחלק את הבשר לנתחים, למלוח ולהכשיר אותו ורק אז לבשלו, וכיום קונים את הבשר לאחר שחיטה ומליחה כדת ומיד יכולים לבשלו, ולכן הורגלנו שכל הדברים נעשים במהירות.

אך דבר אחד נשאר כמות שהוא ואינו גודל במהירות וצריך סבלנות רבה בגדילתו והוא העץ, והאדם נמשל לעץ, **פי האדם עץ השדה** (דברים כ, יט), ללמדו שצריך סבלנות רבה בבנייתו הרוחנית והגשמית, בעליית שלב אחר שלב וצעד אחר צעד במעלות התורה, הקדושה וזיראה. וכן בענין שלום בית, אדם שיש לו סבלנות מצליח בחיי הווגיות, כשנכנס לבית ורואה שהאוכל לא מוכן, אינו מקים קול רעש גדול, אלא מתיישב בסבלנות ומדבר על לב האשה ושואלה ברכות ובחיבה, וכן הוא לענין חינוך הילדים, דרוש סבלנות רבה בחינוך והדרכת הילד, כדי לנטוע בו מידות טובות, שכל תבונה ואהבת תורה.

יהי רצון שנוכה לתקן את דרכינו ומעשינו, ונראה בקרוב בגאולת ישראל השלימה, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

מעשה בחתן מודאג שבא לפני מרן הרב **שר** זצ"ל, שרוצה הוא לעזוב את השידוך. החל מרן לשוחח עמו, לשאול מה פגם מצא בה, ומתשובותיו עמד על טיבו. אמר לו: "**אל תעזוב** את השידוך! זה הזיווג שנקבע לך מן השמים!" אורו פניו בחבור, והלך. מקורבו של מרן, שעמד שם בשעת מעשה, תמה: "הרי ראש הישיבה מדבר תמיד נגד אלו המתיימרים לידע **מה נעשה בשמים**!" חייך מרן, וענה: "אכן כן, אבל הלא תבין. בחור זה לא רצה לעזוב את השידוך. הוא רצה רק שאגיד לו שלא יעזוב. אז הנה, אמרת!"

אחד מתלמידי **החפץ חיים** התארגן וקיבל נדוניה גדולה. הוא בא קודם נישואיו להפדר מרוב, אמר לו הח"ח את הדברים הבאים: "דע לך, יש שני סוגי בחורים שמקבילים נדוניה גדולה. יש בחור שהוא "ביש מזל" ויש בחור שהוא "בר מזל". ה"ביש מזל" משקיע את כספו אחר נישואיו **בעסק הראשון** מזדמן לו והעסק נושא רווחים, ההצלחת מאירה לו פנים ומתעשר, ואחרי כמה שנים שעסק ראשו ורובו במסחר וכבר יצא לגמרי מהלימוד, מאבד לפצע את כספו ולא נשאר לו מאומה.

ועכשיו לקבל משרה תורנית הוא גם לו יכול שכבר שכח את לימודו. "לעומת יש חתן "בר מזל" שמיד בעסקה הראשונה הוא מאבד את הכסף... ואז לכל הפחות הוא **עדיין קרוב לזמן שלמד** ועדיין לא שכח תלמודו ויכול לקבל משרה תורנית. ולזכות להרבות תורה בעולם ולהשתלם בתכלית האמיתית".

היצר הרע מניח אומות העולם ומתגרה בישראל, ובתלמוד החכמים יתור מכולם כי גדולה שנאת הרע לטוב, וככל שהטוב גדול כך גדולה שינאת הרע אליו.

כל מה שהנתון משקיע במקבל - משאך רושם במקבל.

הסבירו את ספר "יונה" במשל; יונה - הנשמה, הספינה - הגוף, הים - העולם, הסערה - הצרות העוברות על האדם, במקום לשוב בתשובה האדם נירדם.

רבי יוסף אבוהב זצ"ל נולד בוויניצ'אה בשנת ת"ב [1652]. היה גדול בתורה, לימים ניהל את ישיבת אביו. אחיו היו רבי דוד ורבי יעקב שעשו יחדיו צדקה וחסד והטביעו חותם על יהודי ויניצ'אה הוא חיבר ספר "חידושי סופרים" על דרך הרב פנים חדשות מכל שו"ת שאחר זמן הרב פנים חדשות ועד זמנו.

החיד"א הדפיס רק חלק חושן משפט, וצרפו בסוף ספרו "חיים שאל" חלק ב' ליוורנו תקנ"ה. הספר בשלימותו נמצא בכתב יד בגני הקהילה באנקונה. **גידונו** כתוב עליו שהיה 'מועטר בענוה ויראת חטא'. בשנת תצ"ה כבר היה ראש ישיבה הכללית וסומך אחר כך נפטר.

לעילוי נשמת: יסיים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת רחב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאר בן אילנה, ששון בן סיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לולו, פנחס חיים אוהנה בן חנינה, נעלימה בת עוניה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורתי, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אליעזר בן רינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה, ישראל בן שמחה סבג, אוואסינה בת גוריה חלפון, שמואל בן רבקה וזאכי רחל רשל בת קלרה, חכם יהודה בן חנה פתליא **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

אל תבַּעַט בַּקִּירוֹת...

הקורונה מתפשטת לכל מקום, אין לאן לברוח, הקדוש ברוך הוא מסתובב בעולם, נא לכבד את המעמד!!!

המצב מפחיד! מפחיד מאוד!! אין זה נכון לזלזל בפחד הזה!!

ר' אשר פגש פעם אדם מסויים שהתבודד ב'פעלד' בשעת לילה מאוחרת, ושאל אותו: איך אתה מסתובב כך בשעה כזו? מה, אינך פוחד??

- לא, אינני מפחד! השיב הלה.

אמר לו ר' אשר: זו לא חכמה לא לפחד! החכמה היא להכיר את ה' מתוך הפחד שיש לך!!!

ולכן, גם אנחנו, במצב הבלתי ייאמן שבא עלינו, עלינו לנצל את המצב הזה בשביל להכיר את ה' מתוך הבהלה ואי-הידיעה הזו. ולצאת אמיתיים יותר מהמשבר הזה...

*

להיות בבידוד, זה אומר מצד אחד להיכנס לנסיגות קשים... כל הדברים שהמשגיחים הזהירו אותנו מפניהם במשך שנים - פתאום צפים... המצב עלול להיות מסוכן מאוד, היצר הרע מנצל דווקא את הזמנים האלו, אנו עלולים ליפול חלילה כשאנחנו סגורים לבדנו בחדר...

אבל, ישנה אפשרות נוספת - אנחנו יכולים להתבונן מעט בתהליך שה' עשה איתנו!

עד ממש לפני רגע היינו בעולם מתוקן, היו לנו זמנים! היה לנו סדר יום! היתה עבודה! היו לימודים! ידענו לאן אנחנו הולכים ומתי עלינו לצאת מהבית, ידענו היכן וכיצד משיגים את מה שאנחנו רוצים... היינו מקובעים בריבוע אחד קטן. אוי לו למי שיזיז אותנו מהמשבצת...

ופתאום, הכל התהפך, אין יום, אין לילה, אין למה להכות, אין התונות, אין מניינים לתפילה (אנשים נהיו לפתע 'ערליכע יידן'...) אין אפילו צפי לסיום המגפה, הכול מעורבב, תוהו ובוהו מוחלט!!

ה' קרע את הגבולות של המשבצת, פיזר את הקיבעון שלנו, ואנחנו מוצאים את עצמנו בלי שום אחיזה, בשום דבר!!

והכי מפחיד, אנחנו מוצאים את עצמנו לבד... אסור להתקרב לאף אחד, אסור לאף אחד להתקרב, בדידות!!

מה הקדוש ברוך הוא רוצה??

דיברתי היום עם ר' אברהם משה, והוא אמר לי, שר' אשר היה מדבר הרבה על דברי הנביא ישעיה (ב יז) 'וְשַׁח גְּבַהּוֹת הָאָדָם וְשִׁפְלֵ רוּם אַנְשִׁים וְנִשְׁגַּב ה' לְבָדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא'.

ושאל: על מה מתנבא כאן הנביא? האם על השפלות של האדם או על גדלות הבורא?

ואמר: הקדוש ברוך הוא נכנס - במקום שבו האדם מפנה לו מקום, מסלק קצת מהגאוה שלו!!!

ככל שאנחנו יותר חדלי אישים, יותר חסרי אונים, יותר מבינים כמה אנחנו לא מבינים - אנחנו נותנים לריבוננו של עולם מקום אצלנו!!

ולכן, דווקא עכשיו, כשהמצב נמצא בחוסר שליטה, כשאנחנו לא יודעים מה יקרה מחר, דווקא אז הפוטנציאל לגלות את הבורא הוא א-ד-י-ר!!

*

ומה שבולט במיוחד בתקופה הזו, היא העובדה שאין לנו לאן לברוח!
אם במתקפת טילים אנחנו עוד חושבים שבידינו לברוח, להתגונן ולהינצל, יש מקלטים, יש שכפ"צים, ומקסימום - לוקחים מטוס
וברחים למדינה אחרת...

פתאום, אין לנו דרך להתגונן, אנחנו אפילו לא יכולים לראות את הווירוס!

פתאום, אין לנו לאן לברוח, הנגיף נמצא בכל פינה בעולם! עוד לא היה דבר כזה מעולם!!

פתאום, אפילו האנשים הכי קרובים, ייתכן והם מסוכנים בשבילנו, חלילה...

והשאלה זועקת מקירות הלב: אבא יקר, 'אָנָה מְפַנֵּיךְ אֲבִיךָ'???

הריבוננו של עולם מסתובב בכל העולם!! הוא מגיע לכל מקום, אין אזור חסיין!!!

אז, כאמור, לברוח - בלתי אפשרי... מה נשאר לנו? רק להתחבר לכוחו העצום והבלתי נתפס של הבורא...

*

דבר אחד אסור לנו לעשות.

להיכנס לחרדה, ללחץ!!

אדם הנכנס ללחץ - מביא על עצמו את החולי!! וזו ממש לא סגולה, זהו תהליך טבעי לחלוטין!!

כי הרי, בגופו של כל אדם ישנם כמה אזורים רגישים יותר, אזורים הזקוקים ליותר כוחות בשביל לתפקד כראוי, והלב של האדם
מזרים יותר דם לאזורים רגישים אלו.

אבל, כשאדם נתון תחת לחץ, הווירידים שלו נעשים צרים יותר, והדם לא מסוגל לזרום בכמות מספקת...

ואת התוצאה המבישה אנו רואים בעינינו... כשאדם לחוץ הוא מזיע, הוא מגמגם, הראש שלו כואב פתאום, השרירים מראים
עייפות... כל זה בגלל שהוא הסכים להיכנע ללחצים ולהשתכנע שהמצב העולמי אכן דורש כמויות של לחץ בשביל לחוות אותו
בצורה הנכונה...

*

ולמה אנחנו נלחצים? מה, אנחנו לא מבינים שהלחץ רק מזיק לנו??

ר' אשר אומר: ה' לא נותן לאדם כאב - אלא אם כן הוא מסוגל לעמוד בו!!

הבעיה מתחילה, שהאדם מוסיף לעצמו חרדה, מכניס את עצמו לדאגה מיותרת, ולזה - אכן אין לאדם כוחות נפש!!

הטבע שלנו הוא - מודיעים לנו על תקנה חדשה במטרה למנוע את התפשטות המגפה, או לחילופין, שומעים על מספר המתים
שעולה באיטליה, ואנחנו, במקום להתעסק עם המשמעויות האמיתיות, במקום לנצל את ההזדמנות הזו להתחבר לבורא - עסוקים
כל העת בשאלה 'מה יהיה הלאה???' מכניסים את הראש לדאגות, משננים לעצמנו בחרדה שלא יהיה לחם, שיהיה מחסור בחלב...

מכירים את משחק הילדים העתיק - לסמן קווים מנקודה אחת שעל הדרך לנקודה הבאה? כאלו אנחנו, ה' נותן לנו נקודות קצרות
של כאב, הכאב לא נמשך להרבה זמן! אבל אנחנו מחברים קווים שחורים מנקודה אחת לשנייה, ובסופו של יום הקווים מתחברים
ויוצרים ציור מפחיד ומלחץ נורא על המצב...

הרוזינער אומר: כשאדם עסוק עם הדאגות והפחדים הוא בעצם מפסיד שני דברים גדולים:

האחד - הוא מפסיד את ההזדמנות שהיתה לו, להתחבר לבוראו ולהכיר שרק ה' יכול לתת לו את הכוח להתמודד...

ובעיקר - הוא מיוסר מהכאבים! המעברים שעוברים עליו פשוט מציקים לו ואינם מרפים...

עלינו לזכור זאת, ולשנן שוב ושוב, בפרט בעת הזו, שה' נותן לנו כאב רק אם הוא מצרף איתו חבילה של כוחות נפש להתמודדות
תקינה!!!

ה' נותן לנו כאב רק אם הוא מצרף איתו חבילה של כוחות נפש להתמודדות תקינה!!! שוב, ושוב, ושוב....

*

כאמור, המצב אינו פשוט, בכל רגע אפשרי יכולה לבוא הבשורה שעלינו להיפרד מהנוחות התמידית, ולהיכנס לתוך חדר קטנטן, להישאר שם לבד, בלי חברים, בלי שיחות על דא, בלי הרבה אפשרויות...

הדבר הזה מזכיר לנו את הציווי: צא מדירת קבע ושב בדירת עראי...

כמו במצוות סוכה, בה אנו נפרדים מהנוחות של הבית הקבוע, מהמקום הטבעי שלנו ממשך כל השנה, ונכנסים לתוך בקתה רעועה, חשוכה, גגה דולף...

הקוצקער שואל: למה דווקא במצוות סוכה ישנה הלכה ש'המצטער פטור מן הסוכה'? במה שונה היא ממצוות אחרות שבתורה?? למה לא שמענו שהמצטער פטור מתקיעת שופר למשל??

אומר הקוצקער, מה העניין של הסוכה, מה הרעיון שעומד מאחוריו? אומרים לו לאדם, תעזוב את קורת הגג היציבה שלך, תעזוב את הקיבועון שבו אתה נמצא כל השנה, ולך אל ארץ לא זרועה, אל דירת עראי מטה לנפול... וכל כך למה, בשביל להראות לך עד כמה אתה תלוי באמת בבורא, ועד כמה אתה זקוק לקרקע היציבה שהוא נותן לך! הסוכה היא הזדמנות עבודה לנצל את הזמן הזה להתבוננות ולהתחברות...

אבל אם אתה מסתובב בעצבני, אם אתה מצטער, אם אתה לא קולט את ההזדמנות, אז בשביל מה להטריח אותך?? פנס הפיתה ואל תסתובב כאן בעצבים... אתה פטור, הכול בסדר...

כאן בדיוק טמון ההבדל בין הגויים לבין עם ישראל!

כתוב שבעתיד ייתן ה' לגויים את האפשרות לקיים את מצוות סוכה, וכשהוא יוציא חמה מנרתיקה הם יבעטו בה ויברחו ממנה...

הגויים אינם מסוגלים לשבת לבד!! הם יוצאים מדעתם!! סף הלחץ שלהם עומד בסימן התפוצצות!! הייתכן, לשבת לבד בבית בלי שום מטרה, וסכנת מגפה מרחפת מעל ראשם?!

באחת המדינות, שעדיין לא חלה בה חובת ההסגר, אמרו בבדיחות, שאם יסגרו כמה עשרות גויים בבנין אחד למשך שבועיים – התוצאות יהיו הרבה יותר חמורות מאשר הידבקות בקורונה...

הגויים 'מבעטים ויוצאים'! אין להם מטרה, הם עצבניים, בועטים בקירות, הם לא מסוגלים להבין שיש כאן הזדמנות להתחבר לבורא ולעצמנו (כפי שיבואר בהמשך)!!

אבל יהודי? ליהודי יש את הכוח להבין, את האפשרות להתחבר ואת היכולת לחפש את קרבתו של הבורא!!!

עלינו רק להתפלל לה': ה' רועי לא אחסר!! - שלא תחסר לי הידיעה התמידית שאתה ה' הוא שמוליך אותי ושומר עלי כרועה נאמן!!!

*

כה אמר ה', זכרתי לך חסד נעוריך, אהבת כלולותיך, לכתך אחרי במדבר, במקום שממה, במקום שבו המסכנות חונגת, אבל בשונה מאחרים, לקחת את זה למקום חיובי! ועל זאת אזכרך לעולמים...

*

אסור לנו לשכוח, בימים האלו אנחנו נמצאים במקום של לחזק את עצמנו, לחזק את הסביבה והמשפחה שלנו! אין לנו זמן להיכנס למסכנות!

וכבר הבהיר לנו ר' אשר: אם נהיה במיטבנו – כל ההזדמנויות יגיעו לפתחנו.

אבל אם ניכנס למסכנות – כולם רק יחפשו לברוח ממך!! יצטרכו להכניס בקבוקים של בושם לאף לפני שמתקרבים אליך... הימים האלו, בהם אנחנו נמצאים בבית, הם ימים שעלינו לנצל אותם כראוי, לערוך תוכניות לילדים, זהו זמן להתחבר למשפחה, זמן להתחבר לילדים, ובעיקר – זמן להתחבר לעצמנו!!!

*

אמרנו, הזמן שבו נמצאים בבידוד הוא הזדמנות להתחבר לעצמנו!!!

מה זה אומר להתחבר לעצמנו?

כולנו מכירים את האמרה 'איזהו עשיר – השמח בחלקו!' או: 'איזהו גיבור – הכובש את יצרו!'

והשאלה זועקת, הייתכן? אפילו אם אשמח בחלקי, אפילו אם אכבוש את ייצרי, הרי אינני באמת עשיר או גיבור! כי הרי ישנם הרבה העולים עלי בגבורתם ובעושרם!!!?

והתשובה מפלחת: כל זמן שאתה גיבור רק כלפי השני, אתה לא באמת גיבור! כל זמן שהעשירות שלך נמדדת מול עושרו של ההוא, העשירות שלך אינה עשירות אמיתית!!

כי עושר אמיתי פירושו להיות עשיר בתוך עצמי! להיות מאושר עם עצמי ועם מה שיש לי!!

גבורה אמיתית פירושה להיות גיבור בתוך עצמי! היכולת לשלוט על הדחפים שבתוכי - היא הגבורה האמיתית!!

*

וכידוע, אין כמו סיפור טוב להמחיש את העניין...

סיפר יהודי שבצעירותו, לאחר שסיים שירות עתיר קרבות בצבא, החליט לצאת, לא פחות, למסע דיג באלסקה... תשאלו, מה יש לו לאדם לחפש באלסקה, והרי אין שם כלום?! אכן, זה בדיוק מה שחיפש, מקום שאין בו כלום, רק להיות עם עצמו, הוא והבורא... לשבת ימים שלמים על שפת האגם, ולדוג...

לפני המסע התייעץ הצעיר עם מדריך טיולים מנוסה המכיר את שטחי אלסקה ואת מה שהם טומנים בחובם... הוא שאל אותו האם ישנם סכנות מסוימות שעליו לחשוש מפניהם במהלך המסע. המדריך אמר לו שאין לו ממה לחשוש, ארץ אלסקה היא ארץ שקטה ורגועה, עם נוף בראשיתי ועוצר נשימה.

אבל, אמר לו, ישנו דבר אחד מסוכן באלסקה, דוב גריזלי שמו... מדובר בדוב אימתני ומסוכן ביותר, שהפגישה עמו במהלך דיג עלולה להיות חוויה פחות נעימה...

"ומה אעשה אם אפגוש אחד כזה?" שאל הצעיר בחשש.

"הדרך הכי נכונה להתמודד מולו, היא פשוט להיעמד מולו, להביט אל תוך עיניו ולומר לו: היי דוב, המקום הזה הוא שלי, ואני דג כאן את הדגים!" ----

הצעיר גיחך על הרעיון המוזר, וקיווה בסתר לבו שלא יצטרך להעמיד את השיטה המפוקפקת הזו במבחן... טס לאלסקה, ישב בה ימים, דג לו דגים, הביט לשמים, עצר נשימה מול נופים... ויום אחד שמע רחש מבין קני האגם...

הוא כמעט התעלף, דוב שחום עם פנים זוממות התקרב אליו, והחל לרחח אותו מכף רגל ועד ראש...

הצעיר איבד עשתונות, לא היה לו כל סיכוי מול החיה האימתנית, ובלא כל ברירה נעמד, רועד כולו, וגמגם מול הדוב את המשפט המאיים... "היי דוב, המקום הזה הוא שלי, ואני דג כאן את הדגים"...

הדוב התרומם באחת, נעמד על שני רגליו... הוא נראה כל כך אימתני, גבוה הרבה יותר מהצעיר המפופר... אבל הצעיר לא ויתר, ובנשימות מאומצות תפס אומץ, הביט הישר אל תוך עיני הדוב ואמר בקול מתייבב: דוב! זה המקום שלי!! ואני לא זז מכאן!!

...הפלא התרחש!! הדוב כרע ברך, פנה לאחור - ונעלם לבין השיחים...

הוא היה המום. לא הבין כיצד דבר כזה ייתכן!! האם הדוב יודע אנגלית? האם זוהי איזשהו לחש נסתר ופלאי?

לאחר שחזר מהמסע הארוך, לא התאפק הצעיר ושטח את שאלתו הסקרנית הבערת בפני המדריך המנוסה.

התשובה היתה מפתיעה ומכוננת עוד יותר: "תשמע ידידי הצעיר - השיב המדריך המבוגר - את ההסבר לתגלית אותה הופתעת לגלות. פשוט, הדוב מודע היטב לכך שהדרגה שלו פחותה מדרגתו של האדם, גם הוא יודע שהאדם הוא הכתר של הבריאה כולה!!

ולכן - הדב לא מתקרב לאנשים!!! אלא אם כן העומד מולו מתנהג כמו חיה - צורח, משתולל, בורח, מתפרע... מול אחד כזה אין בו שום חשש... אבל אם האדם רק מראה לו שהוא 'אדם', הדוב מבין מיד את הרמז ופוסע הלאה בשקט... ולכן, ברגע שהראת לו שאינך מתכוון לזוז מהמקום כי אתה בן אדם - הדב פשוט הסתלק!!!"

עלינו לנצל את הימים הטרופים הללו להתחבר לעצמנו, לשבת עם עצמנו ולגלות את האוצרות הטמונים בנו, ללמוד על כוחות הנפש שה' נתן לנו ברחמי (וגם להשתמש בהם, כמובן...), ורק כך נוכל לעמוד באומץ לב מול האתגרים המתרוממים מולנו - ואינם

אלא ניסיון...

לתשומת לב! ישנם עוד נקודות רבות ועצומות בטיעור זה, אשר לא הוכנסו מחמת חוסר מקום, ניתן להאזין במערכת 'קול הלשון'

פניני קודש

לאור תורתו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

יצא לאור על ידי מערכת "מסילות באור החסידות" שע"י מכון אור הצפון דחסידי בעלזא

א ווארט אויף די פרשה

הקריאה גרמה למשה רבינו ענוה יתירה

ויקרא אל משה וגו' (ויקרא א, א).

וברש"י: "לכל דברות ולכל אמירות ולכל צווים קדמה קריאה לשון חיבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו".

הנה, האל"ף שבתבית "ויקרא" הוא "אל"ף זעירא", ונרמז בזה גודל ענותנותו של משה רבינו ע"ה (בעל הטורים כאן; ועוד).

ויש לפרש, דמשה רבינו הבין שהקריאה מורה על שפלותו ופחיתות ערכו, דמאחר שאינו ראוי לשמוע קול אלקים, לכן צריך הקב"ה לקרוא לו תחלה כדי שיהיה לו פנאי להכין ולזכך את עצמו, ולכן עצם ה"ויקרא" גרמה לו למשה "אלף זעירא" שהיא ענוה ושפלות יתירה.

אולם, רש"י מגלה לנו, שמשה רבינו לא הבין נכון, כי הקריאה לא באה להזכיר לו לזכך ולהכין את עצמו לקראת הדיבור, שהרי משה רבינו היה תמיד מוכן ומזומן לדבר עם השכינה (רמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה ה'), אלא הקריאה היתה קריאה של חיבה "לשון שמלאכי השרת משתמשים בו".

ההוכחה לצדקת טעמו של הרמב"ן - מהקרבנות שהקריב אדם הראשון

ויקרא אל משה... אדם כי יקריב מכם קרבן לה' וגו' (ויקרא א, א-ב).

רש"י מדייק, מדוע נאמר הלשון "אדם כי יקריב" ולא "איש כי יקריב"?

ויש לומר, דהנה הראשונים נחלקו בטעם הקרבת הקרבנות, הרמב"ם (מורה נבוכים ח"ג פרק מ) כותב, שהטעם הוא, משום שהגויים היו עובדים לבקר ולצאן, ולכן נצטוינו להקריבם לה', כדי לשלול את אמונתם הכוזבת.

ואילו הרמב"ן דוחה טעם זה, שהרי גם אדם הראשון הקריב קרבנות לה', על אף שאז עדיין לא היה מי שעבדו לבקר ולצאן.

ולכן הוא כותב טעם אחר, שהקרבנות באים לשבר את לב האדם, "כדי שיחשוב האדם בעשותו כל אלה, כי חטא לאלקיו בגופו ונפש, וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו, לולא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה וכופר הקרבן הזה שיהא דמו תחת דמו, נפש תחת נפש, וראשי איברי הקרבן כנגד ראשי איבריו".

והנה, אל"ף דויקרא הוא אל"ף זעירא, ונרמז בזה ענין הענוה ושפלות הרוח, ויתכן שבכוונה תחלה רמה התורה ענין זה דייקא כאן, כדי לאלפנו וללמדנו שזה גופא הוא סיבת הקרבנות כדי להביא את האדם לידי ענוה ושברון לבב, כטעמו של הרמב"ן.

זהו הפירוש: "ויקרא אל משה" באל"ף זעירא, כדי ללמד שסיבת הקרבנות היא כדי להביא לידי ענוה ושברון לב.

ומביאה התורה ראייה שאכן טעם זה הוא הנכון, שהרי "אדם כי יקריב" - גם אדם הראשון הקריב קרבנות, ואצלו לא היה שייך טעמו של הרמב"ם, וממילא מוכרחים לומר שסיבת הקרבנות היא כדי להתבונן בכך ש"מכם קרבן", שאתם בעצמכם הייתם אמורים להיות הקרבן, והקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו הסכים שתקריבו בהמה תמורתכם.

(סעודה ב' תשנז)

לשון קריאה ולשון דיבור - כנגד שני סוגי קרבנות

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר (ויקרא א, א).

פירש רש"י: "צא ואומר להם דברי כיבושים, בשבילכם הוא נדבר עמי".

יש להבין: א. מדוע בתחלת הפסוק נאמר "ויקרא אל משה" לשון חיבה ורכה (רש"י), ובהמשך נאמר "וידבר ה' אליו" לשון קשה? ב. דברי רש"י "צא ואומר להם דברי כיבושים" טעונים ביאור, שהרי הדברים שאמר להם - "בשבילכם הוא נדבר עמי" - אינם "דברי כיבושים" כלל, אלא להיפך, דברי חיווק ועידוד?

ויש לומר, דהנה ישנם שני סוגי קרבנות: א. קרבנות נדבה, שתכליתם לקרב ולרומם את נשמות ישראל לבוראן. ב. קרבנות כפרה, שתכליתם למרק חטאי בני ישראל ולנקותם מצחנתם.

הסוג הראשון של הקרבנות נאמר לבני ישראל בלשון רכה וחיבה, כי אין לך חיבה גדולה מזו שניתנת להם דרך לקרוב לבוראם, ואילו הסוג השני של הקרבנות נאמר בלשון קשה, כי היה צריך שיהא לבם נוקפם על העבירות שעשו, ושידעו שלאמתו של דבר היו צריכים להקריב אותם בעצמם על המזבח (רמב"ן ויקרא א, ט).

מעתה, לשון הפסוק "ויקרא אל משה" - לשון חיבה - מוסב על הסוג הראשון של הקרבנות, ואילו לשון הפסוק "וידבר ה' אליו" - לשון קשה - מוסב על הסוג השני של הקרבנות.

והנה, לגבי משה רבינו עצמו היה שייך רק הסוג הראשון של הקרבנות, ולא הסוג השני שבא למיורק וכפרה, ואילו לגבי בני ישראל היה שייך גם הסוג השני של קרבנות.

זהו שאמר משה לישראל: "בשבילכם הוא נדבר עמי", חלק הדיבור - המוסב על הקרבנות מהסוג השני - הוא אך ורק בשבילכם ולא בשבילי.

תודותינו וברכותינו לאלו שתרמו להוצאת הגיליון

קול רנה וישועה באהלי צדיקים

בתוך רבבות אלפי ישראל, הננו מאחלים בזה בחרדת קודש ברכת מזל טוב נלבבה, קדם רבן של ישראל, מאיר דרכנו וסולל מסילותינו,

הוד כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

לרגל השמחה הגדולה בלידת הנינה למזל טוב

נכדה לבנו פאמ"ק פרע"ח הרה"צ ר' אהרן מרדכי שליט"א

בת לבנו הרה"ג ר' שלום שליט"א

יזכה רבינו שליט"א לרוב נחת וקדושה מכל יוצ"ח,

ועוד רבות בשנים ינחמו במעגלי צדק בבריות גופא ונהורא, וכו"ס. אמן.

הרה"ג המפ"ח פרי עץ חיים כש"ח הרב שלום רוקח שליט"א לרגל שמחת לידת הבת יזכה לרוב נחת ואושר וכבוד ושועה שמחות וכו"ס אמן.

ברכת מזל טוב חמה ולבבית

לכבוד ידידנו החשוב המסור בכל לב ונפש למען הפצת הגליון בעיר אשדוד רובע ז' הרה"ח ר' דוד ב"ר שלמה נחמן שליט"א לרגל שמחת הכנסת בנו חיים משה לביתו של אא"ה למז"ט ובשעט"מ

הרה"ח ר' פנחס יחזקאל באב"ד שליט"א לרגל שמחת הבר מצווה לבנו למז"ט ובשעט"מ

הרה"ח ר' שמואל בנימין הוכהייזר שליט"א לרגל שמחת לידת הבת למז"ט ובשעט"מ

הרה"ח ר' אהרן גלנדאר שליט"א - אשדוד לרגל שמחת לידת הבן למז"ט ובשעט"מ

הרה"ח ר' ישראל לברון שליט"א לרגל שמחת לידת הבן למז"ט ובשעט"מ

הרה"ח ר' משה ארנפלד שליט"א לעילוי נשמת אמו מרת גולדא ויצא ע"ה ב"ר אביגדור ז"ל נלב"ע ד' ניסן

הרה"ג ר' מרדכי שובקס שליט"א לעילוי נשמת ראש הישיבה הרה"ג ר' משה מנחם יוסף ב"ר יעקב ישראל שניאור זלמן ז"ל נלב"ע ד' ניסן תשמ"ד

הרה"ח ר' אברהם יעקב חריטון שליט"א לעילוי נשמת מרת שרה ע"ה ב"ר יוסף ז"ל נלב"ע ה' ניסן תשע"ה

ההכנה לפסח - ע"י לימוד הלכות החג ונתינת צדקה

"שואלין ודורשין בהלכות הפסח קודם לפסח שלשים יום" (פסחים ו, א). בפשטות הטעם הוא, כדי שלא יכנס לחג כמו בור ועם-הארץ, ויוכל להתנהג בחג בדרך התורה ובדקדוק הלכה.

בנוסף לכך, מבואר בספרי קודש, שכדי להמשיך בשלימות את האורות והקדושות הכלולות במועד צריך האדם להכין כלים ראויים לכך, וכגודל ההכנה כך גודל האור והקדושה הנמשכת עליו על ידי המועד.

כלשון ה"פנים יפות" (יש פ' וירא): "כל מצוה צריכה הכנה, כמו שאמרו חז"ל (אבות ב, יב) 'התקן עצמך ללמוד תורה, ועל ידי זה נעשה כלי מוכן לקבל אור התורה והמצוות... והיינו שאמרו חז"ל 'לכל דיבור קדמה קריאה' להכין עצמו לקבל אור הדיבור".

לכן קבעו ללמוד הלכות החג קודם לחג, כדי להמשיך על עצמו את אורות וקדושות החג, הן על ידי הלימוד עצמו (כמאמר הרה"ק מקאצק ז"ע "שאר המצוה מונח במסכת שמדברת מאותה מצוה" [שם משמואל פר' תולדות תרעג]), והן על ידי התשוקה המתעוררת בלבו על ידי הלימוד.

אמנם, לפעמים יחשוב האדם להמנע מלעשות הכנה לחג, מחמת החשש שהיצר הרע וחיילותיו יערימו בפניו נסיונות וקשיים, וימנעו בעדו מלהתכונן לחג כדבעי, ויעשו כל מיני תחבולות - לפני החג ובתוך החג - כדי למנעו מלערוך את היו"ט כדת וכדין.

כענין שמצינו בגמרא (ברכות ה, ב) שאבא בנימין הקפיד שתפלתו תהא סמוכה למטותו, דהיינו, להתפלל מיד בקומו משנתו ללא הפסקה, כי אף שתפלה צריכה הכנה דרבה, עם זאת, חשש שהיצר הרע יבלבל דעתו ויטרדהו במניעות שונות בשעת ההכנה, ולכן העדיף להיות מוכן לתפלה תיכף בקומו ממטותו.

ברם, גם לחשש זה מצאו רז"ל פתרונים, ואמרו (בבא בתרא י, א), "רבי אלעזר יהיב פרוטה לעני והדר מצלי, דכתוב (תהלים יז, יז) 'אני בצדק אחזה פניך'", והיינו, שעל ידי מצות הצדקה ניצול מיצר הרע המבלבל את לבו קודם התפלה (ראה 'תולדות יצחק' [פר' ויחי]: "על ידי הצדקה שגומלים לדלים קושרים ואוסרים ומכריתים את החיצונים"), וממילא יוכל ללמוד ולעשות הכנה דרבה לתפלה מבלי לחשוש מהיצר הרע וחיילותיו.

זהו פשר דברי המחבר והרמ"א בתחלת הלכות פסח (א"ח תכט): "שואלים בהלכות פסח קודם לפסח שלשים יום. הגה. ומנהג לקנות חיטים לחלקם לעניים לצורך הפסח".

המחבר כותב, שההכנה לפסח היא על ידי לימוד הלכות החג. אולם, בזה יש חשש שהיצר הרע יטרדו ויבלבלו כדי למנעו מלהתכונן כראוי לחג.

כנגד חשש זה כתב הרמ"א עצה נפלאה: "נהגו לקנות חיטים לחלקם לעניים לצורך הפסח", ויפה כוחה של מצות צדקה להכניע כוחו של היצר הרע שלא יעכב בעדו מלהתכונן לחג כדת וכהלכה.

המורם מן האמור:

א. קדושות ואורות החג מושפעים על האדם כפי מדת הכנות שלשים יום קודם לחג.

ב. לכן קבעו ללמוד הלכות החג קודם לחג, כדי להמשיך על עצמו את אור היו"ט הן על ידי הלימוד והן על ידי התשוקה המתעוררת בעקבות הלימוד.

ג. כשהאדם חושש שההכנה לחג תביא את היצר הרע בעקבותיו ויבלבל דעתו ויטרדו מוחו ולבו מלהתכונן לחג כדבעי, עצתו היא להרבות בצדקה לפני החג, וצדקה מצילה מהיצר הרע וחיילותיו.

(סעודה ג תשנ; סעודה א תשנ)

על הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא זי"ע – בעל "אוהב ישראל" לרגל יומא דהילולה – ה' ניסן

התקרבותו לחסידות

בתחלת דרכו היה הרה"ק מאפטא זי"ע רב בעיר קאלבסוב (לאחר מכן בעיר אפטא, יאס, מעזבוו. וסימון, "מלכותיה קאים", קאים ר"ת ק'אלבסוב, א'פטא, י'אס, מ'עזבוו), והיה יושב והוהג בתורה הקדושה יומם ולילה ללא הרף, ובכל זאת הרגיש חסרון בעבודת ה', והחליט בנפשו לנסוע לאיזה רבי שישלול לו דרך בעבודת הבורא, אולם, לא ידע להיכן לנסוע, ועגמה נפשו על כך ביותר.

בלילה נתגלה אליו בעל ה"טורי זהב" זי"ע בחלומו, ואמר לו לנסוע למעזריטש, אל הרבי ר' בער זי"ע. שאלו הרה"ק מאפטא: "הרי בזמנכם לא היתה עדיין דרך החסידות, ומדוע אתם שולחים אותי לרבי חסידים?!" השיב לו ה"טורי זהב": "גם אצלנו כבר היה דרך החסידות, אלא, שהיא לא היתה נחלת הכלל, ורק יחיד סגולה זכו להימנות על דרך זו. וראיה אתן לך, שבפירושי על אבן העזר סימן כ"ה (ס"ק א) אני כותב פירוש על הפסוק (תהלים קכו, ב) 'שוא לכם משכימי קום מאחרי שבת' בדרך החסידות" (והו לשונו: "יש תלמידי חכמים מנדדין שינה מעיניהם ועוסקים בתורה הרבה, ויש תלמידי חכמים שישנים הרבה כדי שיהיה להם כח החזק וריוות לב לעסוק בתורה, ובאמת יכול ללמוד בשעה אחת מה שזה מצטער ועוסק בשני שעות, ובוודאי שניהם יש להם שר בשרה, על כן אמר 'שוא לכם', דהיינו, בחנם לכם שאתם מצטערים ומשכימים בבוקר ומאחרי שבת בלילות, וממעיטים שנתם, זה בחנם, כי 'כן יתן' ה' לידיו שינה", דהיינו, מי שישן הרבה כדי שישוק מוחו בתורה נתון לו הקב"ה חלקו בתורה כמו אותו שממט בשינה ומצטער עצמו").

באותה תקופה החל הרה"ק מאפטא להתקרב לדרך החסידות, תחלה לבעזרזיטש, אל הרבי ר' בער זי"ע, ולאחר מכן המשיך להדבק בעזו בתלמידו הרבי ר' אלימלך מליענסק זי"ע.

ענוה יתירה

הרה"ק מאפטא זי"ע רצה לנסוע לבקר את הרה"ק הרבי רבי ברוכ'ל ממעזבוו זי"ע, והחסידים רצו למנוע נסיעה זו, כי ידעו שטבעו של רבם מנוגד לטבעו של הרבי ר' ברוכ'ל, כי הרה"ק מאפטא היה מדבר הרבה גוזמאות והיה מרבה באכילה, והרבי ר' ברוכ'ל היה ממעט בדיבור ובאכילה, והרה"ק מאפטא עמד על כך שהוא רוצה לנסוע, ואמר: "אם הוא ממעט באכילה ובדיבור גם אנחנו נמעט..."

כאשר הגיע הרבי מאפטא אל הרבי ר' ברוכ'ל, ערכו לכבודו סעודה גדולה, ור' ברוכ'ל טעם טעימה מועטת, והרבי מאפטא אכל כל מה שהניחו לפניו, ואף גם את מה שהניחו לפני ר' ברוכ'ל. כמו כן הרבה לדבר גוזמאות, והחסידים יראו מאד מהקפדתו של ר' ברוכ'ל.

בתום הביקור נפרד הרבי מאפטא מהרבי ר' ברוכ'ל, ולאחר יציאתו אמר ר' ברוכ'ל לחסידיו: "האם כבר ראיתם אדם כזה שיש לו 'גאלדענע וואגשאל' (מ-אוינים של זה) בתוך פיו?!" והחל לפרש להם את דיבורי הגוזמאות של הרבי מאפטא.

בתוך דבריו הזכיר, כי הרבי מאפטא אמר, שיש לו חדר גדול של ארבע אמות, והוא מחממו כל יום בשמונה עשרה עגלות מלאות עצים, ובכל זאת, אין החדר מתחמם.

והסביר במתק לשון, כי באמרו "חדר גדול של ארבע אמות" נתכוין על עצמו, שהרי "ארבע אמות של אדם קונות לו" (בבא מציעא י, א), ובאמרו שהוא מחממו "בשמונה עשרה עגלות עצים" היתה כונתו שהוא לומד בכל יום שמונה עשרה פרקי משניות, וברוב ענותנותו אמר על עצמו, כי תורתו אינה מחממת אותו כלל וכלל, וכי הוא נשאר באותו קרירות כמו שהיה קודם לכן.

בורח מן הכבוד

פעם הגיע הרה"ק מאפטא זי"ע לעיירה אחת, וכיבדוהו בכבוד מלכים כפי ערכו הרם, והיה לו צער וחלישות הדעת מהכבוד שהעניקו לו. בנו הרה"ק ר' יצחק מאיר מזינקוב זי"ע רצה להפיג את צערו, ואמר לו: "אבא, תנוח דעתך! הכבוד אינו עבורך אלא עבורי".

בהגיעו אל האכסניא שאל את בנו: "מה פשר הכבוד הרב שהעניקו לך?!" השיבו בחכמה: "הכבוד שהעניקו לי הוא משום שהנני בנך".

ישועות ורפואות

פעם, בשעות הבוקר, הגיעו כמה אנשים לפתח ביתו עם קוויטל ופדיון, והרה"ק מאפטא זי"ע הבחין בזה, והרים עיניו למעלה ואמר:

"רבונו של עולם, בדרך כלל יהודים עמלים ומתייעים לפרנסתם, ובערבו של יום הם מביאים הביתה כמה פרוטות, אבל הנה אני רואה ששלחת לי את פרנסתי תיכף בבוקרו של יום. מדוע? מסתמא מחמת מעשי הרעים אתה רוצה לשלם לי בהאי עלמא, כדי להענישני בעלמא דקשוט, בבחינת 'משלם לשונאוי אל פניו להאבידו' (דברים ז, י).

"ובכן, הנני מבקש ממך, אנא, שלח ישועה ורפואה לכל הבאים בצל קורתך, כדי שימשיכו להביא לי פדיונות ותוכל להמשיך לשלם לי בהאי עלמא כדי להענישני בעלמא דקשוט, כי אלמלא כן, יפסיקו לבוא אלי, ולא תוכל לשלם לי עוד בהאי עלמא".

פה קדוש

הרה"ק מאפטא זי"ע התבטא לפני פטירתו באזני בנו הרה"ק ר' יצחק מאיר מזינקוב זי"ע: "תורתו כמו שאמרת – תוכל לשמוע גם לאחר פטירתך, אבל מפה קדוש כמו שלי – לא תשמע עוד".

תודותינו וברכותינו לאלו שתרמו להוצאת הגיליון

- הרה"ח ר' אביגדור ב"ר עמרם פריד שליט"א לרגל שמחת אירופי הבת למז"ט ובשעתו"מ
- הרה"ח ר' אברהם צבי ווייס שליט"א לרגל שמחת לידת הבת למז"ט ובשעתו"מ
- הרה"ח ר' דוד שפיצר שליט"א לרגל שמחת לידת הבת למז"ט ובשעתו"מ
- הרה"ח ר' מאיר עקשטיין שליט"א לרגל שמחת לידת הבן למז"ט ובשעתו"מ

- לעילוי נשמת האשה החשובה מרת חיה סאטא ע"ה בת הרה"ח ר' אברהם ז"ל נפטרה י' סיון תשע"ט אשת הרה"ח ר' יעקב נחום לאנג שליט"א
- לעילוי נשמת האשה החשובה מרת דבורה גיטה בת הרה"ח אברהם יהודה הלוי ע"ה אשת הרבני המפורא הרה"ח ר' משה אליהו טרויבע שליט"א נפטרה ביום ט' כסלו תש"פ - ת.ג.צ.ב.ה.
- לעילוי נשמת הרה"ח ר' ברוך ב"ר אברהם מרדכי ז"ל מרת ב"ילא בת הרה"ח אהרן זאב ע"ה שוורץ
- לעילוי נשמת הרה"ח ר' משה אברהם בהרה"ח ר' שלום רייזמן ז"ל
- לעילוי נשמת הרה"ח ר' יצחק יצחק פורגס שליט"א לרגל שמחת הבר מצווה לבנו הבה"ח יעשי' עקיבא נ"י למז"ט ובשעתו"מ
- לעילוי נשמת האשה החשובה מרת דבורה גיטה בת הרה"ח אברהם יהודה הלוי ע"ה אשת הרבני המפורא הרה"ח ר' משה אליהו טרויבע שליט"א נפטרה ביום ט' כסלו תש"פ - ת.ג.צ.ב.ה.

העלון טעון גניזה
עלון מס' 512
שבת פרשת "ויקרא"
שנת תש"פ

העלון מוקדש לעילוי נשמת
 יוסף בן רבקה ז"ל
 רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
 יורם בן אסתר ז"ל
 שושנה בת אסתר ז"ל
 לרפואה שלמה
 לאולגה זימבול בת אמילי
 שלמה בן ויקטוריה

ע"ש הצדיק המלובן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

זמני שבת פרשת "ויקרא"

רבינו תם	צאת שבת	הדלקת נרות	פלג המנחה	ירושלים
8.14	7.33	6.20	5.36	ירושלים
8.11	7.35	6.37	5.38	תל אביב
8.11	7.34	6.37	5.37	באר שבע

הפטרה: "עם זו יצרתי"

ההלכה השבועית

הלכות פסח

א. כל המשהה חמץ ברשותו בימי הפסח, ביטל מצות עשה, שנאמר "תשביתו שאור מביתכם", ועבר על לא תעשה, שנאמר "לא יראה לך חמץ". לפיכך קנסוהו חכמים ואמרו (פסחים כח.): חמץ שעבר עליו הפסח אסור בהנאה. והחמץ הזה נאסר בהנאה בין לו בין לאחרים. ואפילו אם לא ידעו אותם אחרים שזהו חמץ שעבר עליו הפסח, היודע חייב להודיעם ולהפרישם להצילם ממכשול שלא יאכלו ממנו.

וכל הירא את דבר השם לא יקנה שום מצרך שיש בו חמץ, לאחר הפסח, בין מאכל בין משקה (כגון בירה), אלא מבעלי מכולות וצרכניה יראי שמים שמכרו את החמץ שלהם לגוי, על ידי הרבנות המקומית כנהוג, או על ידי תעודה מתאימה, כדי שלא יכשל בחמץ שעבר עליו הפסח. אבל אסור לקנות מיהודי לא דתי שאינו שומר תורה ומצוות, שיש לחוש פן לא מכר את חמצו לגוי על ידי הרבנות המקומית, קודם לפסח, כנהוג, ואפילו הוא אומר שמכר חמצו קודם הפסח, אין לסמוך על דיבורו, מאחר שנהוג לתת תעודה מתאימה מהרבנות המקומית בתאריך של אותה שנה המאשרת דבר המכירה, לפיכך אין להאמינו עד שיראה את האישור הנ"ל. (שו"ת יחוה דעת חלק ג סימן כח).

(חזון עובדיה)

מטעמים לשולחן

ויקרא אל משה לאמר (א, א)

המילה "ויקרא" נכתבה באל"ף קטנה, ומסביר **הרא"ש** במקום, שרצה משה רבנו בענותנותו לכתוב "ויקר", על גלוי השכינה שהיה לו, אולם הקב"ה אמר לו: "לשון מגונה הוא, שכך כתבתי על בלעם 'ויקר אלקים את בלעם' (במדבר כג, ד) והוא לשון מקרה". אולם מאחר ומשה רבנו כל כך ביקש זאת: "אמר לפניו בבקשה ממך שתעשה דבר שיכירו וידעו הדורות שקשה עלי הקריאה הזאת", התרצה הקב"ה ואמר לו: "אעשה אל"ף קטנה שהקטנת עצמך". מקשה על כך **רבי יצחק מוורקה**: וכי זהו המקום היחיד שבו נרשם שהקב"ה קרא למשה, הלא כבר בספר שמות (יט, כ וכן כד טז) במעמד הר סיני, נאמר: "ויקרא ה' למשה", "ויקרא אל משה" מדוע, איפא, רק כאן נוהג משה בענוה? אלא, שבמעמד הר סיני שמעו כל ישראל את קריאת ה' למשה, וכאשר אחרים שומעים, יש בכך משום גסות הרוח לשנות ולנהוג בענוה, ואילו כאן, הקב"ה דבר רק איתו. ה'לקוטי בתר לקוטי' מסביר את האל"ף הזעירא מכוון נוסף: ויקר הוא מלשון מקרה, ויקרא מלמד שהקב"ה קורא לאדם. במהלך חיי האדם ישנן כל מיני צרות, וכולן נועדו למטרה אחת: כדי להעיר את האדם ולהחזיר אותו לבוראו. אולם, מאחר ואנשים אינם מבינים את המטרה, הם סבורים שהצרות הגיעו אליהם במקרה-מגדיל הקב"ה את מנון הצרות ר"ל, והן הופכות להיות גדולות יותר ויותר. מי שגם כעת סבור שמדובר במקרה, יאלץ לסבול מצרות גדולות יותר, וכך הלאה-עד שיבינו שהקב"ה הוא זה שקורה להם. כלומר ככל שהאדם נעלה יותר, ומזהה מהר יותר את קולו של ה' הקורא אליו, אין צורך לקרא לו בחזקה, שכן הוא מבין כבר בתחילת הדרך, כשצרותיו עדין קטנות, שהקב"ה מבקש לעורר אותו, ולכן ככל שאדם יותר גדול-האל"ף של ויקרא קטנה יותר...משל נפלא אודות ענין זה מובא **בילקוט מעם לועז** (שמות תתד, הובא בספר **כי אתה עמדי**): קבוצת צידים הצליחה לכתר שועל בלב היער. השועל שראה כי כלתה אליו הרעה, ושיער כי לא יוכל לברוח, החליט להעמיד פני מת. הוא שכב על הקרקע בלי נוע, וקוה כי הצידים יעזבוהו לנפשו. אולם לצידים היו תכניות אחרות לגמרי לגביו. השועל נחרד לשמוע לפתע כי אחד הצידים מתכונן כעת לחתוך את זנבו. צמרמורת אחזה בו, אולם הוא הבין כי אם חייו יקרים לו עליו לסבול את היסורים הללו באהבה, ולא לזוז על אף הכאבים הגדולים שיסבול בחתוך. סבור היה שבכך תם הענין, אולם להותו, הוא שומע ציד אחר המודיע כי כעת הוא עומד לעקור את אחת משניו ולמכרה בכסף רב. שוב סבל השועל את יסוריו בדממה, ובלית ברירה הבין כי אם ברצונו להותר בחיים-עליו לשתף פעולה, ואכן, כך עשה. לאחר שעקרו את השן, והשועל מבקש לנשום לרווחה, הוא שומע לפתע על המשך התכניות... "שוד ושבר" נחרד השועל, 'כעת מתכון אחד הצידים להפשיט מעלי את עורי'. הוא מבין כי כעת מדובר במות ודאי, ולכן קופץ ומתחיל לרוץ, ועד שהצידים התעשתו מ"תחית המתים" הזאת, כבר היה הרחק משם, במעבה היער. 'מה חבל' יסר השועל את עצמו, 'שנזכרתי לברוח רק אחרי שאבדתי את הזנב ואת השן...לו הייתי עושה כן מלכתחילה, היו הללו עדין נותרים בידי'. כאשר רוצים לעורר את האדם מן השמים, שולחים אליו יסורים לסביבת החברים הקרובה אליו, אם אינו מתעורר-מגיעים היסורים עד אליו, תחילה בדברים קטנים, כמו קלקול מכונת הכביסה או אבוד הארנק, ואם אינו שומע גם כעת, מגיעים אליו היסורים הקשים. לבסוף, לא תהיה לו בררה, והוא ישוב בתשובה שלמה, כדאי לו לעשות זאת לפני שהוא מאבד את הדברים היקרים לו מכל!...!כאשר היה נקרע לחתם סופר' כפתור במעיל, היה תכף אומר: רבונו של עולם, הבנתי את התזכורת, אינני זקוק ליותר מכך...

ומתוק האור

לבן, צועד אלי, והפנים שלו מבוהלות, לבנות כמו יונה לבנה. "ויקטור, אל תשאל מה קרה... אני מוהל, שכחתי שבעוד שלוש שעות אני צריך לעשות ברית מילה לתינוק בדימונה..." כך הוא מספר, כולו רועד כמו עלה בשלכת... חשבתי להתעלף. השעה שתיים וחצי בצהריים, אמנם קיץ, אבל מעמוקה לדימונה... ועוד באמצע הירידות. אני אומר לו "כבוד הרב, אתה לא מצפה ממני שנפסיק את הטיוול ונחזור לדימונה... אנשים שילמו על יומיים...". שתדע כבוד הרב, זה לא כמו היום, אין פלאפונים... אין תקשורת מיידית. "לא, אל תחזור לדימונה", אומר לי המוהל "תוריד אותי כאן, אני כבר אסתדר". "באמצע היער?" אני שואל, "בין העצים?". ההוא מסמן לי "פתח תדלת", אני פותח, הוא מחזיק בתיק שלו, אומר "תודה" ויורד. עושים לו שלום מהחלון, ואני ממשיך לגלוש לעמוקה. חושב לעצמי הוא לא נורמלי, בקושי יש כאן תנועה... אין לו שום סיכוי להגיע לדימונה עד שעה חמש וחצי... רק אם יצמחו לו כנפיים. כאן כבוד הרב, כמעט נגמר הסיפור. המשכנו לטייל ואני כבר שכחתי מן המקרה. אתה יודע נהגי "אגד", כל יום יש להם כמה סיפורים. כמה חודשים אחר-כך, אולי חצי שנה, עשיתי קו איסוף נוסעים רגיל בבאר שבע, לא רחוק מהתחנה האחרונה של הקו אני רואה אותו, את המוהל הולך עם התיק. ואז צף לי בזיכרון אותו יום בעמוקה. אני מבקש סליחה מהנוסעים, עוצר בצד, יורד מהאוטובוס ורץ לעברו. "תגיד לי אדון מוהל, מה קרה איתך באמצע הדרך לציון בעמוקה? "הוא לוקח לו כמה שניות להתאושש, וכשהוא מזהה אותי, מחבק אותי חזק ואומר לי "ויקטור, שהשם ישמור אותך, ירדתי באמצע הדרך, ומיד כשנעלם האוטובוס פרצתי בבכי כמו ילד קטן. בוכה, בוכה, מסתכל בשמים ומדבר עם הקב"ה, אומר לו, אבא, אבא, רחם עלי, אני פושע, אני איש חסר אחריות, איך שוכחים ברית מילה?! איזו בושה!! אבל אני הבן שלך אבא, ויש בדימונה עוד בן שלך, תינוק שמחכה לברית מילה, רחם עליו, רחם על המשפחה שלו, זה עלול להיות להם עוגמת נפש. ככה אני בוכה, ואז מתיישב על אבן גדולה ולא יודע מה לעשות... מחכה לאיזה זוג כנפיים של יונה או נשר שיעיפו אותי דרומה... ככה חמש דקות שאני בהלם, ואז ויקטור, אני רואה שמכונת יפה לבנה, אפילו מפוארת, עולה מעמוקה לכיוון שלי, אני מסמן לו. ההוא עוצר, אני עולה... 'לאן חביבי?' הוא שואל אותי, לדימונה אני עונה לו, ומחכה שיתחיל לצחוק. ההוא לא צוחק. שמע מה ההוא אומר לי 'ברוך הבא אחי, גם אני בדרך לדימונה, תגיד דבר תורה!' אני, ויקטור, לא מאמין למשמע אוזני. אומר לו דבר תורה, ועוד אחד שיהיה שמח. בסוף מה מספר לי הנהג של המכונת הלבנה. 'אני נוסע לברית מילה, לאולמי "שושנים", אחי הקטן עושה לי כבוד, נתן לי להיות סנדק של הבן שלו... הלכתי טבלתי במקווה האר", אחר-כך התפללתי בעמוקה שהתינוק יהיה צדיק גדול כמו רבי יונתן בן עוזיאל, עד חמש וחצי אנחנו בדימונה! אני מתחיל לרעוד מהתרגשות, תגיד לי אני שואל אותו של מי הברית? מה עונה לי? "של משפחת ביטון..." שתבין ויקטור, אנחנו יושבים שנינו בתוך מכונת אחת בדרך מעמוקה לדימונה, המוהל והסנדק". עד כאן המוהל. אתה שומע כבוד הרב, אני והמוהל נפרדים בחיבוק חברים, והמוהל צועק לי "ויקטור, ויקטור, אל תשכח, הקב"ה יודע מתי להצמיח כנפיים". הא כן, יש עוד קטע קטן לסיפור. לפני עשר שנים נפטר המוהל, וסיפרתי ב"שבעה" את הסיפור הזה לבניו של המוהל. ניגש אלי בן ישיבה, ירא שמים ועדין, נראה בן 20, מה אומר לי? "אני התינוק". אתה מבין כבוד הרב? זה לא בריא לעשן. אומרים בצחוק, שעישון מצמיח כנפיים מוקדמות לכיוון השמים. לא חבל?

באדיבות המחבר- הרב קובי לוי הי"ו

"ברוך הבא כבוד הרב, אני קוראים לי ויקטור, ואין כבוד יותר גדול בשבילי מלהסיע רבנים. רבנים? רבנים הם העיניים שלי. פעם סיפר לי קליינט, בחור ישיבה, שהחכמים והצדיקים, אלה שיושבים ולומדים ויודעים את כל התורה, הם נקראים הכנפיים של עם ישראל. למה כנפיים? ההוא הסביר לי, שכמו יונה בלי כנפיים לא יכולה לזוז ועלולים לטרוף אותה שועלים, כך בדיוק עם ישראל. אנחנו היהודים הפשוטים, היונה, והתלמידי חכמים הם הכנפיים שמרימים אותנו גבוה, ושומרים עלינו, וכל מה שיש טוב ליהודים, זה בא מהם. אז אתה מבין כבוד הרב, אם אתה נכנס אצלי למונית, זה סימן שיש לי כנפיים, שיש לי עתיד, שאני ממשיך לעוף ולהתקדם, ולהיות עוד יותר טוב בעולם של הקדוש ברוך הוא. לאן כבוד הרב עם אשתו צריכים להגיע? לבאר-שבע, בשמחה, אני לא מפעיל מונה, ועושה לך - ותבדוק אותי אצל רפי היומנאי - 30% הנחה מהמחיר האורגינלי. כבוד הרב לא צריך להגיד "תודה רבה", זה אני שצריך להגיד תודה רבה, כי אני בזכות אנשים כמוך הרווחתי את האמונה שלי ואת כל המצוות שאני מקיים, ברוך השם. מה היה הסיפור אתה שואל? אתה שואל, אז אני עונה. אני כמו שאתה רואה אותי, 50 שנה נהג. מגיל 20 אני על הכביש, מתוך זה 45 שנה ב"אגד", נהג אוטובוס, כל הזמן טיולים צפון-דרום, מכיר כל פינה בארץ, ואל תעשה לי מבחן. ואתה יודע איך אומרת הבת שלי - אבא שלנו הוא ספר גיאוגרפיה, אטלס מהלך. בעיניים עצומות אני מכיר הנגב, הגליל, השרון, השומרון, הגולן, מה לא! אחרי הפנסיה קניתי מונית. נהג תמיד נשאר נהג. בקיצור, הנה הסיפור... כן הרב יכול לעשן, אבל אני שמעתי שהרבנים הגדולים אומרים שאסור... בקיצור יום אחד לפני שלושים שנה - אני מקבל ממנהל התחנה קו טיול בן יומיים. לאסוף 50 איש מדימונה לטיול קברי צדיקים בצפון, עושים לילה בבית מלון בטבריה. מתאים לי, גם אשתי באה. וכל הדרך מדימונה צפונה, פייטינים, שירים מזרחיים, הרבנים אומרים דברי תורה, סיפורי חסידים. אני לא ממהר לשומקום. יש להם מדרך צעיר באמת מוכשר, מסביר להם על היישובים שבדרך, היסטוריה, כל מיני אירועים שהיו במלחמות, בכיבושים של יהושע בן נון, מה אגיד לך אחרי שלוש-ארבע שעות, שאני מקשיב, אם היית עושה לי מבחן בהיסטוריה, אני מביא 100. זה הצעיר צ'יק הזה, יודע היסטוריה יותר טוב ממה שאני יודע גיאוגרפיה... אבל זה לא הסיפור. נוחתים תחנת ביניים בציון של רבי מאיר בעל הנס בטבריה, תפילת מנחה עם תיירים יהודים מאמריקה בלי עין הרע, אולי שלושה-ארבעה אוטובוסים, אומרים 15-20 פרקי תהלים, וממשיכים צפונה לראש פינה, ומשם אל הכביש המוביל לצפת עיר הקודש. הנופים של הגליל זה בריאות הנפש, והאוויר? איך כתוב בגמרא שלנו, זה אוויר מחכים, ז'תומרת, אם אתה מגיע לגליל טיפש, בדרך הביתה אתה נהיה חכם. מפה לפה אני מגיע לצומת צפת, ואז מתחיל ויכוח, "ימינה נהג סע לעמוקה", ומצד שני "שמאלה נהג, תיכנס לצפת, נטבול במקווה האר"י". אני עוצר בצד, שולף פחית בירה קטנה, שותה, ממתין להוראה. פתאום שקט, ואז אומר לי אחד הפייטינים "ויקטור, הנה כולם מסכימים, קח ימינה, סע לעמוקה, אני כבר בן 40 ועוד לא התחתנתי, אומרים שאצל רבי יונתן בן עוזיאל יש הפתעות". באמת, פתאום כולם הסכימו. לקחתי ההגה ימינה, והנה אנחנו יורדים לאט בכביש הכורכר שהתפתל ומתעקל לו, כשמסביב יערות עצי אורן וצמחיה ירוקה, תענוג לעיניים, ללב ולנשמה. באופק כבר רואים את עמוקה, ולפתע צעקה חזקה "ויקטור עצור בבקשה!!!" חשבתי מישהו קיבל התקף לב או סחרחורת, או רוצה להקיא, לך תדע. אני עוצר, ומן הספסל האחורי מתרומם יהודי גבה קומה, צדיק כזה עם זקן

כמה מילים לאמהות שכורעות בימים אלו תחת העול...

בייחס ל"סגר" וה"עוצר" שמוטל עלינו בימים אלו... איך לגשת את זה ובאיזה אור לראות את זה... בנקודה הזו יש הבדל מאוד גדול בין הגברים לנשים!!!
 אצלנו הגברים... עיקר עבודת ה' שלנו היא בבית מדרש ובבית הכנסת... והנה... ה' גירש אותנו משם!!
 ה' סגר לנו את בית המדרש... סגר לנו את הכולל... סגר לנו את השטיבלאך... "ואין אנחנו יכולים לעשות חובותינו בבית מקדש מעט..." בשבילנו יש כאן בימים אלו סוג של חשבון הנפש נוקב אולי לא מספיק למדנו תורה... אולי לא מספיק נהגנו כבוד בבית המדרש... אולי דברנו יותר מידי פוליטיקה מחוץ לשטיבלאך... אולי לא התפללנו כמו שצריך...

לעומת זאת אצלכם הנשים...?? זה בדיוק ההיפוך!!!

הני נשי במאי זכין... בזה שמגדלות את הילדים ומכוחות לבעליהן... זאת אומרת: עיקר עבודת ה' של הנשים זה בבית!!! והנה... בחמישים שנה האחרונות נגזר עליכן גלות... ואתן יוצאות מהבית... יוצאות לעבוד... יוצאות להביא פרנסה... מתנדבות להיות שותפות בעול הפרנסה... ואילו עכשיו... בימים אלו... ה' פתאום החזיר אתכן למקום הטבעי שלכן... החזיר אתכן הבייתה... ה' לא גירש אתכן ממקום העבודת ה' שלכן!! אלא אדרבה... קיבץ אתכם מארבע כנפות הארץ והשיב אתכם אל אדמתכם... השיב אתכן למקום הטבעי שלכן... המצב שלכן הוא בדיוק הפוך מאיתנו- הגברים!!! אנחנו בימים אלו מקבלים נזיפה משמים... ה' גירש אותנו מבית תפלתו... ה' סגר לנו את בית המדרש??? אבל אתן הנשים?? בדיוק ההיפוך!!! אתן קבלתם חיוך גדול משמים... ה' החזיר אתכן הבייתה ואומר לכן: אני דווקא שמח בעבודת ה' שלכן!!! יש לי קורת רוח מהנשמות היקרות שהעמדתם לי... לכן אני מחזיר אתכן הבייתה... אני אוהב אתכן מכאן!!!

כלפי מה הדברים אמורים???

בימים אלו גם הגברים צריכים להתחזק וגם נשים צריכות להתחזק!!!
 הגברים צריכים להתחזק בעבודת ה'!!! ללמוד יותר... להתפלל יותר... לעשות יותר...

ואילו הנשים?? גם הם צריכות להתחזק!! במה???

אתן כבר אמהות--- תתחילו להעריך את התפקיד הזה!!!

אתן כבר מגדלות את הנשמות היקרות של ה'!!! תתחילו לאהוב את זה!!!

אתן כבר עושות הכל!!!! מתי תתחילו לשמוח ולהאוב ולהעריך עם מה שאתן עושות???

זה מה שהקב"ה רוצה לעורר אתכן... ה' סגר את כל מקומות העבודה... החזיר אתכן הבייתה... ה' רוצה שתתחילו להפנים **שכאנן!! כאן הקריירה האמיתית שלכם!!**

נשות ישראל הצדקניות: בימים אלו אל תתחזקו בשום חיוזוק!!! תפסיקו לברוח... מספיק ברחתם... מספיק נאלצתם לברוח כל בוקר מהבית לעבודה... מספיק חשבתם שה' מחפש אתכן במקומות אחרים... מספיק רצתם משיחת חיוזוק לסעודת אמנים ולהפרשת חלה... דיי!! ה' לא רוצה שתברחוני!! ה' אוהב אתכן כאן!!!! ה' יודע להעריך את זה שאתם מגדלות את הילדים שלוו!!! **לאן אל תתחזקו בשום חיוזוק!! פרנציפ לאן!!**

כעת תעמדו מול הילדים שאתן **כבר** מגדלות... תעמדו מול מה שאתן **כבר** עושות ותדעו שזה!!! זה הכל!!! תבינו ש-בזה אתם נשים צדקניות... שבזכותן ניגאל...

אמא יקרה: האם את יודעת שכעת!!!! בימים אלו את הביביסיטר של הבנים של הקב"ה???
 אבא שבשמים רצה לשלוח לעולם כמה נשמות יקרות... והוא חיפש ביביסיטר שתתנדב לשמור עליהם... והוא מצא אותך!!! את התנדבת... ולא רק לשמור עליהם... התנדבת גם ללדת אותם... לסבול צער גידול בנים... ולצעוד איתם בסבלנות אין קץ שלב אחר שלב... מיישהו הכריח אותך לקחת את המשמיה האדירה הזו?? **אף אחד!!!**

אפילו התורה שמחייבת אותנו במצוות פרו ורבו... זו מצוה שמוטלת רק על האישה... האישה לא מחוייבת!!! **אף אחד לא דרש ממך... הרבש"ע אף פעם לא חייב אותך...**

ואת התנדבת!!! אף ועית את זה מכל הלכ... ואת מגדלת לו כמה ילדים... שכל אחד הוא עולם!!!! כל אחד הוא בן יחיד- "בני כבודי ישראל!!" ואת התנדבת לגדל כמה וכמה בנים יחידים של הקב"ה... **דא עקא!! שבשכחתי! שכחת שזה לא מובן מאלי...** שכחת שאת מתנדבת... שכחת איזה חסד את עושה מידי יום עם הקב"ה... כנס לך בראש שהילדים זה עסק פרטי שלך... וממילא גם בעיה פרטית שלך... **ו! ולכן כעת!!!** בתקופה הזו שהילדים עומדים לך על הראש... ועושים לך חור בראש... ואין לך כבר כוחות נפש... ישנם רגעים מסוימים שנדמה לך שאת הולכת לאבד את שפיות דעתך... די... אין לי כוחות... **אמא יקרה!!! להזכיר!! הילדים האלו הם לא רק שלך!!**

הם בנים של הקב"ה!!!! את התנדבת לגדל אותם!! כל יום שאת מגדלת אותם עם חום ואהבה ונתינה זה חסד שאת עושה עם אבא שבשמים!!! כמה הכרת הטוב יש לאבא שבשמים אליך על ההתנדבות הזו מצידך... לנו הגברים אין את הפריבילגיה הזו... אנחנו מחוייבים בפריה ורביה... אנחנו מחוייבים להעמיד ילדים... אבל את לא!!! ואת עושה את זה מרצון ומתמסרת עם כל הנשמה... האם את זוכרת שאת **נותנת** פה משהו לקב"ה??

אז הנה!!! זה מה שאת צריכה להתחזק בימים אלו!!

בשביל זה הקב"ה סגר את המשק... סגר את שערי העבודה והחזיר אותך הבייתה כדי להזכיר לך את הקריירה האמיתית שלך!!! למקד אותך- אמא יקרה מול העבודת ה' הגדולה ביותר שלך בחיים- לגדל את המלאכים הקטנים של הקב"ה!!!

אם תחשבי על זה!! אם תביני מה את נותנת לקב"ה בעוד סיפור... בעוד דחיפת כפית לתוך הפה של הילד... בעוד השכבה מורטת... בעוד הצבת גבולות לילדים... אם תביני את זה פתאום תרגישי שאת מקבלת כוחות!!!! כי חלק נכבד מהכוחות שלנו התרגלנו לפזר ולהניח בתא או במגירה של מקום העבודה... וכעת ה' רוצה שנסאוף את כל הכוחות היקרים האלו למקום אחד ויחיד: לגדל את בניו!!! אמא יקרה... לא פסח... לא תפילות... לא תהילים... כעת "ויעש להם בתים!!" כעת תדבקי בדרכי שפרה ופועה שהעמידו לנו את כרם ישראל... במה?? בזה שהם ידעו להעריך... את מי?? את משה רבינו הקדוש והנורא?? לא!!! את התינוק משה!!! את הנער הבוכה הזה... את התינוק הזה שמושך לפרעה בכתר ועושה סקנדל... אותו הם ידעו להעריך ולגדל ומזה הם זכו לגי כתרם!!!

הנושא הזה בדרך כלל מורחב בגיליון שלהבת שיוצא מבית אז נדברו... בעזה"ש יצא חפ"ק אמהות... לתת כח לנשים צדקניות שעניי כלל ישראל נשואות אליהן שבזכותן ניגאל...

שגיאות מי יבין!!! שבוע שעבר השתרבה טעות חמורה

בגיליון זה נכתב שמשיח ה' הוא נביא יותר גדול ממה שרבינו, **הו טעות!!!** אחד מי"ג עיקרי אמונה: שלא קם נביא עוד בישראל כמשה לא לפניו ולא לאחריו... גם לא משיח...!!!

תוכן הנושאים בגיליון שבוע זה!!!

זה לא סוד שה"קורונה" הזו זהה... זהה... זה משהו גדול!! גדול מידי!!! זה לא איזה פרשיה נקודתית שאירעה ואנחנו צריכים לתפוס חיזוק ולהתעורר בתשובה ולהמשיך הלאה... מדובר כאן בקטסטרופה היסטורית שמטלטלת את כל הכדור כולו... ו... וצריך להתחזק!!! וממילא... מה?? מה להתחזק?? מאוד קשה להצביע על נקודה מסוימת... לכן בגיליון זה כתבתי כמה וכמה דברים...

אבל!!! אני רוצה להתנצל בפני הקוראים ובעיקר בפני עצמי: שוב כתבתי על הנושא שהכי שנאוי עלי!!! על האינטרנט!!!

כי מה נעשה ש... ש... שזה הנושא!!!

כן... זה כמו שבשעות האחרונות... די... נמאס לי כבר לשמוע את המילה קורונה... די די... הקורונה הזו עושה לי קרניים... עזוב אותי... דבר איתי על מה שאתה רוצה... רק לא על קורונה... **נו... זה שייך???** לא!!! לא שייך!!! כי כעת הקורונה זה ההכלל!!! כל מה שאין או יש עכשיו הכל סביב הקורונה... אתה לא יכול פתאום לטיח ולשחק ראש קטן ולהגיד עזוב אותי מקורונה... כמה שהקורונה הזו מוציאה לנו קרניים סו"ס היא קורונה וזה הההנושא!!!

על אותו משקל: אינטרנט זה נושא שנאוי עלי!! נמאס לי ממנו... לא סובל לדבר על זה... (בפרט שאני מתיימר להיות שייך לציבור שמור כזה שיש להם עוד משהו בחיים חוץ מאינטרנט) אבל מה שנעשה שאינטרנט זה!!! זה הנושא!!! מה נעשה שזה הההחטא שלנו!! זו הערות דבר שרח"ל ה' שב מאחרינו... **לכן אין ברירה!!!** אני לא רוצה שיתבעו אותי משמים למה טייחת את המציאות... למה הלכת סחור סחור וברחת מהנקודה... ולכן אין ברירה... כמו שקורונה זו מילה שיצאה לכולנו מהאף ובכל זאת צריך להמשיך להתקשקש סביבה... ככה אינטרנט זה נגיף עוד יותר בלתי נסבל ואין לנו ברירה אלא לזעוק זעקה גדולה ומרה: **יהודים: זה זה!!!** לא הערוד ממית אלא החטא ממית!!! וזה החטא שלנו!!!

אני רוצה לומר לך בנימה אישית: יש נבואה ביחזקאל שדופקת לי על הראש ולא נותנת לי מנוחה. הנביא מתנבא נבואת פורענות על אותם אלו שיש בידם למחות ולהשיב רבים מעוון... ובמקום להגיד את מה שבאמת צריך להגיד... הרי **הטעו את עמי לומר שלום... והינם טחים אותם תפל** בקיצור: יחזקאל מתנבא על הטייחנים!!! אלה שמטייחים בעיות מתחת השלחן ולא אומרים את האמת כמות שהיא על השלחן... אז זהו!!! שעד כמה שה' זיכה אותי במתנה לכתוב גיליון זה ולחזק יהודים... אני לא מוכן להיתבע משמים על זה שטייחתי! מי שרוצה לטייח ולברוח מהנקודה שיערב לו... לא אני!!! ולכן לא יעזור כלום... יהודים יקרים: הצרה שלנו זה אינטרנט!!! זה לא פופולרי. אנשים שונאים שמדברים איתם על זה... ואני גם שונא את עצמי כשאני מדבר על זה... אני מרגיש כמעט כמו פטיפון שעוד פעם מדבר על אותו נושא... אבל זו הצרה שלנו!!! (כמובן שמי שלא אז לא!!! יהודי עובד ה' שמור שאין לו שום זיקה לאינטרנט... אז גם גיליון זה יודע לכתוב על עוד כמה וכמה נושאים ביהדות...) אבל כלל ישראל ואני בתוכם... אנחנו צריכים להתחזק מול הנושא הזה!! עוד שמירה!! ועוד צעד אחד אחורה!! ועוד התנתקות... **ייד: תבינו את זה!!!** **תבינו שזה הקורונה!!** תבינו שזה הכתר שה' מזמין מאיתנו!! ה' מזמין התנתקות והתגברות של גבורה מהאיום הרוחני הזה... ה' רוצה עוד צעד אחד אחורה... וה' יודע שזה קשה לנו ובכל זאת!!! אנא... תקרא את המאמר המרכזי בגיליון זה... ואם זה לא נוגע אליך... תעביר את זה למי שזה כן נוגע אליו...

אוהו בידוד... כלונו בבידוד... וההמלצות וההנחיות והאכיפות והקנסות... מגיעים ממי?? הפעם זה לא מגיע מהכיוון של אברהם אבינו!!! הפעם זה מגיע דווקא מהכיוון של סדום!!! הפעם אנחנו בורחים ונמלטים עד עמקי נשמתנו ומתנתקים מכל העולם... ה' הוכיח לכל העולם שאפשר לסגור חנויות ולשמור שבת... וזה אולי מסר לחילונים... **אבל לנו החרדים- גם לנו ה' מוכיח... שאפשר!!! אפשר להתנתק!!!** ולא רק שאפשר... אלא כשזה אש ומסוכן... כאן פתאום כלונו מבינים שחייבים להתנתק. כאן כלונו מגלים רצינות תהומית ומבינים שאין כאן המקום להיות יפי נפש כי בנפשנו הוא... הדמוקרטיה זהה לפניה... וכלונו למדנו להתרחק ממה שמזיק לנו...

עדיין לא מאוחר!!! עדיין יש לנו אפשרות לעזוב את הרשת של סדום ולחזור לחיקו של אברהם... קפוז... קפוז על הקרון האחרון...

יהודי יקר: אם אתה זוכר... לפני "לא הרבה זמן" עברנו שלוש מערכות בחירות!!!! למה זה קרה? למה היינו צריכים לעבור בחירות שלוש פעמים?? **אז ככה:** אם היית שואל אותי לפני חודש ימים לא הייתי יודע מה לענות לך... אבל כעת!!! כ-שמיד לאחמ"כ פתאום הגיעה הקורונה וזעזעה את היקום כולו **כעת זה זועק!!! זה ברור כשמש בצהרים...**

הקב"ה פשוט רצה למפות את השטח!!!! הקב"ה רצה שאחינו התועים החילונים יחליטו אחת ולתמיד מה סיווג השייכות שלהם ליהדות... שיחליטו אחת ולתמיד איפה בדיוק אוחזת הזיקה שלהם לה' ולתורתו... האם ציון טוב... כמעט טוב... מספיק בקושי... טעון שיפור... תחליטו!!!

הקב"ה קרא להם לקריאה ראשונה... רבותי: להחליט!!! ומהר!!! עברה קריאה ראשונה... ואז הקב"ה קרא להם לקריאה שניה... שוב ניתנת לכם אפשרות לערער... להתקדם... לנסוג לאחור... לזוז ימינה או שמאלה... (ולכן באמת החרדים והיהדות היו עיקר הנושא בשלושת מערכות בחירות האלו...) ואז הגיעה הקריאה השלישית... זהו! כעת תחליטו אחת ולתמיד ושלום!!!! זהו!!! הביורור הוכרע... כל אחד מהאחינו התועים מיקם את עצמו סופית בחזקה של ג' פעמים איפה הוא בדיוק ממוקם ביחס לה' ותורתו... האם נגד לגמרי... או בעד... או משהו באמצע כזה... בלוק ימין כזה... עד כאן הבחירות הקטנות... בשלושת מערכות הבחירות האלו הקב"ה מיצה את הביורור מול החילונים...

זה הסיפור הקטן... הייתי קורא לזה "הבחירות המוניציפאליות"!!!

ואז!!!! מיד אח"כ!!!! מיד הגיעה מערכת הבחירות היותר משמעותית... הקורונה!!!! קורונה זה כבר בחירות לנשיאות... הגיע הזמן להחליט האם אתה בוחר לקחת "קורונה" ולהמליך את הקב"ה או... או לא?? תחליט אחת ולתמיד איפה אתה ממוקם!! לא החילוני... לא הגוי... **אתה!!!!** אנחנו עכשיו נמצאים בתקופה מאוד מכוננת... הקב"ה קורא לכל אחד ואחד מאיתנו לקריאה ראשונה שניה שלישית... תחליט מה אתה!!!! האם אתה שייך לי או לא?? אתה ירא

למלאכים שבאו לכאן בפעם הקודמת ונכשלו בעבירה...

לוט לוט: מתי תבין שלהיות רע וחוטא זה לשחק ב א ש

מתי תבין???? למה אתה מחכה שתגיע אש?? תקשיב לבנות שלך... תקשיב לבת קול שכבר מחלחלת לך בתוך הלב ולוחשת לך כל הזמן: ש... שזה לא מתאים לך!!! תבין שזה אש!!! כשזה יהיה אש... אז כבר תבין... אתה כבר תבא בנקרות צורים ובסעיפי הסלעים מפחד ה' ומהדר גאווה... כעת!!! כשהקורונה משתוללת כלונו כבר מבינים שצריך לקחת מרחק... כעת כלונו יודעים שזה לא בושא להגיד שאני לא רוצה להידיבק...

ה' שולח לנו קריצה משמים! תלמדו!!! תלמדו שצריך להתרחק!!!

לוט אחייני היקר: בשעתו לא הסכמת לפרוש מסדום... למה?? טענת שהיום סדום זה ככככל העולם... מי שמתנתק מסדום הוא מנותק מכל העולם... נו... כשהגיע הגפרית ואש... ואז ברכת למערה... **כעת אתה באמת חושב שכל העולם מת!!!** הבנות שלך כבר באמת חושבות שנגמר העולם ואין איש בכל הארץ שיכול להתחתן איתנו... כן... הכנסת להם בראש שכל העולם מתחיל ונגמר רק ברשת של סדום... ואם סדום עלתה באש... אז אין!!! העולם נמחק... העולם נגמר!!!

אז לא!!! יש לך טעות- לוט... העולם ממשיך להתקיים גם אחרי סדום... ואם נצלת כעת ונשארת בחיים זה רק בזכות פעטער אברהם שהסתכלת עליו בחצי בוז... ורחמת עליו שהוא מנותק מהעולם... אבל לא!!! הוא נשאר שתול בבית ה' בחצרות אלוקיני יפריח והוא קורא לך... לוט... תחזור הבייתה... תפסיק לחשוב שאברהם מנותק מכל העולם... כי נכון לעכשיו אתה הוא זה שנמצא במערה וחושב שהעולם נגמר... צא!!! צא מהבועה... תפסיק לחשוב שהעולם מתחיל ונגמר ברשת... תבין שיש עולם יפה וטוב שמחכה לך מחוץ לבועה הזו...

יהודי יקר: בימים טרופים אלו שכולנו בבהלה "פן תדבקני הרעה" חלילה... הרי בימים אלו לוט הוא הסמל והדוגמא שלנו!!!!

הגיע הזמן להרכין את הראש ולומר: אבל אשמים אנחנו!!!

כן... אנחנו אמרנו שאי אפשר בלי הרשת... אמרנו שזה לא ריאלי... אני בעצמי- כותב השורות טענתי כל הזמן שאי אפשר להיות מנותק מהעולם... אם אין לי חיבור לאינטרנט אז... אז אני בבידוד... די!!! תפסיקו להיות פאנאטים... תפסיקו "להמליץ" לי לעשות חסימה לאינטרנט... תפסיקו "להנחות" אותי שצריך להישאר כמה שיותר מבודד... תפסיקו לקנוס אותי ולעשות עלי עליהם קהילתי ולהכריח אותי להחזיק פלאפון חסום... תפסיקו להיות מנותקים מהמציאות!!!!

והנה זה הגיע!!! הגיע קורונה קטנטנה... בלי גפרית ואש... בלי לדבר... והיא מכניסה אותנו לבידוד!!!

המשך: ה' "קורא" לנו קריאה ראשונה שניה ושלישית

לוט המבוהל שואל את מלאך ה'... סליחה שאני שואל... הנה הזה... איזה חסימה יש לזו? יש לו חסימה מספיק טובה מהרשת של סדום?? עונה המלאך ללוט: זה בסדר!! מה אתה מתוכח... אני מלאך ה'!! ואני אומר לך שזה בסיידר... זה אמנם חסימה לא הכי הכי הרמטית... זה לא לגמרי רחוק מסדום ואברהם מסתמא לא היה מסתפק במרחק מטר הזה... הוא היה לוקח שתי מטרים... הוא היה רוצה חסימה שמרחיקה אותו קצת יותר מהכיעור של סדום... אבל בשבילך?? בשבילך זה בסדר... תהיה רגוע!! בשביל הרמה שלך... מאיפה שהיית עד עכשיו זה ודאי מספיק... אם אתה הגעת עד לכאן... עד להר... בשבילך זה כבר מספיק רחוק מסדום!!! בשבילך זה מספיק ניתוק מסדום!!!

לוט נבהל!!! התשובה הזו לא עשתה לו טוב... הוא פונה למלאכים כולו וועד מפחד: לא נעים לי... אבל תבינו אותי... יש לי נערווען... אני אמנם סומך עליכם... אבל תבינו... בסדום יש כעת אאאאש!!! ואני... אני מפחד **"פן תדבקני הרעה ומתי..."** הלב שלי עדיין לא שקט... אני עדיין אאאפס... מרגיש לא מספיק מנותק מסדום... ו... ו... ופן תדבקני הרעה ומתי...

"הנה נא העיר הזאת קרובה לנוס שמה והיא מצער, אמלטה נא שמה, הלא מצער היא ותחי נפשי", **לא נעים ללוט!!! לא נעים לו להגיד למישהו שהוא לא סומך עלי... ועוד למי?? למלאכים?? ? ? ?** עד היום סמכתי על כולם... על סדום... על עצמי... סמכתי על כל איזה מוכר פלאפונים חאפער שאמר לי שהוא יודע לנתק... הייתי בטוח שגם אם יהיה לי מכשיר פרוץ... אבל זה לא ידביק אותי... כי יש לי חוסן פנימי...

והנה!!! פתאום כשמגיעה אש!!! כשיש אש אני לא סומך אפילו על מלאכים!!! כן... לוט חושש ובצדק שעם כל הכבוד למלאכים אבל עדיין... יתכן שהם לא מספיק מבינים את "חומר העניין" כי סו"ס מלאכים עשויים מאש ולכן יתכן שהם לא כ"כ נבהלים מאש... (על אותו משקל: למלאכים גם אין כ"כ ניסיונות... הם לא יודעים מה עלול לקרות לי כשאני יושב באמצע לילה מול רשת פתוחה ובדיוק אין לי מצב רוח... נאום כותב השורות... שישאר בינינו... כשזה מגיע לנושאים האלו אתה לא יכול לסמוך על אף אחד... כי רק אתה יודע מה קורה כשהיצר הרע שלך נכנס לטראנס... ושוב: שישאר בינינו... דברנו בקודים...) לוט מחליט להחמיר על עצמו והתרחק עוד קצת... עד העיר צוער!!!! אבל מה אתה חושב... ש... שזה נגמר בזה?? **מה פתאום!!** גם אחרי שלוט כבר הגיע לצוער... עדיין נשארו לו קצת נערווען... הוא עדיין פחד להידיבק. **ויעל לוט מצוער... וישב במערה הוא ושתי בנותיו!** מה אעשה... יש לי נערווען...

לוט אחייני האהוב: ליבי עליך!! כשאמרתי לך שסדום רעים וחטאים לה' מאוד!!! זה עלול להדביק אותך... מה אמרת?? עזוב... יש לי חוסן פנימי... אל תהיה לי פאנאט... רבנים: תהיו ריאליים... והנה פתאום **מלאכי השרת אומרים לך שזה בסיידר... ואתה לא סומך עליהם!!! ואתה צודק!!! המלאכים קיבלו את הטענה שלך!!! המלאכים יודעים מה קרה**

בעוד מועד... ו... וכשמישיח יגיע כבר לא יהיה מה לעשות... כעת עדיין לא מאוחר!! אנחנו נמצאים עדיין בתקופה של הביורוקר!! אנחנו כבר אחרי הבחירות המונציפליות... אנחנו אחרי המיפוי של אחינו התועים... הם כבר אמרו מה העמדה שלהם בייחס ליהדות... (הם עדיין יכולים לחזור בהם... והלוואי...) אבל כעת אנחנו בעיצומם של בחירות הרבה יותר פנימיות!! הקב"ה מכניס כל אחד מאיתנו לקלפיו!!! לבידוד!!!! וקדימה... ה' קורא לך לקריאה ראשונה שניה ושלישית... בני היקר תקבל החלטה אחת ולתמיד!!! מי אתה?? ולכן אתה שייך?? מה הסיווג שלך?? איפה אתה ממוקם? האם אתה שייך ליהודים היראים ושלימים שמבינים שצריך חסימה וצריך להתרחק כן תדבקני... או שאתה מחכה שיגיע האש וגפרית של "הנה היום בא לה' בוער כתנור..." תחליט!! תקבל החלטה אחת ולתמיד!!! יהודי יקר: תאר לעצמך שאתה עכשיו ברגע מכונן של **ה ח ל ט ה**!!!! הקב"ה מעמיד אותך מול שחור לבן... וזהו... אל חזור!! מה אתה בוחר??

בינינו... אני מכיר אותך מקרוב... (ולכן אני נעלב בשבילך ומפריע לי שיש כאלו שמדברים יותר מידי תוקפני) אני יודע שאתה בסה"כ יהודי טוב... ויש לך הרבה חמימות לידישיקייט... יש לך נקודת אמת פנימית מסוימת שהלוואי על כולנו... והסיבה שיש לך פלאפון פרוץ ללא חסימה זה כי... כי... זה יותר נוח... ואולי יותר זול... בקיצור: כל מיני שיקולים שהם לא "סופר עקרוניים..." כלומר: לו יצויר שהיו מצמידים אותך לקיר והיו שואלים אותך בצורה רשמית ובלתי מתחמקת: מה אתה בוחר?? לאן אתה שייך?? היית בוחר להיות חבר אני לכל אשר יראוך ולהיכנס תחת חסימה ולפלאפון כשר ולהתנתק מכל הרוע הלא מבוקר שיש באינטרנט...

רק מה?? אתה חי את החיים... זורם את החיים... ויצא לך ככה שזה יותר נוח לך... **אז זהו!! שאנחנו כעת נמצאים בתקופה לא זורמת!!!**

תפקח עיניים... תסכים איתי שאנחנו נמצאים בתקופה ממש לא זורמת!!! הקב"ה מצמיד כל אחד לקיר ורוצה לשמוע לאן הוא שייך!!!! הקב"ה כעת קורא לנו בקריאה ראשונה שניה ושלישית... אנא ממך: תקפוצו על הקרון האחרון של הרכבת האחרונה שיוצאת מהרציף...

חשוב לי להדגיש... שורות אלו נכתבות מלב טהור!!! אין לי שום אינטרס!!

אני מבטיח לך שאני לא מרויח מזה שום דבר... אין לי חנות של פלאפונים כשרים... ואני לא מקבל משכורת על החסימה. המניע היחיד שעומד מאחורי שורות אלו... אהבה אמיתית אליך... אתה לא לוט... אתה לא אחיני של אברהם אבינו... **אתה בן!!!** בן ביולוגי של אברהם... ובברית שלך אמרו: אשר כרת ידך מבטן... על כן-- קל חי חלקנו... **ציוה להציל ידיות שארנו משחת** ה' ציווה!!! ציווה להציל ידיות שארנו משחת!!! ה' ציווה ואיך נעמוד מנגד... ה' בעזרת ה' יציל אותנו מהקורונה... **אבל מי יציל אותנו משחת??** אנא... קיים את הילד הזה ששמו אתה!!! קיים את הברכה שברכו עליך ברגעים הגדולים שה' נשק אותך בראשך ואמרו לך: בדמיך חיי... הצל את עצמך משחת... למען אבא שבשמים שמחכה לך!!! תן לאבא שבשמים את הדבר היקר לו ביותר בעולם... **אותך!!!!**

הרגל... אבל זה רקבון!! וכשמדובר ברקבון מבפנים זה איום ונורא!!! בבית חולים מתייחסים לנמק כפאניקה הרבה יותר גדולה משבר באגן... כי נמק זה לא משהו שמתפרק שאפשר לחבר אותו... נמק זה משהו שמחסל את עצמו מבפנים ו... וכשזה מגיע לשלב מסוים כבר אין מה לעשות... הבן אדם מסתובב כאילו הכל בסדר... אין שום בעיה... הוא מצידו לא מרותק למיטה ויתכן שאפילו לא כואב לו כלום... אבל יש כאן אבר שצריך לזכור אותו... ואם לא כורתים אותו הנמק מתחיל להתפשט וה' ישמור... וכאן ניתוח לא יעזור!!!!

זו ההגדרה של המצב שלנו כיום... כשמגיע איזה מישהו ואומר לך שאינטרנט זה שואה... זה מעצבן... אנחנו מסתכלים עליו כמו איזה בן אדם שנחת מהירח... מה אתה רוצה?? בשואה עם ישראל היה מפורק לגמרי... כלל ישראל שכב על אלונקה מאוזן לגמרי... ואילו כיום??? הכל זה!! נוסע קדימה!! הכל טוב!! על מה אתה מדבר???

נכון!!! אתה צודק!!! לקחת בן אדם שמהלך על שתי רגלים ולהכניס אותו בבת אחת לכסא גלגלים ולהגיד לו אתה נכה... זה מאוד מעליב!!! כן... אז יש לי נמק באגודל של הרגל... אז מה... לכן אני נהייתי נכה?? **לך תסביר לבן אדם הזה ש-נכה ק ט נ עליו!!!**

אתה מתהלך כאן בבית חולים ואתה רואה את היהודי הזה שלוקחים אותו עם כסא גלגלים ואתה מרחם עליו...?? **אל תרחם עליו!!!** הבן אדם הזה אמנם שבר את האגן... אבל הוא כבר אחרי הניתוח... והוא בדרך להחלמה ועובר תרגילי פיזיותרפיה... והוא כבר מתחיל ללכת קצת ועוד שלושה חודשים הוא יחזור לעצמו לגמרי... בקיצור: הבן אדם הזה (למרות הכסא גלגלים) הוא עם הפנים קדימה!!!! ואילו לך?? לך יש נמק... יש לך רקבון פנימי ברגל שאמנם כעת אתה הולך על שני רגלים אבל אתה הולך כל הזמן אחורה... הנמק רק מחמיר מיום ליום... ואם לא תתפוס את עצמך בעוד מועד... אתה עוד מעט תכנס לכסא גלגלים כרות רגלים ולא תצא ממנו לעולם!!!! **ואת הנקודה הזו צריך להבין!!!**

השואה הייתה נוראה!!! היא פירקה אותנו לחתיכות!!!!

אבל ניצולי שואה היו בני אדם עם נפש בריאה--- רק מפורקת!!! אדם בריא שהוא מפורק... הוא צריך לאסוף את השברים... לקחת את כל חלקי הנפש שהתפרקו ולחבר אותם בחזרה... וניצולי השואה עשו את זה בגדול... השתקמו בגדול!!!! ואילו אנחנו?? הכל בסדר איתנו... שום דבר לא מפורק... הכל שלם... אבל הרשת שחגה על הנשמה שלנו ולוקחת לנו את כל האישיות זה משהו שמרקיב מבפנים... כאן זה לא משהו שמתפרק... זה רקוב!!!! ועם נמק אין הרבה מה לעשות...

ואת הקורונה הכ"כ לא נראית על פני השטח... אנחנו צריכים לזהות!!!

האינטרנט הוא רקבון שקט שהולך ומחסל אותנו מבפנים... כשיש נמק חייבים לזכור!!! ונעבאך כורתים!!!! וכשהמישיח יגיע הוא יצטרך לזכור עם המון המון כאב... ועל זה נאמר: "ואשלם ניוחמים לו ולאבליו..." יהיה צריך נחמה... נחמה על נשמות יקרות שקרובות ללבנו שלמרבה הצער שלא תפסו את עצמם

אלוקים או לא???

וכאן תרשה לי לדבר שוב על הנושא השנאי עליך וכ"ש עלי... הנושא של האינטרנט!!! כידוע: במאבק נגד האינטרנט... יש כל מיני גופים קיצוניים שמשתמשים בביטויים שקשה לנו לשמוע אותם... הם אומרים שהאינטרנט זה שואה... וזה גרוע יותר מהנאצים... בינינו... אנחנו לא אוהבים את המשפטים המוקצנים האלו... לי באופן אישי זה לא עושה טוב... אבל בימים אלו שהלב שלנו מתעורר ואנחנו בסה"כ רוצים להתחזק... תרשה לי להסביר לך נקודה עמוקה מסוימת... ש... שתבין מה באמת כן האסון הנוראי שיש ברשת הלא חסומה!!!! אתה מסכים לשמוע???

בא ננסה לנתח רגע: מה ההבדל בין המצב של כלל ישראל לאחר השואה למצב שלנו כיום... כעת ועכשיו???

הייתי מגדיר את זה ככה: בשואה כלל ישראל **שבר את האגן!!!**

שלא נדע... בן אדם ששובר את אגן הירך זה נורא!!! אגן הירכיים כידוע הוא מערכת צלעות שאחראית על כל התנועה של הגוף וממילא רח"ל אדם ששבר חלילה את האגן הוא מפורק לגמרי... מרותק לגמרי... כל תנועה שהוא צריך לעשות כרוכה בכאבים גדולים... אי אפשר ככה לחיות... חייבים לנתח... ואז עושים ניתוח... ואחרי הניתוח יש שיקום ארוך... תרגילי פיזיותרפיה קשים ומתישים... אבל!!! בסופו של דבר מסתובבים בינינו הרבה אנשים (שאתה בטח מכיר לפחות אחד) ששברו את האגן... והם עברו ניתוח... בנייתוח חיברו בחזרה את השברים... ולאחר תקופה קשה אתה ב"ה רואה את הבן אדם מתהלך כאחד האדם...

מבחינה מסוימת זה מה שעם ישראל עברו בשואה... בשואה כנסת ישראל שברה את האגן... זה היה שבר אדיר!!!! כלל ישראל התפרק לגמרי... אבל!!! ניצולי השואה היו אנשים מאוד גיבורים... חדורי רצון חיים בלתי נתפס... והם פשוט אספו את השברים... במו ידיהם עשו את הניתוח הנדרש... עברו את כל תרגילי הפיזיותרפיה המתשישים... ופשוט שיקמו את כלל ישראל... לא יאומן כי יסופר... (אנחנו חבים להם את כל המשכיות... ואנחנו נעשה את זה באמצעות זה שאנחנו נשמור על עצמנו ועליהם שלא יתפשט נגיף הקורונה ואכ"מ...)
עד כאן מה שהיה בשואה!!!

אבל כיום??? כיום עם ישראל לא שבר את האגן... ממש לא... אתה רואה כעת משהו מפורק??? **ממש לא!!!** אדרבה... הכל שלם... יפה... הולך... רץ... חי נושם ואפילו בועט... **אבל!** בבית חולים יש משהו יותר מלחיץ משבר באגן!!! **קוראים לזה נמק רח"ל!** האינטרנט שחדר לנו לתוך הנשמה והשתלט לנו על כל היקף החיים זה **נמק!!!**

אתה יודע מה ההבדל בין שבר באגן ל--נמק???

נמק זה ריקבון פנימי... זה יכול להיות משהו מאוד קטן... זה יכול להיות אפילו באגודל של

משיח נאוו!!!!!!

הסטריליות והמרחק והבידוד שנדרש בימים אלו מספקים המון המון חומר למדור זה... זה ממש מזכיר את ההנהגות של אוכלי חולין בטהרה... כידוע בגיל חינוך של תינוק יש כל מיני שלבים... (סוכה מב.) היודע לדבר אביו מלמדו... והיודע לנענע אביו לוקח לו תפילין... והיודע לאחוז בידו של אביו עולה לרגל... ויש בגמ' עוד שני שלבים: תינוק היודע לשמור גופו אוכלין על גופו טהרות!!!! ותינוק היודע לשמור ידי אוכלין על ידיו טהרות!! אני רוצה לספר לכם: שאני בן אדם שמתקרב לגיל העמידה ועד לפני שבועיים אני חושב שעדיין לא הגעתי לגיל חינוך של "תינוק היודע לשמור גופו" והנה!!! כעת אני רוצה לבשר לכם קוראים יקרים: שבסוף שבוע שעבר... לאחר שבוע ימים שהשתדלתי מאוד להקפיד על כל ההרחקות הנדרשות מטעם משרד הבריאות... לקראת שבת התחלתי להרגיש... שהנה... אני כבר יודע לשמור גופי!!! כבר נראה לי שאני בשל למדרגה של ילד בגיל שש בזמן חז"ל... זה בסדר... אפשר כבר לסמוך עלי שיש לי מודעות לשמירת גופו...

כן... כמו שהיום ילד שיודע להתפלל עושים בחידר מסיבת סידור וכל האמהות והסבתות מגיעים וזה נורא מרגש... אז בזמן שביהמ"ק היה קיים... בחידר של בני החברים היה עוד מסיבה... בסוף כיתה א' היו עושים מסיבת טהרה!!!! ב"ה יענקי כבר יודע לשמור גופו... כן... זה גם מאוד מרגש... יענקי יש כבר מודעות להתרחק מכל דבר שמטמא... **אז הנה!!! בזכות הקורונה... בזכות שבוע ימים של התרחקות** קבלתי את רשות הדיבור בבית הכנסת המואלרת ואמרתי לציבור: שמגיע לי מזל טוב... ואני חושב שאני כבר יכול לקבל תעודה של תינוק יודע לשמור גופו... אבל מיד במוצאי שבת מישהו הראה לי עוד כמה הוראות חדשות שצריך להתחיל להימנע מלנגוע בכל מגע שיתופי... אם זה ידידות או לחצנים של תאורה ואם זה "נדרים" וליזהר מלנגוע במשטחים ובפרט ממתכת שהנגיף שורד עליו יותר מכל דבר אחר... (זה מדהים!! כי גם בטומאת מת... בכלי מתכות רף הטומאה הוא בדרג אחד יותר משאר הכלים) ואז החלטתי שאני מתחיל להקפיד שאם נגעתי באיזה ידידת וכדו' אני לא נוגע בפנים עד שאני לא שוטף ידיים בסבון... ו... זה פשוט לא הלך!!! ואז גיליתי שנכון... על הגוף שלי אני כבר יודע לשמור!!! אבל על הידיים עדיין לא!!! כן... בחידר של החברים זה שתי כיתות נפרדות!!! בכיתה א' הילדים לומדים לשמור על הגוף... ואז הם נאמנים שהם לא נטמאו בטומאת מגע משא ואוהל... אבל הם עדיין לא נאמנים על שמירת ידיים!! זה רק בכיתה ב'... אז אמנם עשיתי קידוש בבית הכנסת על שהגעתי לגיל חינוך שמירת גופו... אבל לשמירת ידי עדיין לא הגעתי... **וכעת!!! במעמד זה!! ומעל במה זו אני רוצה לעדכן אתכם קוראים יקרים...** שבשעות האחרונות... לאחר כמה וכמה ימים שאני מאוד מאוד נזהר שלא לנגוע בידיים איפה שלא סטרילי לגמרי... אני מתחיל להרגיש לאט לאט שאני כבר מתחיל להתקדם לשלב הבא!! לשלב של תינוק שיודע לשמור ידיו!!!! חו בשורה מאוד מאוד משמחת... כי תאר לעצמך שמחר מגיע המשיח... ואני עדיין תינוק שלא הגיע לגיל חינוך... **מי יודע!!! מי יודע אם זו לא אחת מהסיבות למה אנחנו צריכים כ"כ לשמור כעת על כללי ההגינה...** אין זמן!!! משיח מגיע!!! ומי יודע... אולי עוד בחג הפסח הזה נזכה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים... ואם אכן כן... אזי אמנם יהיה קרבן פסח הבא **בטומאה!!!!** אבל למי שיודע... כל ההיתר של טומאה הותרה בציבור הוא רק בייחס לטומאת מת... אבל בייחס לשאר הטומאות לא!!!!!!

זאת אומרת: אם ירצה ה'... והלוואי ואנחנו נבא להקריב קרבן פסח בטומאת מת... אבל אני אצטרך להיות טהור מטומאת נבילה, ושרץ, ונדה, ו... וטומאת עם הארץ... מי שנוגע בעם הארץ זה כמו שהוא נוגע בזבז!!! ואת זה אי אפשר להקריב בטומאה... בשביל זה אנחנו כעת מתלמדים ועוברים קורס מזורז לדעת להתרחק מאנשים מסוימים... כן... כשמשיח יגיע בעזה"ש יהיו כל מיני אנשים שלאבנונו הרב יהיו טמאים בטומאת זיבה!!! כל מי שלא יתפוס את עצמו לידיים מהר מהר בימים אלו ולא יסיר את אלוהי הנכר שבקרבו בעוד מועד... הרי כשמשיח יגיע יהיה לו גדר של עם הארץ שהוא ובגדיו הם אב הטומאה מדרבנן!!! ואם חס ושלום אני אפגוש אותו בירושלים בכניסת יום טוב של חג הפסח לאחר השקיעה... ואני בטעות אלחץ לו יד לשלום עליכם... באותו רגע נפסלתי מלאכול קרבן פסח!! כי אני ראשון לטומאה... (ואם ח"ו אני אגע בחסה של המרו... הרי החסה הזו תהיה שני לטומאה... ואם החסה הזו בדיוק תגע בתרומה, התרומה תהפוך להיות שלישי לטומאה!!! ואם התרומה הזו תגע בקרבן פסח הוא יפסל מדין רביעי לטומאה... (ואז כל הרשימה הזו נכנסת לבידוד... גם אני, גם החסה, גם התרומה, וגם הקרבן פסח, כלולו נשאי טומאה ומודבקים של העם הארץ הזה) נו... עכשיו אתה מביין למה צריך כבר עכשיו להתרגל לסטריליות??? אתה רוצה שאחרי כל מה שעברנו... אחרי שסו"ס נבנה בית המקדש... אחרי שסו"ס אנו כבר בירושלים... על כזו שטות תפסל מלאכול קרבן פסח?? בשביל זה כבר עכשיו אנחנו צריכים להתרגל לשמור על גופנו!! ולשמור על ידינו!!!

אבל שיהיה בריא אדון אז נדברו... הוא כבר סידר לעצמו את החיים!!! הוא כבר יודע שהוא נחשב חברו!!! וכל מה שנותר לו זה רק לשמור על גופו וידיה שלא לנגוע בעם הארץ... אדוני היקר: מאיפה אתה כ"כ בטוח שאתה הוא החבר טהור ואילו החבר שלך הוא העם הארץ?? אולי הפוך... **כן... זה עוד חשבון הנפש! לא עוד!! אלא זה עיקר חשבון הנפש המוטל עלינו בימים אלו...** כעת!!! נכון לעכשיו... אפשר עדיין לשחק אותה... אפשר לחיות חיים כפולים... מי שרוצה יכול לשחק אותה צדיק ומתחת השלחן למסמס ולעשות במחשכים מה שהוא רוצה... ומי שרוצה יכול לכתוב אז נדברו ולחוש מעצמו שהוא המחנך של העולם... **אבל כשמשיח יגיע נגמרו המשחקים!!! הסוף להצגות!!!** (ישעיה יא) ויצא חוטר מגזע ישי... ונחה עליו רוח ה'... והריחו בירת ה', ולא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אזניו יוכיח "כי בחכמת ה' שבקרבו ידע ויבין מי זכאי ומי חייב" (רש"י) איזה פחד!!! נגמרו הסיפורים... אי אפשר יותר להחביא בכיס את המכשיר... וגם לא להחביא את הפרצוף האמיתי מאחורי הארשת הצדקנית... אין יותר ססמאות ואין זיופים... המשיח יחדור לכל אחד לתוך תוך הלב ויזהה מה הוא בדיוק שווה!!! **זה מלחצי!!!!** אהו... מחכים לנו הפתעות... חלקם יהיו מאוד לא נעימות... כן... יהיו כאלו שחשבנו שהם שמים יותר ויתברר שהם שמים פחות... ויהיו כאלו שחשבנו שהם פחות או יותר ויתברר שהם רחמנא ליצלו... **ואין בריה!!! צריך להזדרז!!! להזדרז לעשות בדיק בית פנימי!** לא רק חיצוני... אלא גם ובעיקר פנימי... מי אני באמת... האם יש לי משהו מפניני... או הכל אצלי ססמאות חלולות... כן... אני יודע שיש כאלו שיחגגו על השורות האלו... אלה מהרשת שכל הזמן עסוקים בלהוכיח עד כמה הממסד רקוב והכל פוליטיקות ומסססחרה... הם מאוד מחכים למשיח שיגלה את הפרצוף האמיתי של המערכת והממסד... שפלאום יוציא החוצה את כל הצביעות של כל מיני אנשים חשובים עם פראקים... שהמשיח פתאום יראה לכולם את הפרצוף האמיתי שלהם!!! **כן... אתם צודקים!!!** מה שנכון נכון!! יהיו כמה וכמה אנשים מכובדים עם פראקים שיתגלו כצבועים והמשיח לא ישא פנים לאף אחד... אבל עדיין... הם יהיו רק התחנה השניה!!! כי התחנה הראשונה זה יהיה אתם!!! אתם שהייתם עסוקים כל היום וכל הלילה בלמרוח בוך ורפש על כל העולם... ולהוכיח עד כמה שההכלל לכולן ופוליטיקה ואינטרסים שפלים... הרי בסופו של יום אצלכם שוכנת הצביעות הגדולה ביותר!!! אתם אוכלי אבר מן החי... אתם אלו שמתענגים לאכול אנשים חיים... בקיצור: המשיח הולך לעשות פסח!!! לנקות את כל הזבל והוציא אותו החוצה... אתה שומע אדון אז נדברו??? מהר להתחיל ללמוד מוסר... מהר לעשות בדיק הבית בכל חדרי הלב... לבדוק טוב טוב מי שם בוחש בקלחת... איזה מידות רעות עומדות מאחורי כל מעשה... מהר מהר!!! משיח נאוו!!!! הברו נושאי כלי ה'!!!

כמה מילים על "אמונה" שכה נחוצה לנו כעת

בימים אלו יש צורך מיוחד להתחזק באמונה... ולמה??? כי כידוע... המשימה הקשה והמורכבת ביותר שמוטלת על יהודי בעולם הזה זה השילוב המנצח בין חובת השתדלות ל--אמונה ובטחון!!! מדובר בשני יגודים הכי קיצוניים שיש... **שניהם מוטלים עלינו ביחד!!!** ומוטל עלינו את האומנות לשלב ביניהם ולמזג אותם במינון מדויק...

מצד אחד יהודי צריך לחיות באמונה שהכל בגזירת עליון... יהודי צריך פעמיים ביום לעצום את העיניים ולומר: אין כלום!!! אין טבע!!! אין עוד מלבדו!!! הכל בגזירת עליון... ומצד שני: תוך כדי הוא צריך לשמור שני מטר מרחק מחבר שלו ומיד אחרי התפילה לטטוף את הידים בסבון בגלל כללי ההגיינה הנדרשים כעת... וככה כל הזמן!!!

לא נכנס כעת לנושא הזה... למה ככה הקב"ה רוצה שאנחנו נחיה?? אבל ככה זה!!! עכ"פ המיוג שבין חובת השתדלות לאמונה ובטחון הוא דינמיקה שהמינון שלה משתנה כל יום וכל שעה לפי העניין...

זה כמו הגה שהנהג כל הזמן יושב ואוחז בו... וכל הזמן מתמרן...

הדוגמא הכי ממחישה שמצאתי לזה... זה הברזים של המקלחות של פעם!!! היום כידוע במקלחת יש רק ברז אחד... ימינה חם שמאלה קר... אבל פעם היו שני ברזים... ברז אדום של מים חמים וברז כחול של מים קרים... (שמעתי שכעת זה שוב חזר לסטטייל... ברוך הבא...)

עכשיו: צריך מיומנות מיוחדת לדעת איך משחקים עם הברזים האלו... כי אם אתה פותח רק את הברז של הקרים יש לך רק מים קפואים... ואם אתה פותח את הברז של החמים זה רק מים רותחים... **והרי אני צריך משהו באמצע...** לכן צריך לפתוח את שני הברזים ביחד... **ואז מתחילה הדינמיקה...** פתחת קצת את הברז של הקרים... ואז קצת את הברז של החמים... ואז דווקא בסידור... זה יוצא בדיוק באמצע... מה שנקרא "מים טובים..." **דא עקא!!! ש... שזה לא טוב...** כי אין מספיק זרם... אז אין ברירה... אני צריך לפתוח יותר חזק את אחד הברזים... נו... אז פתחתי את הברז של המים הקרים... יופי... נהיה באמת יותר זרם... אבל אוי... נהיה פתאום קר... בטח!!! נהיה

פה חוסר איזון... אז אין ברירה... אם נאלצת לפתוח יותר חזק את הברז של המים הקרים... **אז אתה צריך במקביל** לפתוח גם יותר חזק את הברז של המים החמים... אחרת יהיה חוסר איזון ותקבל מים קרים... הנבנת איך זה עובד?? אם עדיין לא הבנת... אז תשאל את המבוגרים... הם יסבירו לך... **עכ"פ חיבב להיות א צ ו ן ! ! !** אם נאלצת מאיזו סיבה שתהיה להפעיל את הזרם של המים הקרים יותר... אתה מוכרח **במקביל** לחזק את הזרם מהכיוון של המים החמים... **לכלי מה הדברים אמונים???**

כמו המיוזג בין מים קרים לחמים... ככה המיוזג בין חובת השתדלות לבין אמונה ובטחון... חובת השתדלות **זה מים קרים!** אמונה ובטחון **זה מים חמים!!!** ואנחנו קרוצי חומר... אנחנו אנשים ממוזגים... אנחנו צריכים משהו באמצע... לכן אנחנו מתמרנים כל הזמן... מצד אחד אנחנו מפעילים חובת השתדלות- שזה מים קרים... ומאידך אנחנו צריכים במקביל להפעיל כל הזמן אמונה ובטחון- שזה מים חמים...

והנהג!!! לפעמים... מכל מיני סיבות אנחנו נאלצים **לחזק את הזרם** של המים הקרים... הנה... כעת!!! בימים אלו... בעקבות החששות מהמגיפה שכ"מ מדביקה... אנחנו נאלצים לקבל הרבה הוראות מחמירות בכללי ההגיינה והשמירה מהידבקות... ואנחנו מחוייבים להוראות האלו ע"פ תורה!!! אין ברירה... אנחנו מוכרחים להפעיל את הברז של המים הקרים יותר חזק... **דא עקא!!!**

שהתוצאה הישירה וההכרחית!!!!!! שפתאום אנחנו מרגישים התקררות באמונה ובטחון... כן... כלנו פתאום מפוחדים... חוששים... מה יהיה... פתאום המגע החמים והקרוב לה' נחלש... ואנחנו מרגישים משהו קר... מה קרה?? ההתקררות הזו לא נובעת מזה שסגרנו את הברז החם... לא!!!! אלא בגלל שנאלצנו לחזק את הזרם של המים הקרים... לכן נוצר חוסר איזון... ולכן אין ברירה!!! אם אתה לא רוצה להתקרר ולקפא מקור של חוסר אמונה (שמתבטא בפחד ולחץ ופאניקה) אתה מוכרח במקביל לחזק גם את הזרם של האמונה ובטחון... **הבנת? זה מה שנקרא תמרון!!!**

בימים כתקנם... אתה יכול לעשות את השיקול שלך ולהחליט שבמקום לחזק את המים החמים של האמונה ובטחון ה'... אני מעדיף כעת להחליט את הזרם של המים הקרים... להמעיט קצת בחובת השתדלות... קצת פחות לדאוג מה יהיה... קצת פחות להתרוצץ ולדאוג לפרנסה או לשדכנים וכדו'... ככה זה ביום יום...

אבל כעת אין לנו את הלוקוסים הזה!!! כעת אין לנו אפשרות להחליט את הזרם של המים הקרים... אנחנו מוכרחים להישמע להוראות!!! יש פה ספק פיקוח נפש!!! מוכרחים להפעיל את הברז של הקרים בשתי האוזניים... אה!!! במקביל **מ ו כ ר ח י ם** להתחזק באמונה ובטחון!!! ולכן **כעת זה לא המלצה אלא הנחיה...** כן... השבוע למדתי משפט חדש... **"זה לא המלצה אלא הנחיה..."**

ראש הממשלה הגיע השבוע ושוב מסר איזושהי הצהרה... מה?? מה?? שום דבר מיוחד!!! הוא לא חידש משהו... הוא רק אמר שמה שאמרנו לפני יומיים בתור המלצה... אז זהו! שמעשיו **זה לא המלצה אלא הנחיה...** אתה שומע?? אולי עד לפני שבוע להתחזק באמונה ובטחון זה היה אצלנו המלצה... (ממש לא... אבל נניח שכן...) **אבל כעת!!!** ברגע שבייחס לחובת השתדלות... התקדמנו עוד כמה צעדים וזה נהיה כבר הנחיה... אז גם ההתחזקות באמונה ובטחון היא כבר לא המלצה אלא הנחיה... כי... כי אם לא נתחזק כעת באמונה ובטחון זה...

זה כבר לא יהיה מים פושרים אלא קפואים!!!
ובינינו... זו באמת החוושה!!! בימים אלו אנחנו לפעמים נתקפים פיק ברכיים... למה?? כי פתאום אנחנו צריכים מאוד מאוד לחשוש מהקורונה... וזה תלוי בנו... ואם אתה לא תשמור אתה עלול להידבק... וקח מרחק... ואל תתפלל במנין... ורגע רגע... איפה אמונה? איפה בטחון??? כן!!! האמונה והבטחון כעת צריכים להגיע מהראש!!! שם צריך להפעיל המון המון התחזקות באמונה...
אז כעת בקצרה ממש "הצהרה" קצרה לגבי ה"הנחיה" בעניין האמונה ובטחון: שים לב:

בניגוד למה שמקובל לחשוב התחזקות באמונה ובטחון **זה עניין של ט פ ט ו ן**!!! הנפש שלנו עדינה... היא לא קולטת בומים רציניים וזה לא חודר אליה... אם אתה מפגיז את הנפש שלך בשיחה מוסרית היא מקבל סבג... אבל זה נשאר מבחוץ... הנפש שלנו צריכה טפטוף... (זו הסיבה שבבילי הסדר הכל עובד עם כל מיני ביטויים מעשיים עדינים... הסיבה... ארבע כוסות... ביטויים עדינים... לא בומבסטיים ואכמ"ל)

אשר על כן: תחבר לעצמך שנים או שלושה משפטים משלך!!!! אם מאוד מאוד קשה לך לייצר משפטים אישיים... קח פסוק או שתיים... זה יכול להיות "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל..." (או ה' צבקות עמנו וכו' שהירושלמי אומר שג' פסוקים אלו יהיו שגור על לשוננו) וזה יכול להיות כל פסוק אחר מאוד מוכר מהתפילה שכתוב בו שהקב"ה מנהל את העולם... ותחליט לעצמך שאתה אומר את הפסוק הזה חמש או שש פעמים ביום לפי הצורך... **כעת שים לב!!!** כשאתה אומר את הפסוק הזה... אתה לא אומר אותו כמו דקלום... אתה עוצם עיניים ואומר את הפסוק הזה לאט לאט וחושב על כל מילה... וחוזר עוד פעם ואומר אותו לאט... ושוב חושב על מה שאתה אומר... ולצורך העניין תסביר לעצמך במילים שלך מה אמרת כעת... ותחזור על זה כמה וכמה פעמים באותה נאגאל...

ואח"כ תעשה לעצמך שעון מעורר לעוד נניח שלוש שעות ושוב אותו פסוק או שתי פסוקים... (לצורך העניין אל תחליף פסוקים... כדי שלא תתבלבל ותתחיל לעשות לי פה הספקים... זה לא עניין של הספק... זה עניין של החדרה...) ושוב תעשה שעון מעורר לעוד שעותיים וחצי... ותעשה ככה יומיים שלוש... בהתחלה אתה תרגיש תינוק בן שנה ש... ש... שחוזר על פסוקים לאט ומסביר אותם לעצמו... אבל אחרי שלושה ימים אתה פתאום תרגיש שמהוה שם מחלחל מבפנים... ברגע שתתרגל לזה... תמשיך ללכת על הגל הזה... קח פסוק אחר ותשנן לעצמך וכן הלאה וכן הלאה... נתתי לך פה עצה טובה!!! זה עדיין לא הניחיה... רק המלצה... אבל מה שבטוח תכניס לעצמך לראש: אם יש הנחיות חדשות למים הקרים- של חובת ההשתדלות... מוכרחים להפעיל כנגדם חיזוקים הכרחיים בהפעלת המים החמים... חייבים להישאר בחמימות של אמונה והתחזקות בימים אלו... אחרת זה מסוכן עוד יותר מהקורונה בעצמה... תשמע ל... מניסיון... בהצלחה...

חיזוק נוקב בהתרחקות מלשונו הרע ומחלוקת!!!

בימים אלו למרבה הצער אנחנו נאלצים להפסיד תפילה במנין... לימוד תורה בחבורה... וזה מצער!!! (כבר לא מדברים כאן על עצרות חיזוק המוניות שנבצרו מאיתנו... שזה מסוג הדברים שלא תמיד בטוח שזה בדיוק מה שה' רוצה מאיתנו... אבל כעת זה כבר מגיע לידי ביטוי בדברים שבקדושה ממש... זה לוקח לנו את הקדיש והקדושה והברכו ואת התפילה

בציבור... זה כבר באמת מצער...)
אבל!!! שים לב לנקודה מבחינה: מאיפה הוא"ל לומדים את עצם המושג של תפילה במנין?? מה המקור **ההלכתי** לדון זהה ש-דברים שבקדושה צריך להיות דווקא **בעשרה** אנשים??

לא תאמין!!! אבל הוא"ל (מגילה כג) לומדים את זה מושהי מקומות ממש לא סימפטניים!!! דבר ראשון: מהפסוק שמדבר על המרגלים: "עד מתי לעדה הרעה הזאת אשר המה מלינים עלי..." דבר שני: מהפסוק שמדבר על עדת קורח... הבלדו **מתוך העדה** הזאת" (ולומדים גז"ש "תוך תוך" ל"ונקדשתי בתוך בני ישראל... עיי"ש) והרי המרגלים היו עשרה, אז מכאן לומדים הוא"ל שעדה הכוונה לעשרה אנשים,

אתה קולט?? מאיפה למדים את המושג היהודי של מנין אנשים?? **מה"עדה ה ר ע ה הזאת!!!** **ללמד!!!**

שעשרה אנשים על פי רוב זה דבר **לא!!! לא בריא!!!** לא אידיאלי!!! השני מניינים הראשונים שמוזכרים בתורה זה דווקא לא היו מניינים של תפילה... אלא מנין ראשון של לשון הרע... והמנין השני של מחלוקת...

כלומר: בא נדבר ברחל בתך הקטנה... מנין אנשים זה לא רק מתכון בדוק לדברים שבקדושה!!! לדאבונו הרב מנין אנשים זה גם... גם מתכון בדוק ללשון הרע ורכילות ומחלוקת וכו' וכו'...

כשאתה רואה מנין אנשים מתגודדים אל תתלהב בכל מחיר... אל תרוץ מהר לדבר מצוה מתוך החושה שהולך להיות כאן "ברכו..." לא!! יכול להיות שהמנין אנשים האלו מתאספים כאן סביב לשון הרע ורכילות... רק מה?? אבא שבשמים רוצה שניקה את הכח הזה ששמו מנין- עדה!!! את הכח הזה שעלול להיות כ"כ הרסני... וה' מצפה מאיתנו שנבין שבאותה מידה הוא יכול להיות כח אדיר ומקור להשראת השכינה ולדברים שבקדושה!!! ה' רוצה שניקה את הכח הזה למקום הנכון... ובשביל זה יש לנו תפילה במנין מידי יום בשטיבלאך...

אבל לא לשכוח את המקור העגום!!! לא לשכוח שסו"ם המקור לזה שדברים שבקדושה הם בעשרה... זה מגיע מהמקור הלא סימפתי של "עד מתי לעדה הרעה הזאת!!" ועל זה ידו כל הדוויים... זה הזמן לחשבון הנפש נוקב... אני כעת לא זוכה להתפלל בבית הכנסת... לא זוכה להסתובב בשטיבלאך ולחטוף עוד קדושה ועוד יהא שמהי רבה...

אבל!!! מי יודע... אולי בשורה תחתונה זה ריווח... כי נכון... נכון שאני מפסיד דברים שבקדושה... אבל אני "מפסיד" עוד משהו... אני מפסיד את כל הנייעס שאני כבר לא מנייעס בשטיבלאך... אני מפסיד את כל הפטפפאת האלו כ"כ הזירה שהייתי מפטפט מחוץ לשטיבלאך... אולי זו הסיבה שה' הרחיק אותי מהשטיבלאך!! אולי ה' רצה קצת פחות לשון הרע... מי אמר שה' נוף בי ולא רוצה לשמוע את הקדושה שלי... אולי ההיפך...

ה' דווקא מאוד אוהב את התפילה במנין שלי... אבל הוא לא סובל את העדה הרעה שלי שלפני התפילה ובסופה שני עומד שם ב"עדה הרעה" והוא סובל את הבנים האוחכים שלו... כן!!! צריך לדעת שתפילה במנין נלמדת מעדה הרעה הזאת!!! זה אליה וקוץ בה!! יש מעלות והתאספות של עשרה אנשים אבל עלול להיות לזה גם חסרונות גדולים ועצומים!! לא נותר לי בימים אלו אלא לעשות חשבון נפש ולעשות תשובה על העבר... ולהתפלל לה' ולהבטיח לה'!!! תחזור אותי בחזרה לשטיבלאך... אני מבטיח לך שאת הכח של מנין אנשים אני אקח רק לדברים שבקדושה... ולא ל"עדה הרעה" הזאת... אני מבטיח לך שאני יותר לא אנייעס בשטיבלאך על הפוליטיקה החרדית... יותר לא אחרר ריב... ולא אלעס בעסיסיות את המחלוקת... לא!!! עד כאן לעדה הרעה הזאת שבחרתי בה עד כה... עד כאן לעדה מסוג של "הבדלו מתוך העדה הרעה הזו" מכאן ואילך אני בוחר בעדה מסוג של "ונקדשתי בתוך בני ישראל!!! ויתן ה' שבמחרה ממש נוכח לו"שחטו אותו (קרבן פסח) כל קהל עדת ישראל בין הערבים" קהל עדה וישראל..."

כַּנְיָנִי בַּיִת לֹזִי

שע"י בית הכנסת "בית לוי" רח' יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

ויקרא
גליון מס' 577

יציאת שבת: י"ם 19:33, ת"א 19:35

כניסת שבת: י"ם 18:20, ת"א 18:35

נלמד מהפרשה

"ויקרא אל משה"

ספר ויקרא עוסק בחלקו הגדול בדיני הטהרה וזו הסיבה שדווקא בו מתחילים ללמוד עם תינוקות של בית רבן, כיוון שעל הבל פיהם העולם קיים. לימוד התורה ושמירת ענייני הטהרה הם מן הדברים המקיימים את העולם. ישנה סיבה נוספת לכך, והיא, עפ"י דברי הגמרא בשבת (ק"ט) המבהירה את חשיבות לימוד חומש זה עם תינוקות של בית רבן "אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן. אמר לי ה רב פפא לאבבי דידי ודיך מאי? (וכי תורתך ותורתך לא ראויים להעמיד את העולם?) אמר ליה אינו דומה הבל שיש בו חטא להבל שאין בו חטא.

חינוך הילדים היא אחת המשימות הקשות ביותר המוטלות על ההורים. כל בר דעת מבין כי חינוכו של הילד תלוי בשני גורמים החינוך בבית והחינוך בבית הספר כאשר האחד משלים את השני.

אין ספק, כי הורה השולח את בנו לבית ספר מסוים רק בגלל קירבתו לביתו וזו הסיבה המכריעה בשיקולים הריהו בבחינת פושע ובכך הוא מהמר ומסכן את חיי ילדיו.

לא אחת התלבטויות רבות מקננות בליבם של הורים מסוימים לגבי החלטה בבחירת המוסד החינוכי ולעיתים שיקולים זרים הם המכריעים את הכף, כגון: שכר הלימוד, הסעה, קירבה לבית, כאשר הם אמנם דברים חשובים אך לא עיקריים. מן הראוי להשמיע לאותם הורים שאסור שסיבות טכניות מעין אלה יהיו השיקול העיקרי והמכריע בהחלטה!

לא אחת הורים רבים מתקשים להבין מדוע זה קרה לבן שלהם, איך פתאום הוא "בורח להם מהידיים", מדוע הדת הפכה אצלו לעול, מדוע אין לו חשק לתורה.

הורים החפצים בהצלחת בניהם חייבים לדעת כי עבודתם החינוכית בבית היא הבסיס להצלחת הילד אך מנגד לעקוב מקרוב אחר הישגיו.

קירוב רחוקים

"אשר נשיא יחטא ועשה אחת מכל מצוות ה' אלוקי אשר לא תעשינה בשגגה ואשם".

על הפסוק: "אשר נשיא יחטא", דרשו חז"ל (הוריות י'): אמר ר' יוחנן בן זכאי, אשרי הדור שהנשיא שלו מביא קרבן על שגגתו. חז"ל פרשו את המילה: "אשר" - מלשון אושר. ולכאורה קשה וכי איזה אושר הוא אם הנשיא נכשל בחטא בשוגג?

אלא מסביר ר' אלימלך מליעזנסק זיע"א (נועם אלימלך, פר' ויחי): יש בישראל צדיקים ויש פשוטי עם. הצדיק נמצא תמיד בדרגה גבוהה בעבודת ה'. אך המון העם שרוי בדרך כלל בדרגה נמוכה, ובפרט אם נכשל בחטאים. אי לכך הצדיק לא מסוגל לקרב אליו את החוטא, ולהעלותו עימו, מחמת המרחק הרוחני המבדיל בין שניהם. הצדיק אינו מבין ואינו מרגיש לליבו הנשבר של החוטא, ומרחיק את אלו שאינם כמוהו.

מה עושה השי"ת החפץ בטובתם של רשעים לבל ידח ממנו נידח? הוא שולח לצדיק חטא קל בשוגג, ובזמן הקצר הזה הוא מצליח ליצור קשר עם החוטאים עד שמחזירים בתשובה. "הירידה" הזו של הצדיקים היא "ירידה לצורך עליה". דברים אלו מאירים את האושר הטמון בחטאיו של הנשיא, ולזה התכוונו חז"ל באומרם: "אשרי הדור שהנשיא שלו מביא קרבן על שגגתו".

והדברים אינם אמורים דווקא על נשיא, אלא כל אחד מאיתנו שזכה לחסות תחת כנפי השכינה חייב לדאוג לקרב יהודים לחיק היהדות ולכל הפחות יהודי אחד. העם צמא לדבר ה' וכל אחד חייב לתרום מכוחו וזמנו להצללת אחינו התועים.

לפנינו משל נפלא הממחיש לנו את חשיבות קירוב אחינו התועים: נתאר לעצמינו מלך גדול המולך בהרבה מדינות, וברשותו הרבה אוצרות. לאותו מלך היה בן יחיד ולפתע ביום בהיר, נחטף הבן ועקבותיו נעלמו. המלך היה שרוי בעצב ודיכאון. אחד משריו מנסה להגיש לו מתנה שעון יקר ערך. אך מצב רוחו לא השתנה. וכי מהו שעון זהב מול בנו שאבד?! שר נוסף מבשר לו שצבאו כבש 10 מדינות. אומר המלך: מצידי קח את כל המדינות, והבא לי את בני.

כאשר יהודי בן ישראל, איש או אישה בני אברהם יצחק ויעקב עוברים עבירות - להקב"ה כביכול זה כואב מאוד, נכון, כל המצוות חשובות, אבל כשאחד מצליח לתפוס את הנשמה היקרה הזאת להחזירה לכור מחצבתה ולומר להקב"ה: רבונו של עולם, הנה מחזיר אני לך את בנך האבוד שהיה שבו בסירתא אחרא בטומאתה, אין עונג ואושר להקב"ה גדול מזה!

בברכת שבת שלום,
רב בית הכנסת

סיפור השבוע

הניגון המתאים

רגליו זעו לקול המנגינה מכנית, מבלי לצרף את הלב. הבחורים הצעירים צהלו בכל עוז אך הוא חש מנותק מכל המתרחש סביבו. כמה זמן נע כך, עם הזרם? - הוא לא ידע. אולי חמש דקות, אולי עשר ואולי עשרים... אולם לבסוף, כאשר חש שאין לתנועת רגליו כל השפעה על מצב רוחו המדוכא החליט לפרוש החוצה ודי.

אולם בדיק באותו רגע החלה התזמורת לנגן מנגינה שדברה אליו מאד. "בך בטחו אבותינו, בטחו ותפלטמו..." הצלילים מלאו את ההיכל ועשרות הרוקדים הצטרפו לשירה בהתלהבות.

"אשאר עוד מעט". החליט ר' פנחס. "כאשר יסתיים שיר זה אפנה לביתי" אמר - ועשה, ואף הצטרף לשירה.

"אליך זעקו ונמלטו בכך בטחו ולא בושו", זימר עם כולם, ונהנה להיזכר שיש לו אלקים המשגיח עליו ואפשר לבטוח בו ולהשען עליו. משום מה, לא חדלה התזמורת מלנגן שיר זה. שוב ושוב התחילו בטון שונה, בצלילים אחרים, אך באותן המילים כל הזמן. והוא, עם כל היתר שב לשיר ולשנן את המילים "בך בטחו... ותפלטמו... בכך בטחו ולא בושו".

היה בהן, במילים, משהו חודר ללב. ככל ששב ושינן אותם, כן חש ר' פנחס כיצד שלותו הולכן ושבה אל לבו.

"בכך בטחו אבותינו..." שבה התזמורת לנגן בפעם העשירית אולי. ר' פנחס הרגיש שאף הוא הולך ומצטרף אט אט אל האבות הקדושים בבטחונם האיתן בצור העולמים.

"אליך זעקו ונמלטו..." - אח... כמה נפלא לחשוב על כך: אפשר לזעוק אל השם ולהמלט מן הצרה! מבלי משים הגביה ר' פנחס את קולו לכדי זעקה. מדוע לחכות אם אפשר לזעוק כבר עכשיו?

"בך בטחו ולא בושו" - אכן, מי שבטוח בהשם מובטח לו שלא יבוש - לא יבוש בקריאתו כי ה"כל-יכול" שומע אותו, ולא יבוש באין לחם לבני ביתו...

דמעות פורקן ושחרור בצבצו ובאו בזיוית עיניו של ר' פנחס. כמה טוב להשען על בורא העולם. הן לא - לו הדאגה. הוא ישליך יתבו על השם, והשם יכלכלו.

התזמורת לא חדלה עדיין... "בך בטחו אבותינו" - שבו ורננו המילים באזניו, וקנו שביתה איתנה בלבו. "בטחו ותפלטמו" - איזה יופי... זכות הבטחון לבדה, יש בכוחה לפלט את האדם מצרתו...

ר' פנחס חש כתינוק הנשען על זרועותיו של אביו אוהבו, והריהו בטוח שם ומוגן כל כך!

טפיחה קלה על שכמו נתקה אותו באחת מן הדבקות הנפלאה לה זכה. הוא הסב ראשו אחורנית וגילה כי ר' נתן גורליק הוא הקורא לו. עזב לרגע את המעגל, באי חשק, ונפנה לשמוע מה הביאו להפריע לו בשמחתו.

"שמעתי כי קבלתם מכתבי פיטורין, כל הצוות, אה?" הנחית אותו בבת אחת אל המציאות העגומה. למה צריך היה להפריע אותו משמחת החג? עד שזכה להגיע אליה...

אולם ההפרעה היתה רק לרגע קט. "אני צריך בדחיפות מלמד לכיתה ד' ב"חידר" שלי מיד אחרי החג" המשיך ר' נתן. "רציתי להזדרז לפני שיתפסו אותך. שמך הטוב נודף למרחוק..."

התזמורת המשיכה לנגן - "בך בטחו ולא בושו", ור' פנחס משעלי ידע שהיה כדאי להשען. "תודה", אמר בחיוך רחב לר' נתן, כשלבד מתכוון לשמים. "אשמח להימנות בין המלמדים בחיידר המוצלח שלך. התוכל להסביר לי מחר מהו החומר הנלמד, בכדי שאוכל לשנון, ולהכין בימים הבאים? - זה יוסיף לי הרבה בשמחת החג".

השניים לחצו ידיים לסיכום ה"עיסקה" ור' פנחס ביקש לחזור לריקודים. הוא מוכרח לעשות עוד סיבוב אחד עם המילים הנפלאות. אבל בדיק אז שינתה התזמורת את הניגון ועברה לנגן משהו אחר. הוא התאכזב קצת. מה הם מנגנים כעת?

"יודו להשם חסדו ונפלאותיו לבני אדם" - - -

הוא מהר להשתלב במעגל הרוקדים. זה דווקא התאים לו מאוד.

ר' פנחס משעלי יצא מסוכתו ופסע פסיעות כבדות ומיואשות מבלי לדעת לאן. במשך היום-טוב הראשון של החג הצליח, איכשהו, להרחיק ממוחו את המחשבות המדכאות.

אך מיד לאחר הבדלה שבו לתקוף אותו ביתר שאת ויתר עוז.

מה חבל שמכתב הפיטורין הגיע בערב החג... מוטב היה אילו ממתין היה עד לצאת החג כולו ולא מחבל בשמחת המועד. בקושי רב הצליח להסתיר את הכתוב בו מידעית אשתו. מדוע שתצטער גם היא? הוא חנק בקרבו את החרדה והכאב והראה פנים שוחקות כתמיד.

ילדיו ששו ושמחו בסעודות שבסוכה. שרו שירי חג, משוחררים מעול ודאגה, ורקדו במיטותיהם שעה ארוכה עד שכבה האור בסוכה. נקודת אור קטנה הבליחה בלבו החשוך והמדוכא של ר' פנחס: "הנה הצלחתי להתגבר ולא לשתף בצערי איש, וכך יכלו כל בני משפחתי לקיים את מצוות השמחה בחג!" רגש נעים של נצחון השתרר לו לרגע בלב.

אבל רק לרגע.

מיד לאחר מכן שבו ההרהורים המלחיצים לתקוף אותו ביתר שאת. "כיצד אכלכל את בני ביתי מכאן ואילך"?! שב ובכה בתוך לבו. "חסכוניות מעטים יש לי עבור בר-המצווה של כל אחד מארבעת בני. האמנם יהיה עלי להוציאם כעת ולהשאר בלי כל בסיס לקניית תפילין ולעריכת סעודת מצווה ברא העת?!

וכאשר נגמור "לאכול" כסף זה, הן אשאר באותו מצב!"

בית הספר בו לימד עד כה היה חי "על נס" במשך שנים רבות. מספר תלמידי המצומצם, כביכול, לא הצדיק את קיומו. רק המורים המסורים, שהשקיעו בכל תלמיד את מיטב כשרונותיהם, ידעו עד כמה נחוץ בית הספר לעיר הזאת. הילדים שהגיעו אליו היו בני משפחות חילוניות שחפצו בחינוך על טהרת הקודש. עבודה קשה עמדה בפני המורים להחזיר בכל אחד ואחד מהתלמידים את יסודות הדת, אהבת תורה ויראת שמים. מאבקים עצומים היו לכל תלמיד עם עצמו בידעו את האמת מחד, ובראותו את היפוכה בביתו - מאידך... ובכל זאת יצאו מן המקום עשרות בחורי חמד שהצליחו להתקבל בשיבות קטנות ברחבי הארץ.

ההצלחות הללו הן שנסכו בלב המלמדים כוחות להמשיך וללמד על אף התנאים הקשים והחומר האנושי הבעייתי.

בשנה שעברה גברו האיתותים מצד משרד החינוך על סגירתו הקרובה של המוסד. המנהל ניסה נואשות להסביר את גודל נחיצותו של בית הספר. אולם, כפי הנראה, דבריו נתקלו בקירות אטומים וכך קרה, שבערב החג הגיעו הודעות הפיטורין לכל הצוות.

"היכן ניתן להשיג עבודה בהוראה בימינו"? שברה אנחה את לבו של ר' פנחס. "כולם מחפשים עבודה בתחום זה וכל המשרות מאוישות. רק בנס אפשר למצוא עבודה. וכי אלך לשטוף רצפות או לעבוד כנהג?" צביטה עזה נצטב בו לבו. כל-כך אהב ללמוד וללמד.

כשנאלץ להפסיק את למודיו ב"כולל" על מנת לפרנס את ביתו, ידע שלא יוכל לעזוב את לימוד התורה בשום אופן. על כן שמח שמחה גדולה בעבודה זו שנזדמנה לו לאהוב את התורה על ילדי ישראל. איך אפשר לעזוב עבודת קודש שכזאת?! - לפתוח דף גמרא רק בתום יום עבודה מפרך?...

ר' פנחס לא הבחין בכך שניצב הוא בפתח הישיבה. קול רעם של תופים בקע מתוך ההיכל והחזיר אותו למציאות. "שמחת בית השואבה", נזכר פתאום. מי חשב על שמחה עכשיו... להכנס? להמשיך וללכת בלי כל מטרה?

בסתר לבו ידע, שלא טוב הוא עושה. לא כך יהודי מקבל על עצמו גזירת שמים. עליו לקבל הכל באהבה ולדעת שרק לטובה נוהג עמו ד'. יש להתחזק באמונה ובטחון שד' לא יטשנו ולא יעזבנו. מה ליהודי וליאוש בכלל?

אך "קל להגיד וקשה לבצע", נאנח בצער. צערו על המצב התערב והתמזג בצערו על חוסר הבטחון שלו.

"לכל הפחות, אנסה להצטרף לריקודים ולהעלות מעט את מצב הרוח", נאנח. "הפסד גדול ודאי לא יגרם לי מכך..."

פינת ההלכה - הלכות פסח

- א. יש לקנות מצרכי מזון פתוחים לפסח רק מאדם ירא שמים שניתן לסמוך על עדותו שהחנות הוכשרה לפסח, וכגון קניית גרעינים ושקדים במשקל, וכדומה.
- ב. אף על פי שהחמץ אוסר בפסח בכל שהוא, ואינו מתבטל בשישים, מכל מקום אם נתערב חמץ לפני הפסח, והיה ששים כנגדו, אינו חוזר וניעור בפסח לאסור במשהו, אלא כיון שנתבטל מותר באכילה בתוך הפסח. ואפילו לא נודע ענין תערובתו אלא בתוך הפסח אף על פי כן מותר באכילה. ואפילו אם עירב את החמץ קודם הפסח וביטלו בשישים, אינו חוזר וניעור בפסח לאסור בכל שהוא. ואין לספרדים להחמיר בדיון חוזר וניעור, אלא יש להורות כדעת מרן בזה.
- ג. חמץ שנתערב כבר, לח בלח קודם הפסח, ואין ששים כנגדו, מותר להוסיף עליו לשיעור ששים כדי לבטלו קודם הפסח, ואז אינו חוזר וניעור, ואין בזה איסור משום אין מבטלין איסור לכתחלה.
- ד. לא אסרו חמץ בפסח במשהו אלא בחמץ ודאי, אבל בספק חמץ לא החמירו לאוסרו במשהו. ומטעם זה גם האשכנזים נהגו להקל באכילת מצת מכונה, אף שיש חשש שמא נתערב איזה פירור חמץ במצה אחת מאלף מצות, מאחר שאין זה ודאי שיש במצה זו תערובת חמץ, ועוד שהתערובת היתה בלח בלח. וכן פשט המנהג לאכול מצת מכונה.
- ה. אם עשו ריבה [מרקחת] קודם הפסח בכלי שבישלו בו חמץ, מותר לאכול ריבה זו בפסח, הואיל וסתם כלים אינם בני יומן, והוה ליה נותן טעם לפגם שמוותר. ועוד, דחשיב כנותן טעם בר נותן טעם דהיתרא. החמץ נתן טעם בכלי, והכלי במרקחת, ועדיין הכל היתר, הואיל ונעשה קודם פסח. והאשכנזים נוהגים להחמיר בזה בפסח. ואין המורה הוראה רשאי להחמיר לספרדים בדינים אלו, ורק בתוך ביתו בצינעא רשאי להחמיר.
- ו. מותר לתחלה לשתות מים בפסח מן המים של המוביל הארצי או הכנרת, ולבשל ולאפות בהם בלי שום פקפוק. אף על פי שמטליכים חמץ לכנרת בעצם ימי הפסח או שופכים לכנרת שיירי בקבוקי בירה וכדומה. ובלבד שיסננו את המים במסננת יפה קודם השימוש בהם לבישול ולאפייה. [ובלא"ה המים מהכנרת מגיעים לבתים כשהם מסוננים]. והמתחסדים עם קונם נוהגים לשאוב מים קודם הפסח, ולסנן יפה, כדי להשתמש בהם לכל ימי הפסח. והנוהגים כן תבוא עליהם ברכה. אבל אין צריך להחמיר להכין מים בשביל רחצה ושטיפת כלים.
- ז. מותר לשתות בפסח חלב מבהמה של גוי, ואין צריך לחקור ולדרוש אם האכילה חמץ בפסח. ואפילו אם יודע בודאי שהגוי האכילה חמץ בפסח, דעת פוסקים רבים להקל. והרוצה לסמוך על דבריהם יש לו על מה שיסמוך.

פרפראות לתורה

"ויקרא אל משה"

האלף הזעירא "ויקרא" באה לרמז, כי אין לימוד התורה מתקיים אלא אצל אדם שמקטין עצמו ונוהג בענווה. "אלף" כלומר, לימוד תורה (ואאלף חכמה") מתקיים רק אצל "זעירא" מי שזעיר בעיני עצמו. כדרך שמובא בילקוט, שלפיכך זכה משה רבנו לקריאה זו "ויקרא אל משה" משום שהיה עניו ובורח מן הכבוד, באמרו: "לא איש דברים אנכי".

איש אחד בא לפני הרבי ר' בונם מפשיסחה ז"ל ושאל אותו: "הנה תמיד בורח אני מן הכבוד ואף על פי כן אין הכבוד רודף אחרי. היכן איפוא האמת שבדרכי חכמינו?"

השיב לו הרבי ר' בונם: "מתוך שאלתך משמע, שבשעה שאתה בורח מן הכבוד הרי אתה פונה מדי פעם בפעם לאחוריק, לראות אם הכבוד אחריך, ממילא כשהכבוד רואה שאתה פונה אליו, הריהו סבור שמתכוון אתה לרדוף אחרי ומיד הוא מפנה עורף ובורח מפניך..."

הכוונה שבדבר היא, שהוא בורח במתכוון מן הכבוד כדי שהכבוד ירדוף אחרי, כלומר, הוא מעמיד פנים כענוו כדי שיזכה על ידי כך לכבוד יתר, ובזה כשלעצמו הריהו רודף אחרי הכבוד.

באחת הפעמים כנסע ה"חפץ חיים" בעיני ישיבתו למוסקבה ביקש להסתיר ממקורביו וממיודעיו את יום בואו לעיר, כדי שלא יבואו לקבל את פניו בבית הנתיבות, לאחר הגיעו שאלו אחד המקורבים המאוכזבים מדוע מנע מהם את הזכות לבוא ולקבל את פניו וליתן לו את הכבוד הראוי לתלמיד חכם כמוהו.

כשבת צחוק על שפתיו השיב לו ה"חפץ חיים" ואמר: "אין לי כל ספק כי כבודו אוכל "קוגעל" בשבת. אם יתאוה לאכול מן הקוגעל ביום ששי תיעץ לו בודאי בעלת הבית לטעום משהו אחר בטענה כי קוגעל אוכלים רק בשבת. סיים החפץ חיים ואמר כבוד זהו קוגעל ואותו אוכלים רק ביום שכולו שבת (בעוה"ב), והיה אם מאן דהו לא יוכל להתאפק ויאכל אותו בערב שבת (בעוה"ז) יאלץ להשאר רעב בשבת..."

ומעשה במזכיר כולל בשכונת מחסה בירושלים ציווה לשמשו לך והזמן את גברת רוזנפלד שבשכונה ומסור לה שתכנס לקבל סכום כסף שמחכה עבורה ולחתום על הקבלה. נחפז השמש, התבלבל וטעה, הוא החליף את השם רוזנפלד - לזונפלד. וירד לביתו של רבי חיים זוננפלד, רבה של ירושלים, ואמר לו שהמזכיר מבקשו שיעלה אליו.

מיד הזדרז הרב ועלה למשרד. משנפתחה הדלת תמה המזכיר: אם הרב זקוק לי למה לא שלח לקרוא לי? ענה הרב בפשטות: השמש הזמיניני אל כבודו. עד מהרה התבררה הטעות. רצה המזכיר לנזוף בשמש, אך הרב מנע בעדו באומרו כי זה עלול לקרות לכל אדם. מיד פרס בשלום ויצא מהמשרד, אולם לא לדירתו חזר, אלא עלה במעלה השכונה דפק על דלתה של גב' רוזנפלד והודיעה: מזכיר הכולל מבקש שתכנסי אליו, הגיע עבורך כסף... זאת דוגמא טובה לענווה.

נבות היזרעאלי היה אדם צדיק וישר, ההולך בדרך ה'. קול נעים וערב לאזן היה לו, ובכל אחד משלושת הרגלים היה נבות שר ומזמר באזני כל בני ישראל שהתאספו בבית ה', והיה מנעים להם בקולו הנפלא את שהותם כל שומעיו לא פסקו מלהלל את שירתו. השבח הגדול ששבחוהו הכניס רוח גאוה בלב נבות, והוא אמר בלבו: "בחג הקרב ובא לא אעלה לירושלים כהרגלי תמיד, נראה אם ירגישו העולים לרגל בחסרוני".

לנבות היה אסור להחזיק טובה לעצמו, הן חנן אותו הבורא במתנה, קול הערב נתן לו, כדי להלל את שם ה' ולהביא יותר ויותר אנשים לירושלים לבית המקדש, כיון שרבים עלו לרגל רק כדי לשמוע אותו, ואילו עתה הוא התפאר ולא עלה לרגל, ועל כך הוא נענש ומת על ידי אחאב מלך ישראל.

המלך אחאב חשק בכרמו של נבות, שהיה סמוך לאדמותיו, והוא רצה לצרפו לאדמתו ולהפכו לגן ירק. הוא לא רצה לקחת את הכרם ללא רשות, לכן שלח את עבדיו, כשהצעתו בפניהם: "המלך חפץ בכרמך, תוכל לקבל כרם אחר או סכום כסף תמורתו".

נבות סרב למכור את כרמו, "נחלת אבותי הוא", אמר, ולא הסכים לקבל מאומה תמורת כרמו.

תשובת נבות ציערה את אחאב מאוד. לעת ערב, כאשר שאלה אותו אשתו, איזבל המלכה, לסיבת פניו העצובות, סיפר לה על סרובו של נבות השכן הקרוב שלהם למכור לו את הכרם.

"אל תדאג ואל תצטער בגללו", הרגיעה המלכה הרשעית את בעלה, "אני אדאג לתת לך את הכרם!" והבטיחה לו כי רצונו יעשה.

ואכן, עוד באותו יום שלחה איזבל לקרוא לזקני ישראל וצותה עליהם לתפוס את נבות היזרעאלי, ולהעמידו מול שני עדי שקר שיעידו עליו שהוא מורד במלכות, ולכן מגיע לו גזר דין מוות.

על הפקודה חתמה המלכה איזבל בטבעת המלך, ולאחר שהיה הצו בידיהם, עשו הזקנים את אשר נצטוו לעשות, ולפני שהספיק נבות להוכיח את חפותו, תפסוהו אנשי בליעל, רשעים וחצופים, והרגוהו.

אילו היה נבות עולה לירושלים, והיה מזכה את הרבים שהיו עולים ומתכנסים לשמוע את קולו, היתה מצווה זו מגינה עליו מפני אחאב המלך, אך מכיוון שלא עלה, לא זכה ונהרג.

נר אהרן

מאיר לי את הנשמה!

פרשת ויקרא

כניסת השבת: י-ם: 18:15 מרכז: 18:36 נא לשמור על קדושת הגליון. אין לקרוא בשעת התפילה או קריאת התורה

עורך: ראם בן טוב

הוא קורא - נא להקשיב...

המעשה למרות שנעשה כבר. הרמב"ם בהלכות גיטין פרק ב' הלכה כ' כותב: "מי שהדין נותן שכופין אותו לתת גט, בית הדין מכין אותו עד שיאמר רוצה אני". ממשיך הרמב"ם ונותן דוגמא נוספת: "ואם חלילה הגיעו חבורת אנשים שהצנעה יפה למעשיהם ואיימו על האדם ואנסוהו עד שכתב - הרי זה גט פסול"

והנה, ראו איזה פלא: ישנה הלכה שבמקרים מסויימים בית הדין יכול לכפות על אדם לתת גט. ומה עם ההלכה שצריך את הסכמתו? ישנו פתרון פשוט - "כופין אותו עד שיאמר רוצה אני"! "מה, אתם עושים צחוק? אז מה אם הוא אומר רוצה אני? הרי הוא באמת לא רוצה???" שאלה מצויינת. אבל תשמעו את תשובתו של הרמב"ם. מבאר הרמב"ם את טעם הדבר: "אין

אומרים אנוס אלא למי שנלחץ ונדחק לעשות דבר שאינו מן התורה, כגון מי שהוכה עד שמכר (את ביתו או רכבו וכד'), אבל מי שתקפו יצרו הרע לבטל מצוה או לעשות עבירה והוכה עד שעשה דבר שחייב לעשותו - אין זה אנוס ממנו, אלא הוא אנוס עצמו בדעתו הרעה". אומר הרמב"ם: האדם עצמו הוא טוב, הוא רוצה לעשות את שבורא עולם אומר, אבל יש לו שם בלב מישהו שדואג לספר לו סיפורים על זה שזו ההזדמנות לנקום ולעשות דווקא, ועוד תירוצים נחמדים, אבל הקב"ה יודע שכל בני ישראל היו במעמד הר סיני ואמרו כולם ביחד "נעשה ונשמע", זה לבד מספיק כדי שהם יעשו את מה שה' יתברך מבקש. אלא מה? יש את הנודניק הזה שמצמיד לך אקדח ברקה וכופה עליך להקשיב לסיפורים שלו... באו חז"ל וקבעו - אדם כזה כופין אותו, פירושו: מכים את היצר הרע שבתוכו, ובשפה שלנו - מאזנים אותו! עד שיאמר רוצה אני, הכוונה, לא בכפייה אלא ברצון - מדוע? כי זה רצונו האמיתי, לעשות את רצון ה' ולחתום כמו יהודי טוב, זה לא שמשנים לו את הרצון, אלא מסירים על ידי כמה

'לטיפות' את מי שעומד בפתח הלב וגורם לו להתעקש. ה"רוצה אני" של היהודי משדר - "באמת אני רוצה", מדוע? כי בתוך תוכו של כל יהודי קיים את הרצון לעשות את רצון ה', אלא מה? צריך לכפות את הגורם הזר שנמצא בתוכו שיעזוב אותו רגע לנפשו ואז - ליבו ופיו יהיו בתיקו. ככה עובד המנגנון היהודי, אבל אצל הגוים הכל עובד אחרת...

מחשבה טובה מצרף הקב"ה למעשה, ומחשבה רעה? יש חבר בשכונה שנמצא כבר עשרה ימים בבידוד. אחד מהחבר'ה מבקש ממך טובה להביא ל'מבודד' משהו דחוף. אתה רץ, מחפש

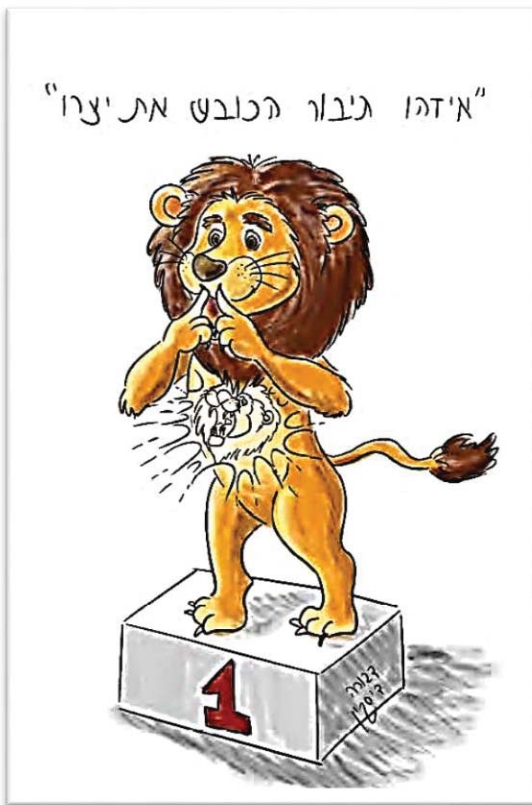
"גדי, ת'אמת", פונה שי, "מתאים לך השבוע לקבל קריאה?" "קריאה ממי?" "מה זאת אומרת ממי? מבורא עולם!" השבוע, חברים, בשעה טובה ומוצלחת אנו פותחים ספר חדש - ספר ויקרא, הפותח במילים "ויקרא אל משה". אז נכון שכדי לקבל קריאה אישית מבורא העולם צריך להיות משה רבנו, אבל אם נתאמץ קצת יותר נוכל לשמוע את הקריאה של בורא עולם אל כל אחד מאיתנו. "ויקרא ה'" - הקב"ה קורא לך, אלא מה? צריך מישהו שיכוון אותך לתדר הנכון כדי שתצליח לשמוע את הקריאה, ומי יכול לעשות זאת יותר טוב ממורנו הרב יוסף מרקוביץ שליט"א. אז רק תחבשו את האוזניות ותשימו "פול-ווליום". פרשת ויקרא - יוצאים לדרך... "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'... אל פתח אהל מועד יקריב אותו

לרצונו לפני ה'" - כך פותחת הפרשה את דיני הקרבנות שאולי ממבט ראשון נראים לא ממש אקטואליים לימינו, אבל אם נתבונן קצת יותר דרך משקפיו של מורנו נבין שפסוק זה עדיין בתוקף ובגדול... הפסוק מתחלק לשני חלקים, החלק הראשון: אתה עושה - אומר ה'! זה מגיע ממך! תקריב לי את האדם שבך!

"אדם כי יקריב" קודם כל תקריב את עצמך, תהיה בנאדם. נכון שממש מתחשק לך להתרגז עכשיו, ויש לך אפילו את כל הסיבות לכך - החל"ת מהעבודה והסלט בבית עם הילדים, וכן תוסיף לעסק את התבלון התקשורת עם קצת טיפה פפרי-פאניקה אבל דווקא עכשיו תתגבר על האדם שבך - תאמר לריבונו של עולם "אתה הולך לקבל היום את אריה כהן שלך שיגלה את האריה האמיתי שבתוכו. לא אריה שמתגבר על אחרים, הפוך, יהיה פה את אריק שלך שמתגבר בבית!" לפעמים זה קשה אפילו לומר 'ערב-טוב' בחיך, אלא מה - אומר ה': אתה עשית את שלב א', כעת תתן לי את שלב ב'! אני אדאג לגלות ולהעלות לך את הרצון האמיתי שלך. "אל פתח אוהל מועד יקריב אותו לרצונו" - נסביר!

אז מהו באמת הרצון האמיתי שלך?

החלק השני של הנתינה לבורא הוא - ברצונות שלך! "אל פתח אוהל מועד יקריב אותו לרצונו לפני ה'". כאן מגיעה התפנית המעניינת בעלילה. במובן הפשוט של הפסוק מה שדורשים ממך זה שברגע הקרבת הקרבן רק תעשה טובה ותן את הלב שלך, ולא כמו אחד שכפו עליו לבוא... אלא, מסביר הרב, חז"ל מלמדים אותנו עוד משהו חשוב מאוד אותו אתם חייבים לשמוע. ישנם מקרים בעולם ההלכה שבלי הרצון של הבנאדם לא תקף

חניה, בסוף חונה באדום-לבן, חוטף דו"ח, עומד בפקקים ובסוף מגיע עם החבילה רק כדי לגלות שמישהו כבר הביא לו את מה שהיה צריך חמש דקות קודם. אתה מרגיש כל-כך טיפש, אבל הקב"ה אומר לך: אצלי "מחשבה טובה מצטרפת למעשה" ונחשב כאילו עשית את החסד שלימות. אבל מה קורה להיפך? כשחשבת לעשות איזו עבירה ובסוף לא יצא לפועל? מבאר ה'משך-חכמה': מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה. למה? התשובה - כי אצל היהודי המהות זה רק לעשות טוב, אין אנחנו יודעים? בסני העז עם ישראל לעשות מה שאף אומה לא העיזה לעשות - כתב יד חתום של נצח ישראל באומרם לבורא פה אחד - עושים את רצונך בלי רווחים, בלי לחשוב אם משתלם או לא משתלם! אנחנו מעוניינים לדבוק בטוב!! ואתה? הטוב האמיתי, המלך הטוב והמיטיב לכל... ולכן אם הבנאדם חשב טוב, אומר ה': זה שלא קיימת זה סיבות צדדיות שלי, אך את המחשבה שלך אני לוקח לעולם העשיה שלי! ולהיפך, זה שחשבת לעשות רע - זה לא אתה! אצל השכן שלך אבו-נזיל זה לא כך! למה? כי כשהבורא הגיע "להתעניין" במצב הרצון "הטוב" שלהם האם הם מעוניינים להדבק בטוב - כל אומה התחילה עם הסיפורים שלה. בני ישמעאל לא יכולים בלי הגניבות, ובני עשוי - בלי 'אקשן' של "על חרבך תחיה" - זה לא חיים! מואב - הרבה יותר גרוע, התא המשפחתי שם קרס מזמן, ולכן כשהם חושבים לעשות רע זה כבר לא איזה יצר הרע שמנסה לשכנעם - זה משהו גנטי מהותי, אם כך - מחשיב להם הקב"ה את מחשבתם הרעה - למעשה! כאילו הדבר נעשה! אנחנו אחרי מתן תורה קיבלנו את אנשי הערב-רב שדאגו לערבב אותנו, אבל לקב"ה יש תוכנית מגירה אך אנחנו יכולים לצאת מהמערבב הלאומי שמנסה למנוע מאיתנו ללכת לפי הטוב שבתוכנו. מלאכת בורר בשבת אסורה, אך כהכנה לחג הפסח היא מחייבת. אתם תבררו את החלק שדואג לגרום לכם להחמיץ את הניצחון האמיתי. נא להכיר: המבחן האמיתי, לפני שיוצאים לחירות האמיתית. והפעם ברצינות...

אל תראה אותנו ככה, ה' - זה השאור שבעיסה...

בגמרא במסכת ברכות יש קטע מאוד מעניין: "אמר ר' אלכסנדר: ריבונו של עולם! רצוננו לעשות רצונה! אך מה מעכב - **השאור שבעיסה!**" ופירש רש"י - זהו יצר הרע שבתוכנו! ומבאר הרב **במתק לשונו:** כל הלחם בנוי מדמיון! בואו ונהיה אמיתיים, החיטה שנמצאת נטו בעיסה היא בדיוק כמו המצה שאנחנו הולכים לאכול בעוד שבועיים, אלא מה? יש הרבה אויר, הרבה אויר... שאור! שמרים. כשאדם קונה חלה חמה ואינו נשמר מהוראות המוכר לא לסגור אותה מיד בשקית בעודה רותחת, מה הוא מקבל בשולחן שבת? פיתה!! הי, איך זה קרה? חביבל'ה, זה לא באמת נהפך לפיתה, זו אותה חלה שמוצגת בויטרינת התנור עם כל הקריספי והריחות הניחוחיים שמסביב, אלא מה - חנקת את השקר!... האויר - **הדמיונות** הם אלו שגורמות לך לחשוב את מה שאתה חושב!! וכך אתה בטוח שמצבך הפיננסי הוא בקרשים,

ובכל פינה ממתניה לך עוד הוכחה שזה נכון. פעם זו פרסומת לג'יפ שטח חדש שאין לך אפשרות לרכוש, ופעם זו הצעה לחופשה בקריביים שחשבון העו"ש לא יעמוד בה, ואתה מרגיש מסכן בתוך הבועה שיצר לך 'המערבב השטני'. אבל כשתוריד את כל הדמיונות, פתאום מתברר שהכל נראה אחרת. אתה עוד לא רואה את זה. תקשיב לעוד משהו ממורנו הרב...

מציאה ושמה מצה - המצפן שיחזיר אותך לשפיות...

כל השנה אוכלים לחם! דמיונות, הכל אויר, תכל'ס חיטה בכמות של 30% ממה שאתה רואה בעין! 70% דמיונות! בא ה' ומודיע - שבוע אתה יוצא ממצרים! מהמיצרים! איך תצא משם? בבקשה תשאיר בחוץ את כל הדמיונות! נטו מצה! זו דרך היציאה לפלנטה אחרת!! יצר הרע הוא מלך הכלום, הוא שולט בממלכת הרוח והצלצולים, אבל כאן יש לך שבוע אחד שבו תחיה בלעדיו! זו ממני בבקשה... תודה! ברעיון הבנאדם היה האחרון שצריך להכנס לעצביות ומתחים. מישהו פעם ראה את הכלב של השכן מדוכדך? ראית פעם חתולה עם פרצוף תשעה-באב? ואנחנו? הרי הרבה יותר חכמים! אלא מה? לנו יש את המאסטר-יצר שכופה אותנו להכנס לדמיונות!! כך מבאר ר' ראובן האיציטרובלי [נמצא באבות דר' נתן על מסכת אבות]. ולעניין שלנו! אז מה גילינו על עצמנו - או או אוצרות! בתוך-תוכנו קיים הרצון לעשות את רצונו. בורא העולם קורא לנו! במילים אחרות כופה את היצר הרע שבתוכנו שנאזין לאותם קולות שהיו בסני - הנעשה ונשמע הקיים אצל כל אחד מאיתנו! כופה אותנו **שנגלה** את רצוננו - ומה החלק שלנו? מסביב הרב נפלא: ברגע שנתחיל לכפות את החלק המעושה שבתוכנו, את המאוויים שהעולם כופה אותנו להתאוות אליהם ודוחק אותנו להיות בתוך בועת הדמיונות -

זהו גט מעושה שנעשה מכפייה לעשות את רצון ה' - וזהו גט כשר, אנחנו הולכים לכרות גט עם הטיפוס שעושה לנו צרות צרורות - השאור שבעיסה, מלך הדמיונות. הוא מחפש שליטה על המחשבות שלנו, ומתפיח לנו את שאיפות ההבל לרמה של ילדים בגובה האספלט. התשובה שלנו אליו - קדימה! **גט אוטו!** הרצונות שלנו הם לעשות רצונו של אבינו שבשמים!

ונסיים במאמרו של הרב פנחס שיינברג זצ"ל: "**כל ימיו אדם עובר נסיונות וקשיים, העונג הגדול הוא כאשר יודעים שזה יסוד החיים.**" חלקנו הוא לגלות את רצוננו האמיתי, ואיך עושים זאת - שואלים את ה' מהו רצונך?? הקושי הוא להתמודד עם הלחישות המוחבאות בתוך ליבנו, אלו שאומרים לנו "זה לא בשבילך, זה מתאים לתקופת משה..." מה עונים לו? "**זה לפני שנהפכתי למשה, כעת אחרי שגיליתי את האדם שבתוכי - כללי המשחק השתנו! אני שלך אבא יקר!**" בהצלחה!

שבת שלום
רן אהרן בן ישעיה

הסיפור המרכזי

הצבע שהביא לחופה וקידושין...

פותחת עם כל בני המשפחה - בריקוד!! אבל... בקשתי אליך ריבונו של עולם, שתעניק לי המשך לריקוד זה עד ל"ג בעומר, על ידי שבתי בת ה-28 תהיה תחת חופתה עם זיווג משורש נשמתה! כן כן, עליתי לביתי והמעגלים לא פסקו למשך יותר משעה!! באותם רגעים השכן שלנו הרב זאיד דופק בדלת - מה יש? תלמיד אחד שהסיעו לבית התעניין "על הדרך" אם הרב מכיר בחורה טובה לאחיו הגדול, וכמובן חשוב לציין, משפחה עם שמחה ומידות טובות! "יש לי משפחה שאני חושב... אתה יודע מה - בוא נעלה עכשיו תדבר 5 דקות עם ראש המשפחה ונראה איך ה' יגלגל את העניין..." אחרי התמונה שראה האח על העובדה שברגעים כאלו מול שלוליות הצבע פותחים בריקוד... מיותר לציין - הזוג נפגש, והחתונה? בדיוק בל"ג בעומר!! כן כן, יש ניקיון לחמץ הבית, ויש ניקיון לחמץ הלב. שנזכה!

את המעשה הבא שמעתי מפיו של מגיד המישרים הרב חיים זאיד שליט"א. ערב פסח, הבית מבריק, מספרת גב' עטרי. את מיטב מאמצינו השקענו לכבוד הבורא ית'. הפשלנו את שרוולי העצלנות והצלחנו להגיע ממש כמתוכנן - לכל פינה! ואז ממש לקראת הסוף פניתי לאחד מילדי "אהרונ, תוריד בבקשה את גלון הצבע למחסן..." תוך כדי שאני מדברת עם בתי נשמע קול מוכר מאיזור הסלון. "אופס, אני לא מאמין..." אני מסתובבת והבלתי יאמן מתרחש לנגד עיני! גלון הצבע החליט לקפוץ לביקור למקומות חדשים בבית. ימים של השקעה... וברגע אחד - הספה, השטיח, שולחן הסלון, ספריות הקודש, מה לא... החלטתי לנשום עמוק ולרדת לשאוף אויר בחוץ... פניתי לבורא עולם עם דמעות בעיניים "אבא, אני יודעת שאתה מעוניין בבדיקת חמץ חדשה! החמץ שבלב! אז אני מודיעה לך אבא יקר - אני עולה לביתי

קול תודה

עלון ההתחזקות החודשי בענייני השבח וההודאה לבורא עולם

בס"ד גיליון מס' 70 ניסן התש"פ
נא לשמור על קדושת הגליון

מאמר של הודיה

להודות מראשית ועד אחרית

כך החסדים האחרונים שאנו חווים משכיחים את הראשונים. אפילו אדם ששם לב לחסדי ה' איתו - את החסדים שבעבר הוא נוטה בקלות לשכוח. בפסוק זה הקב"ה אומר לבני ישראל: גם כשתהיו כבר במצב של "ולקחתי אתכם לי לעם", **תזכרו תמיד להודות, לא רק על החסדים הגדולים שה' משפיע עליכם עכשיו**, אלא "וידעתם כי אני ד' אלוקיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים", **אל תשכחו להודות גם על**

החסדים שחוויתם בשלב הראשון של הישועה. תזכרו תמיד את המצב האומלל והסבל שהייתם נתונים בו מתחילה, שממנו הקב"ה הציל אתכם.

להודות מבראשית

רעיון זה מובא גם בר' ירוחם ממיר (דע"ת דברים ב, לה. מובא בחוברת "הקול החמישי" עמ' 26): רואים אנו שבהבאת ביכורים עומדים ומודים, על מה? לא רק על הפירות שבכרו, אף לא על הנחלה, אחוזת השדה שהוציאה פירות אלו, גם לא על הנחלת הארץ כולה, אלא פותחים בהודאה מ"ארמי אבד אבי, וירד מצרימה. ויגר שם במתי מעט, ויהי שם לגוי גדול עצום ורב" (דברים כ"ו), ועל כל ניסי יציאת מצרים. למדנו מכאן יסוד, "מבהיל למתבונן" כלשונו, שבכלל חובב הכרת הטוב אין **די להודות על החסד שקבל עתה, אלא מחויב הוא להכיר ולהודות על כל הסיבות וההשתלשלויות מאז**

בליל הסדר אנו שותים ארבע כוסות, כנגד ארבע לשונות של גאולה: 'הוצאתי' 'הצלתני' 'וגאלתי' 'ולקחתי'.

הנצי"ב בספר "העמק דבר" (שמות ו'), כתב שארבע לשונות אלו אינם רק ביטויים שונים של גאולה, אלא הם מתארים ארבעה שלבים של הגאולה, בהם הקב"ה הרים אותנו משפלות העבדות במצרים, שלב אחרי שלב, עד שהיינו מוכנים וראויים לקבל את התורה על הר סיני.

השלב הראשון: "הוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים" - ניצלנו מקושי השעבוד של עיניו הסבל של מצרים, שכן מזמן מכת הערוב בחודש תשרי שלפני היציאה, הוקל קושי השעבוד.

השלב השני: "הוצאתי אתכם מעבודתם" - עם מכת ברד, כל השעבוד הפסיק לגמרי. אולם עדיין היהודים היו נחשבים עבדים מבחינת היחס של ממשלת מצרים אליהם, אף שלא עבדו בפועל. השלב השלישי: "וגאלתי אתכם" - במכת בכורות יצאו עם ישראל משלטון מצרים ונהיינו בני חורין מושלמים.

והשלב הרביעי: "ולקחתי אתכם לי לעם" - סיום הגאולה היה כשהקב"ה קירב אותנו אליו ונהיינו עמו האהוב, עם סגולתו.

על כל שלב של החסד של יציאת מצרים אנו מודים להשי"ת לבילי הסדר.

"אל תשכחי כל גמוליו"

אחרי שהוזכרו ארבעת שלבי הגאולה, חוזר הכתוב ואומר: "וידעתם כי אני ה' אלוקיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים". מכל ארבעת השלבים, חזר הכתוב להדגיש את השלב הראשון, היציאה מהסבל של קושי השעבוד.

מה כוונת התורה בזה?

בספר "נחל אליהו" מבאר שיש כאן **מסר חשוב ללמדנו את האופן הראוי והנכון להודות לה**. כולנו מוקפים בלי הרף בחסדים רבים, ואף קורים לנו יום יום אירועים המגלים את נדיבותו המופלאה של בורא העולם ואת אהבתו הגדולה אלינו. אולם בדרך כלל כשם שצרות אחרונות משכיחות את הראשונות,

ומראשית שהביאו לחסד העכשוי שבא להודות עליו.

הרב אביגדור מילר זצ"ל היה אומר שעל זה דוד המלך אמר בתהלים (ק"ג, ב') "ברכי נפשי את ה' **ואל תשכחי כל גמוליו**": מי ששוכח את החסדים הקודמים שקיבל, הוא כמו כוס שיש לה חור בתחתיתה, שכמה שממלאים אותה, לעולם היא אינה מתמלאת. כך, מי שאינו דואג לזכור ולשחזר לעצמו את החסדים הקודמים שקיבל, רגשות הכרת הטוב שלו לבורא העולם יהיו תמיד קלושים. לעומת זאת, **מי שדואג לא לשכוח את כל חסדי ה' איתו, לבו מתמלא יום יום עם עוד ועוד הכרת טובה לה**, כאשר כל חסד מתווסף על הקודמים. ואז, כמו שאמר דוד המלך (תהלים כ"ג) "**כוסי הויה**", הצטברות ההכרה שלו בחסדים הרבים של השי"ת, תמלא את לבו על כל גדותיו עם רגשות אושר והודיה נלהבת לה.

הכרת טובה תנאי להמשך החסדים

ה"אור החיים" הק' (שמות ו') מוסיף עוד הערה יקרה על פסוק זה: "ולקחתי אתכם לי לעם... וידעתם כי אני ד' אלוקיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים". המילים של הכרת טובה לה' "וידעתם כו'" כתובות בין הלשון הרביעית של הגאולה ללשון החמישית המובא בפסוק הבא "והבאתי אתכם אל הארץ". ללמדנו, **רק אם תדעו להודות ולהכיר טובה על כל החסדים הקודמים, תזכו להמשך החסדים ולביאת הארץ**. בלי שמכירים טובה לה' על חסדיו ביציאה ממצרים כראוי, לא יהיה "והבאתי אתכם אל הארץ". ואכן בגלל זה לא זכו יוצאי מצרים להיכנס לארץ ישראל. ההכרה בטובות שעשה להם הקב"ה היתה מביאה אותם לאהבת ה' ולבטוח בו כראוי, וכך לא היו מגיעים לחטא המרגלים שגרם להם לא לזכות להיכנס לארץ.

יעזרו השי"ת להודות לו תמיד על כל חסדיו אתנו מיום היותנו לעם ועד עתה, ואז נזכה בקרוב לשיר לפניו שיר חדש על גאולתנו ועל פדות נפשנו. אכי"ר.

פנינים של הודיה

בטור אורח חיים סי' מ"ו, מובא תיעוד מחז"ל, על מחלה מסתורית שאירעה בזמן דוד המלך, אז היתה מגיפה ממנה נפטרו מאה נפשות בישראל מדי יום, ולא היו יודעים מדוע.

עד שדוד המלך חקר ודרש ברוח הקודש, ותיקן לעם ישראל לומר **מאה ברכות בכל יום יום**, כהגנה ושמירה מפני המחלה והמגיפה.

כלומר, **כאשר צרת בריאות משתוללת בחוצות קריה, בתקופה בה כולנו נענים לצו הפסוק 'לך עמי בוא בחדיך וסגור דלתך... עד יעבור זעם, יש לנו כלי, יש לנו דרך**.

בנוסף לקיום כל הנחיות הבריאות אשר הן השתדלות חובה, לעם ישראל ישנה תרופה נוספת, משרבת וירוסים ומחסלת נגיפים: **לברך מאה ברכות בכל יום, להודות לה' מאה פעם ביום**.

ואם רצינו לדעת מה סוד כוחן של מאה הברכות הללו, בא בעל ה'לבוש' ומגלה סוד נשגב, ששופך אור וחושף את הסיבה לגזירות ומחלות כאלה: המחלה שהשתוללה אז, אותה מגיפה אימתנית שהפילה מאה יהודים מדי יום, היתה **'מפני שלא היו משבחים ומפארים כראוי להשם יתברך**, כלשונו. כלומר, כשמחלה מתפשטת כאש בשדה קוצים, מדביקה רבבות וקוטלת אלפים ברחבי תבל, **זה קורה כי אנשים לא מספיק מחוברים לזכות המוטלת עליהם להודות לה' על חסדו ונפלאותיו!**

הבה נתחזק באמירת הברכות בכוונה וכראוי בהודית הלב, ונזכה לרפואות ולישועות ולגאולה שלמה בב"א. (פניני פרשת השבוע)

הקול החמישי

הכניסו את שמחת ההודיה לשמחת הנישואין שלכם!
ניתן להשיג בעמדות "לעולם אורך" ברחבי הארץ:
077-5420539 שלוחה 22

להנצחות או הקדשות: 055.6789852

רם בן ברכה לכל הישועות

מלכה בת ציפוריה לנחת מכל הצאצאים

שרה בת לאה מיכלה לזוג הגון

העלון מוקדש ל:

לרגל המצב בארץ ומגיפת הקורונה החלטנו להביא לפניכם סיפור מפעים בנושא כוחה ועוצמתה של ברכת 'אשר יצר'. בתפילה לרפואות ולישועות לכל עמ"י.

מפליא לעשות

בינתיים ההחלטה נדחתה כי היה קשה לתאם פגישה עם הרב פירר. לבסוף, הרב הטריח את עצמו וביום ראשון לפני הצהריים בא לבית החולים לשוחח עם הרופאים באופן אישי. הרופאים החלו להתארגן להרכיב את הצוות הגדול של הרופאים הבכירים מהשורה הראשונה, לתאם חדר ניתוח ואת כל שאר הפרטים.

בשעה ארבע אחר הצהריים, בני, אב התינוקת, מספר שבינתיים הניתוח מתעכב מכיוון שיש נסיגה בגודל הגידול, והרופא המנתח אמר שאם זאת תהיה המגמה, הרי שיש לדחות את הניתוח למועד בלתי יודע ואולי אף לבטלו.

ביום רביעי, ערב ר"ח אלול, בדרכי לצפון, אני מקבל טלפון נרגש מבני:

"הרגע שוחררנו מבית החולים ואנו בדרך הביתה עם התינוקת בידיים. הנפיחות התכווצה באופן משמעותי, כך שהמנתח אמר שאין לנו מה לעשות כאן יותר..." נכנסתי שוב לציון הרשב"י אך הפעם להודות בבכי ובתפילה להמשך בשורות טובות.

ב"ה, הקב"ה סייע לי לקיים את הבטחתי, ומאז אותו אירוע, ה' זימן לי הזדמנויות רבות לחזק יהודים בנוגע לברכת 'אשר יצר' בקול ובכונה, סיפרתי את סיפורי האישי במספר הזדמנויות, עד שקיבלתי שיחת טלפון נוספת מבני, שהודיע לי חגיגת שהגידול נעלם לחלוטין, ישתבח שמו. ■

'אשר יצר' בכונה ובהודיה - היא הסגולה הגדולה ביותר לבריאות (הרב פינקוס).

ניתן להשיג ברכונים של 'אשר יצר' מבואר בגודל כיס בכל עמדות 'לעולם אודך' ברחבי הארץ.

בתהילים ובבקשות לרפואתה בציונו של הרשב"י הקדוש. גם אני בתור סבא התפללתי על נכדתי הראשונה. נזכרתי ששערי דמעות לא ננעלו, וכך אחרי פרקי תהילים רבים, עצמתי את עיניי, וכשדמעות זולגות על

לחיי התפללתי ואמרתי בזה הלשון:

"רבי שמעון בר יוחאי, גם לי קוראים שמעון כשמך. לאה קראה שמעון לבנה כי שמע ה' את תפילתה, על כן אני מבקש ממך שתכניס את תפילתי לפני ה' שישמע את תפילתי".

וכאן פניתי להקב"ה ואמרתי: "רבונו של עולם, בזכות התהילים שאמרתי כאן בקבר הרשב"י, אני מבקש ממך שכשם שהגידול הפוע פתאום - כך יעלם פתאום, שהרי אתה, רבש"ע, רופא כל בשר ומפליא לעשות. אתה עושה פלאים במקומות שרופאים עומדים חסרי עצות..."

ותוך כדי דיבור הוספתי: **"רבונו של עולם, אני מקבל על עצמי בלי נדר, להתחזק ולחזק את בני משפחתי בברכת 'אשר יצר' בקול רם ובכונה".**

בצום יז' בתמוז שנת תשע"ו נולדה לנו נכדתנו הראשונה. השמחה הייתה גדולה שזכיתי להיות סבא לבת בריאה ושלמה.

אך כעבור שלושה ימים, בעת בדיקת הרופא השגרתית לקראת השחרור מבית החולים, הוא הבחין בבליטה קטנה על העור שבין הצוואר לגרון, ועל כן הוא הודיע לאם הטריה בנחישות: "את הולכת הביתה, אבל התינוקת נשארת כאן לבדיקה והשגחה".

הבדיקות המעמיקות גילו שיש ציסטה קטנה מתחת לעור שגורמת לנפיחות.

בבית החולים ניסו להרגיע, שציסטה זה דבר מצוי ובממוצע כל שנה נולדים שני תינוקות עם ציסטה בגרון, אך מכיוון שהבליטה הקטנה החלה לגדול - הדבר עורר דאגה אצל ההורים והרופאים.

בהמלצת הרב פירר, הוחלט להעבירה לפגיה בביה"ח שניידר, למרות שהתינוקת כלל לא הוגדרה כפגית, הוחלט לאשפזה שם, כי למעשה הפגיה היא טיפול נמרץ לילדים.

עד מהרה התברר, שמדובר בגידול נדיר, שהפך לנדיר מאוד בשל מיקומו המסוכן ובשל גילה הצעיר כל כך של התינוקת.

על אופן הניתוח היתה מחלוקת בין הרופאים הבכירים שהובאו למיטתה, אך דבר אחד הוסכם בין כולם: שצריך לנתח ויפה שעה אחת קודם.

לא אלאה אותכם בסיפורים על הריצות לרופאים בכירים להתייעצויות, ועל ההורים הטריים המסכנים, שבמקום ליהנות ולהסתובב עם תינוקת בעגלה - היו הם צריכים לעשות תורנויות שמירה...

עם הזמן הגידול התפשט לממדים מבהילים ממש. במקביל, נסענו כל המשפחה לחופשה במירון, והרבינו

קול חתן וקול תודה

בהשראת הקו החלטתי שארבעים יום נתחיל לומר עם הילדים 'נשמת כל חי', וכל אחד יודה בהתלהבות על שני דברים טובים שקרו לו באותו היום. חסדי ה' כי לא תמנו... בסוף הארבעים יום בתנו נהיתה... כלה! ■

הפטרתי לעברו. אך ברגע של קושי, כשהרגשתי איך העצבות כמעט משתלטת - נזכרתי בדבריו של החבר, והרמתי טלפון לקו. הצצתי ונפגעתי. התחברתי מיד. השיחות היו כמו מים קרים על נפש עייפה, והסיפורים היו מרתקים וסוחפים באור מתוק ומיוחד.

היתה לנו בת בשידוכים תקופה ארוכה, שהתמשכה לאין שיעור. היה נראה כאילו שום דבר לא זז. הייאוש כבר החל לכרסם. יום אחד, חבר טוב שלי הציע לי להכיר את קו "קול תודה", ואף העביר לי כמה עלוני הודיה מחזקים. בהתחלה ניסיתי לדחות אותו בעדינות: "תשמע, אין לי כל כך זמן... אני מאוד עסוק..."

מרים הנביאה - אם השירה בישראל

ניתן להשיג חוברת נפלאה על קורות חייה והדרך בה הנהיגה את בנות ישראל לשירה ואמונה בכל מצב.

לפרטים: 052-7139520
ניתן לקבל במייל חינם: 8436092@gmail.com

פנקס ההודיה החיה

80 עמודים בעיצוב חדש ומרהיב לרישום חסדי ה', כולל מדורים ותכנים חדשים, "אשר יצר" מבואר ו"נשמת כל חי"

ניתן להשיג בטל': 055.6789852 או במוקדים ברחבי הארץ: 079.5420539 שלוחה 22

הנחה לכמויות
ניתן להזמין כמזכרת משמחה או אירוע

טוב להסות בה'

678

מגיפת המלאכים

ויקרא - ג' ניסן

חלק ב' - גילויים וחיזוקים לתקופת הקורונה

העולם עובר תהפוכות משונות ויוצאות דופן, כמוהו לא ידע רבות בשנים.

'האדם החכם' שפיתח במאה השנים האחרונות כלים ומכשירים מיוחדים: מטוסים, רכבים, אמצעי טכנולוגיה מתקדמים, טלפונים חכמים, לוויינים וחלליות, עומד נאלם מול גדולת האלוקים, כשאינו מצליח למצוא מזור ותרופה לוירוס קטנטן, מיני - שפעת, קורונה שמו, הגורם למאות אלפי חולים, ואלפי מתים מידי יום ברחבי הגלובוס - מגיפה של ממש, העוברת במהירות האור בין אנשים, וחוצה מגזרים ויבשות.

באיטליה, ממלכת רומי, בה מתים מאות אנשים ביום, יותר מכל מקום אחר בעולם, ונדבקים אלפים ביום, הודיעו גורמי הממשלה בזה הלשון: "בתי החולים קרסו, התושבים רובם חולים בבתייהם. אין פרץ ואין יוצאת - בני האדם מרימים ידיים, ותולים תקוה רק בכוחו של האלוקים!".

האדם הנאור שחשב כי הוא המושל בכל, מרגיש עד כמה הוא נבוך ומושפל לעומת וירוס קטנטן אשר משבית את כל מעשיו ופועלותיו. אין מטוסים, אין עבודות, ואף נשיאי המעצמות מודים בפה מלא כי אזלה ידם מלהושיע ומצפים הם לחסדי האלוקים. כך הורה נשיא ארה"ב, דונאלד טראמפ' על יום תפילה לה',

על מנת שירחם על האנושות מכליה גמורה.

ראש ממשלת ישראל, בנימין נתניהו, הודיע

במוצ"ש האחרון (21/3 למניינם) כי "כולנו

צריכים להתפלל לבורא עולם שירחם

עלינו וישלח תרופה למחלה". אלא שאז,

ניסה אחד השדרנים, שלא זכה לגדול על ברכי

היהדות, להסית את הנושא ואמר כי "התרופה

למחלה נמצאת במכון ויצמן". אלא שאז,

עמד ראש - הממשלה על דעתו והשיב: "כי גם במכון ויצמן צריכים להתפלל לבורא עולם".

ממש כדברי חז"ל על ימי הגאולה: "יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך, תשבע כל לשון... לפניך ה' יכרעו ויפולו, ולכבוד שמך יקר יתנו, ויקבלו כולם את עול מלכותך".

כל העולם כולו מתחיל להבין כי ה' הוא האלוקים לבדו, ובלעדיו, אפילו וירוס קטן יכול לשדד מערכות

ולכלות את כל האנושות. ממש 'אין עצה ואין תבונה לנגד ה'".

בנוסף, כל מי שעניו בראשו רואה את ההשגחה המיוחדת שמשגיח הבורא על בניו הנמצאים בארץ הקודש

שרק אדם אחד נפטר עד כה (יום ראשון, כו' אדר, 22/3) והוא בגיל מופלג, כשכל החזאים ניבאו שבשלב זה

יהיו מאות מתים בישראל. כי ה' לבדו הוא הביא הוירוס והוא המחליט ומשגיח מה יהא עם כל מדינה, ומה

יעלה בגורלו של כל אדם, בהשגחה פרטית מדויקת, והוא החומל על בניו יותר מכל ומחליט מתי יגיע הקץ.

אלא שבינתיים, זכינו לקבל מעשה מופלא ומיוחד מאין כמוהו, אותו סיפר הגאון הגדול, הרב מאיר מאזוז

שליט"א, ראש ישיבת כסא רחמים, הדומה בדיוק למצב שלנו כיום, המגלה לנו במי לא יכול לפגוע

המשחית בזמנים מיוחדים שכאלו, אותו מעיד מגדולי הצדיקים בדורות הקודמים, והרי הוא לפנינו.

את המעשה המופלא הבא סיפר הצדיק הקדוש, רבי כלפון ע"ה, בספרו 'קונטרס מעשה הצדקה' (המודפס בסוף 'ברית

כהונה, אבה"ע) כפי ששמע מאביו זצ"ל: היה זה לפני 100 שנה בדיוק - בשנת ה'תרפ"ב, בעיר ג'רבא שבטוניסיה.

באותה עת, היה בג'רבא חכם גדול, צדיק וקדוש - רבי רחמים חורי, היה שמו. רבי רחמים היה שוקד על

תלמודו יומם וליל. מלבד שקידתו על התורה, היה מוסר רבי רחמים שיעורי תורה ומזכה את הרבים.

בעיקר היה נוהג רבי רחמים לדרוש על הנפטרים. בכל שבוע היה נוהג הוא לדבר בדרשתו על נפטרים

מיוחדים, ומספר לקהל על מעשיהם והנהגותיהם. והנה, לפתע, יום אחד, פרצה בעיר מגיפה קשה...

- ההמשך המיוחד במינו בעמוד 4 -

לרפואה, פרנסה

והצלחה: מ"א מיכאל וציפוריה אחיאל. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. ליאורה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. רחל ובעלה וב"ב וצאציהם. אסתר בת מזל. משה שמואל בן זלדה. ירון שמעון בן שושנה, חן בת דליה רבקה וב"ב. אביגיל בת קאריין.

זשב"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מזל. הדר בת נחמה.

לעילוי-נשמת:

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה. הרב שמעון בן בחריה. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. יחזקאל בן גורג'יי. גבריאל בן סמינה. שלום בן מנחם שמריהו. יוסף בן נג'יה. פרחת בת טובה. אהובה בת טובה. שולמית בת חתון. ברוך בן גורג'יה. יפה בת ויקטוריה. שרון שירין ספיר ספאחי בת לאה. יהודה בן יחיא גריידי סאלם. יצחק ז'אק בן שמחה. עזרא בן פרחת. מנשה בן יקוט.

העלון מוקדש

לעילוי נשמת

הבחור היקר סרן

זיו דעוס ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש

לשמירה, הצלה

ורפואה שלימה

לכל עם

ישראל כולו

מנגיף הקורונה

ולכל באי עולם.

שנוכח להתגלות

משיח צדקנו

במהרה. אמן!

בשבוע שעבר הורה הגאון הרב דוד יוסף שליט"א לסגור את בית הכנסת שלו יחזה – דעת' בכדי שלא ידביקו אחד את השני. ולעניין קריאת התורה כתב כי היא חובת ציבור, וכל שאינו בציבור לא חלה עליו חובה לקרוא בתורה. אלא שיזהר כל אדם לקיים תקנת חז"ל ויקרא בביתו שניים מקרא ואחד תרגום.

ס"ת בקורונה

אומנם, לדעת רוב הראשונים מצות קריאת התורה נפרדת ממצוות שנים מקרא ואחד תרגום, אולם בשעת הדחק יש לסמוך על שיטת הראב"ן שיוצא בכך גם ידי חובת קריאת התורה. וראוי שילמד כל אחד גם עם פירוש רש"י על הפרשה, ואם אפשר ילמדו גם פירוש הרמב"ן ו'אור החיים'. וראוי להרבות בימים אלו בתהילים ובפרט ביום שבת עבור הכלל. וכן יאמרו פיטום הקטורת בכוונה ויעסוק בתורה כפי כוחו, וינצל הזמן להתעלות להתעלות בתורה ויראת ה'.

טלטול ספר תורה

במקומות שיכולים להשיג ס"ת ולהביאו לבית מערב שבת, יקפידו להניחו בצורה מכובדת, עטוף בטלית.

והמביאים ס"ת ברכבם – אין צריך שעשרה ילוו את הס"ת, ואין צריך להביא 2 ס"ת, אלא יקראו באותה ספר את 2 הפרשיות.

תפילה ע"י רדיו וטלפון

בימי החול כשאינו לו אפשרות לארגן מניין מצומצם בביתו (וכשאינו ב"כ של עד 10 אנשים), יבקש מאחד ממכריו שיעמיד טלפון ליד הש"ץ וישמע את כל התפילה, ויתפלל י"ח עם הש"ץ, ואף יענה אמן על ברכות החזרה, הקדיש וכו' ועונה אף קדושה.

ואומנם אין הדבר נחשב כתפילה בציבור אך לכל הפחות נחשב כתפילה בשעה שהציבור מתפלל, שיש בו מעלה וגם מרווח שעונה לקדיש וקדושה. (וע"י שידור ישיר ברדיו – יכול לענות, אך לא ע"י אינטרנט שמגיע אחר זמן).

ההלכה סומכת על הרפואה יש להקדים, כי אנו סומכים לגמרי על החלטת הרופאים ומחוייבים שלא לסור מהחלטותיהם.

סגירת בתי כנסת

אם הציבור ממושמע לגבאים שלא להכניס לבית הכנסת יותר מ-10 אנשים למקום אחד – אין לסגור את ביה"כ. ויכולים לארגן מניינים גם בחדרים הסמוכים לאולם המרכזי של ביה"כ, ובתנאי שהם מרווחים דיו לשמירת המרחק בין המתפללים של 2 מטר. ובמקום שהרבה אנשים באים ואין שליטה לגבאים – נכון לסגור את בית הכנסת עד יעבור זעם.

ברכת מעין שבע

רק המתפללים בבית הכנסת או בחדרים שמתפללים בהם כל השנה – יאמרו מעין שבע, אך המתפללים בחדרים סמוכים ובמקומות שונים – אין להם לומר מעין שבע, שאין אומרים תפילה זו אלא במקום הקבוע כל השנה לתפילה.

הרב אליהו רבי

חיזוק לימי התקופה

מה יש לדאוג?

קרא לו ואמר לו: הגמרא (חולין ז ע"ב) אומרת כי "אין אדם נוקף (פוצע) את אצבעו מלמטה, אלא אם כן גזרו עליו מלמעלה". אדם לא מקבל מכה באצבעו, אלא אם כן משמיים כבר יצאה בת קול ודיווחה על כך והודיעה לכולם שזה הוא רצון ה' יתברך. "אם כך", אמר לו כבוד הרב, "מה ההבדל בין נקיפת אצבע שכזו לבין הפלת סיר מלא מים על בתך?... זה משהו שנגזר, ואיתך או בלעדיך הוא היה קורה, כי אתה נזהרת ועשית כפי יכולתך, קרה כאן משהו עבר לחושי הזהירות ההגיוניים שלך, בתך קפצה למרגלותיך מבלי שהיה סיכוי שזה יקרה, באותו רגע זו גזירה שמימית. "תירגע, תנשום עמוק ותחזור לחיים, אין לך קשר למותה של בתך, אתה אמור להתייחס אליה בדיוק כאלו ילדה שנמה את שנתה ומתה מדום נשימה או מטיל שנחת עליה מאחד מבני דודינו בארצות ובערים הסמוכות".

מוריי ורבותי! אם כל אחד מאיתנו היה מבין שכל מה שעובר עליו נגזר משמיים, היינו מנהלים את החיים שלנו בצורה שקטה ורגועה הרבה יותר, אם היינו מבינים עד כמה אין משהו שקורה פה שלא הוכרע למעלה מראש, היינו מבינים שאנחנו עושים כפי יכולתנו, אבל ההצלחה או הכשלון כבר לא תלויים בנו, וגם האסון הגדול שח"ו יכול היה לקרות, הוא מדווח משמיים מראש, ואנחנו רק בובות על חוטים שנמצאים כאן בעולם הזה ועוברים את זה. שהפחד מהקורונה לא יהרוג אתכם, לכל אחד נכתב לטובתו מה יהיה עמו.

שלום וברכה מורי ורבותי! לפני כ-50 שנה, היה מעשה נורא שאירע לרב גדול ומפורסם בישראל. באחד הימים, הוא ניגש למטבח וחימם לעצמו דוד של מים רותחים. לאחר כמה דקות, כשסיים ה'דוד' לרתוח, הוא נטל אותו בשתי ידיו והעבירו מהשיש במטבח הישר אל השולחן על מנת למזוג לכוס. ואז, לא עלינו ולא על אף אחד מעם ישראל, אירע דבר נורא. ביתו הקטנה, התינוקת, עברה למרגלותיו, הוא נתקל בה, וכל הסיר נשפך עליה. מים רותחים מילאו את גופה של הפעטנה. הילדה התמוטטה ואיבדה את ההכרה. אביה הצדיק הזדעזע עד עמקי נשמתו ומיהר להזמין צוות הצלה. צוות ההצלה ניסה לעשות בה פעולות החייאה, אך זה היה מאוחר מידי – הילדה שבקה חיים, נפטרה לנגד עיניו של אביה. המשפחה כולה היתה בהלפ טוטאלי –

תינוקת רכה בשנים נפטרה במיתת שריפה קשה ונוראה. האבא הצדיק היה שבור ומרוסק, הוא לא הצליח לעכל את הדבר הנורא הזה, שהוא גרם בשוגג להריגת בתו. לאחר ההלוויה ולאחר השבעה האבא לא חזר למקום הלימודים והפסיק לזכות את הרבים, הוא פשוט לא היה מסוגל, הוא קרא לעצמו רוצח, והוא חיפש את העונש שיגאל אותו מייסוריו הגשמיים והרוחניים. גדול הדור בדורו, מרן החזון אי"ש, שהיה בקשר הדוק עמו,

מדרין מיוחד לתקופה 'קורנת' במיוחד

איך מסבירים לילדים על המצב?
* תפקידך כאמא הוא להרגיע, ולא
דווקא לספר להם את כל האמת שאת
יודעת (שספק אם הוא גם נכון...)
* יש לך הזדמנות להפוך את האירוע
לחוויה משפחתית. קראי לילדים
והגידי להם בצורה רגועה ונינוחה,
"משרד הבריאות והממשלה החליטו
על ימי חופש לילדים, איזה כיף לנו!
(קודם שידרת רוגע וביטחון, וגם
הודעת שזה כיף, אז זה יהיה ככה.
תקראי עד הסוף).

יש וירוס שמסתובב. הוא כמו שפעת
שיש בחורף (באמת, זה נכון) שמדבק
כמו שנדבקים משפעת, אבל ההבדל
היחיד הוא שהוא לא רק בארץ שלנו,
הוא גם בארצות אחרות, ומכיוון
שאנשים חכמים חושבים מראש כיצד
אפשר להישאר בריאים, ישנם כמה
כללים, ואחד מהם הוא שלא הולכים
ללימודים. עוד זמן קצר זה יעבור,
אבל מה שנוכל להרוויח מהתקופה הזו
הוא הכיף שיהיה לנו ביחד" (שוב
שידרת רוגע, כיף וביטחון).

איך אענה לילדים אם ישאלו שאלות
כמו "החבר שלי אמר לי...?"
שמרי על קור רוח, ועני, "חמודי שלי,
כל אחד אומר דברים אחרים ואולי גם
כל מיני המצאות, אני חושבת שכדאי
לך לשאול את אמא או את אבא
דברים שאתה רוצה לדעת. אנחנו
ביררנו את העניין ואין מה לדאוג,
תהיה בטוח שאכפת לנו ממך מאד,
ואנחנו עושים הכל כדי לשמור
עליכם, ולכן אני מציעה לך לא
לשמוע דברים מבחון".

כיצד להגיב כשיש לחץ ובהלה
מבחון, כסבתא שמתקשרת ומדברת
עם הילדים על ששמעה בתקשורת?
לבקש מסבתא מראש בצורה יפה
ועדינה שחשוב לך שהילדים לא יהיו
מעורבים בלחץ ובהלה, ואת
מתאמצת כמה שיותר שהילדים לא
ישמעו שמועות מבחון, ותשמחי מאד
אם היא לא תדבר איתם על זה, חוץ
מאולי להרגיע... (תוודאי קודם שהיא
יודעת לעשות זאת).

מה יעזור לילדים להישאר שפויים
ורגועים?

* כאשר הם ירגישו שהם רצויים כעת בבית,
גם אם לא תכננת את זה. (אפילו אם את
מרגישה ככה, זה ממש לא נעים להם
להרגיש "מפריעים ומיותרים"...)

* המקום הכי בטוח והכי מוגן לילד הוא אבא
ואמא. אם את תהיי רגועה – הם יהיו
רגועים, גם אם לא תצטרכי להגיד דבר.
* יש לך עכשיו הרבה זמן להרגיש אותם,
לאהוב אותם, להיות בחברתם, אולי גם
להקשיב להם יותר...

איך אפשר להעסיק את הילדים יום שלם?
* תפקידך אמא יקרה הוא להיות אמא, ולא
רכזת חברתית, כך שעצתי היא שתתני להם
להעסיק את עצמם בדברים שהם אוהבים

יוכי דנחי' – תומכת רגשית רב תחומית
מנחת הורים - מומחית למשמעת
וסמכות, שיטת אימהות מודעת
Yd0548414745@imahut.org.il

ויודעים לעשות לבד עם עצמם, ולא לקחת
אחריות על מה שהם צריכים לקחת. את כן
יכולה להציע להם רעיונות שיכולים לעניין
אותם, שאולי הם לא חשבו עליהם.

* שימי לב שהם לא משתעממים! "בטלה
מביאה לידי חטא". שעמום הוא מתכון
בטוח למריבות, השתוללויות וכדומה.
אל תרשי להשתעמם – החליטי שזהו קו
אדום מבחינתך.

מה אני יכולה לעשות כדי שהדברים ידפוקו
וילכו בצורה חיובית וטובה?

גבולות מרגיעים את הפחד! מה שמרגיע
חרדה הוא הגבול, ולא החופש...

דאגי לכך שיהיה סדר יום מסודר (אפילו לפי
שעות, פחות או יותר). כי כשיש סדר יש
אין לך. רוגעו הילדים יהיו שמחים ורגועים
מושג כמה הכל יהיה רגוע וקל.

החליטי (כמובן עדיף עם בעלך) מתי תרצי
שהם יקומו ומה יעשו וכדומה. לדוגמא: 7:30
קימה. התלבשות. סידור החדר. תפילה.

8:30 ארוחת בוקר, וכך הלאה. זמן למשחק,
זמן ללימוד יומי (חשבון, עברית, כתיבה,
צביעה – הם פשוט ימשיכו את הלימודים
בבית). זמן ארוחת צהריים.

מה אעשה כדי שהסדר יישמר,
ולא אצטרך להיות שוטר?

* קודם כל תודיעי (אין כאן מקום
להתייעצות) לילדים על הסדר החדש,
תסבירי את החשיבות, אפילו תכתבי על
דף גדול שיהיה תלוי במרכז הבית את
סדר היום בבית משפחת...

* מני את הילדים לפי גיל, שכל יום או
כל יומיים ילד אחר יהיה אחראי על
הכנת ארוחת בוקר, תעסוקה לשאר
הילדים וכו'. הם גם אוהבים את זה מאד,
וגם לך יהיה שקט ופנאי (הציגי זאת
בצורה חווייתית – אני לא אחראית אם
הם יריבו על זה).

* אם ילדיך קטנים מידי – נהלי את
הסדר, את אך שימי לב שאת לא סביבים
כל היום והם לא סביבך.

* המשיכו לשמור על הרגלים וכללים
בבית גם במצב הקיים, והכניסי את
הכללים החדשים לשגרה.

איך אפשר לשמור על בית מאורגן יום
שלם כשהילדים בבית?

אז זהו, שאי אפשר! זו באמת ציפייה לא
מציאותית. * הסכימי בלבך קודם כל,
שכאשר כל הילדים בבית – קשה מאד
לשמור על בית מסודר יום שלם. החליטי

שהשמחה והרוגע חשובים לך יותר!
* החליטי יחד עם הילדים שכדי שיהיה
נעים וכיף לכולם, מתחילים פעילות או
לשחק במשחק חדש רק אחרי שמסדרים
את הקודם. זו דרך שתגרום להם רצון
לשיתוף פעולה.

איך אפשר להיות עם הילדים יום שלם
בבית, ובפרט בערב פסח, וגם להישאר רגועה?

* אז כפי שאמרנו: ההחלטה של מה הכי
חשוב תלויה בך (זה קשה! אני סופר
מבינה אותך – גם לי...) קחי בחשבון
שאת באמת לא יכולה לשלוט או להיות
אחראית על מה שאת לא יכולה, אז
תבקשי עזרה מהי שיעזור לך לשחרר
ושייתן לך סייעתא דשמיא לעשות את
מה שאפשר בלי לכעוס, בלי להתעצבן

וכן בנחת (אל תשכחי שהכעס והעצבים מבזבזים לך אנרגיות וזמן).
בקשי מהילדים את התגייסותם למשימה
– התייעצי איתם מה הם אוהבים לעשות
ומה יהיה להם כיף לנקות, והתחשבי גם
בגילאי הילדים. (אל תוותרי על הזמן
והשקט שלך, ותהיי בסביבת אנשים
שמחים ומאמינים).

מגיפת המלאכים (2)

כִּי־לֹא־יָשָׁאֵר אִתְּךָ אֶת־הַמְּגִיפָה
כִּי־לֹא־יָשָׁאֵר אִתְּךָ אֶת־הַמְּגִיפָה

– ההמשך המרתק מעמוד 1 –
והנה, לפתע פתאום, באותה תקופה פרצה מגיפת 'הכולרה' (י"א חולרה) הנוראה. היה זה חיידק שהתפרץ בשתיה ובמאכלים וגרם ל-50% מהחולים בו למות. המגיפה התפשטה במהירות עצומה וגרמה לחללים רבים, ל"ע. והנה, כששמע רבי רחמים חורי על הגעתה של המגיפה לגבולות ג'רבא, מיד נקט הוא בהוראות חז"ל: "לֶךְ עִמִּי בְּאֵת הַחֲדָרִים וְסַגְרֵם בְּעֵדָה, חֲבִי כְּמַעַט רָגַע עַד יַעֲבֹר זַעַם". רבי רחמים אגר אוכל לזמן ממושך והסתגר בביתו עם כל בני משפחתו, כשהוא יושב ועוסק בתורה ובתפילה לביטול הגזירה. והנה, באחד הימים, בעודו סגור בביתו, רואה הוא לתדהמתו דמות של שני אנשים העומדים בתוך ביתו. "מי אתם? וכיצד הצלחתם להיכנס פנימה לביתי הנעול?" שאל בתמיהה. השניים הביטו בו עמוקות ואמרו לו: "איננו בני אדם, הננו מלאכים שנשלחו אליך מהעולם העליון". "מלאכים? היתכן?!", סירב רבי רחמים להאמין. "היננו מלאכי חבלה שירדו מהעולם העליון. קיבלנו רשימה של כל האנשים שנגזר עליהם בשמיים למות מהמגיפה, ובאנו לעשות את עבודתנו". "ומה אתם רוצים ממני?". "באנו אליך למטרה אחרת, בכדי לשאול אותך: מדוע הפסקת לדרוש בציבור על הנפטרים ולדבר על מעשיהם?! שכן דרשותיך ודברי תורתך גרמו נחת רוח בשמיים, והכל מחכים למוצא פיך, ומדוע הפסקת זאת?!", "כיצד אעשה זאת?", טען רבי רחמים, "בעולם ישנה מגיפה מסוכנת, ועליי להציל את נפשי בשעת הסכנה!". השניים הגישו לו רשימה שהיתה בידם ואמרו לו: "אין לך מה לחשוש כלל מהמגיפה, שהרי בידינו הרשימה של כל האנשים שקבעו להם למות מהמגיפה, ואתה לא מופיע שם ותעבור

את המגיפה בהצלחה". רבי רחמים נטל לידו את הרשימה, והביט באנשים הכתובים בה. תוך כדי שהוא עובר על רשימת העומדים למוות, רואה הוא שמות של בני עירו. "הסבירו לי בבקשה", נזעק רבי רחמים ממקומו, "מדוע כתוב פה את שמו של 'מעתיק החלפן', הרי הוא אדם טוב, אשר רק בשבוע זה שמעתי עליו שנתן 20 שקי אורז לעניים – ואם כן, למה תהרגו אותו? הרי הוא עושה מעשים גדולים שכאלו

בעזרה לנזקקים, וראויה הצדקה שתגין עליו מהמגיפה?". שמעו זאת מלאכי החבלה ואמרו לו: "אם כן, אתה רשאי למחוק אותו מהרשימה". שמח רבי רחמים והסיר את 'מעתיק החלפן' מרשימת המתים, לחיים טובים. המשיך רבי רחמים לעבור על הרשימה וראה עוד אנשים שהכיר, וביקש את רשותם למחוק את שמם, בעבור מעשי החסד, העזרה והצדקה שהם עושים. גם אז, הסכימו המלאכים למוחקם בעבור מעשי החסד והצדקה שלהם. ואז, רגע לפני שהסתלקו המלאכים, הם פנו לרבי רחמים ואמרו לו: "תנוח דעתך, שאתה ומשפחתך לא תינזקו מהמגיפה, וכן כל האנשים שהסרת מהרשימה. ובלבד שתשוב לדרוש על הנפטרים ומעשיהם". קיבל זאת רבי רחמים, ומאותו יום יצא מביתו לדרוש בתורה ובמעשי הנפטרים. רבים מתו באיזור, אך רבי רחמים ומשפחתו, וכל האנשים שהסיר מהרשימה זכו לעבור את התקופה בשלום.

לאחר שנה, כמה חודשים אחר שפסקה המגיפה, חזרה היא שוב, עקב חוסר שמירה על כללי ההיגיינה והניקיון. שוב היו חולים רבים, ואף מתים ל"ע. ראה זאת רבי רחמים ומיד הסתגר בביתו. אגר הוא מזון, וסגר את כל פתחי הבית. לאחר כמה ימים חזר המחזה כבשנה שעברה. שוב הגיעו אותן דמויות והתלוננו בפניו כי יש צער בשמיים מכך שהפסיק לדרוש על מעשי הנפטרים. הם הבטיחו לו כי לא יקרה לו ולמשפחתו מאומה, ואף הגישו לו רשימה של כל האנשים שאמורים למות השנה מהמגיפה שחזרה. שוב הביט רבי רחמים ברשימה, והליץ יושר על כמה מהאנשים שהכיר. "הרי יהודי זה עוזר לקמחא דפסחא בקביעות?... הלא יהודי אחר נותן מעשרות בקביעות למשפחה קשת יום?!", המלאכים הסכימו לבקשתו של רבי רחמים והסירו את אותם אנשים שעשו מעשי צדקה וחסד מרשימת המתים. רבי רחמים יצא אל בית המדרש והמשיך לדרוש על מעשי הנפטרים וצדקתם. לאחר כמה חודשים פסקה המגיפה, והכל חזרו לשגרת חיייהם. בשנה השלישית, שוב פרצה המגיפה ואיימה על חיי התושבים. שוב נכנס רבי רחמים לביתו להסגר, אלא שהפעם המלאכים לא הגיעו לביתו כמידי שנה. ואכן היתה לכך סיבה – באותה שנה נפטרה בתו של רבי רחמים מהמגיפה, הי"י. מכאן ילמד עד היכן מגיע כוחה של הצדקה והחסד בימי המגיפה לבטל כל גזירה ולהציל מוות, כי 'כל המרחם על הבריות – מרחמים עליו מן השמיים'. בימים אלו, שאלו את מרן הרב חיים קנייבסקי: האם כשרבים פוטר מהעבודה, ורבים יצאו לח'ל"ת – האם יש לתרום לשיבות ולנזקקים לפני חג הפסח או שמא על יש לשמור ולחסוך את הכסף?". ומרן הרב קנייבסקי ענה: כי נתינת צדקה בימים אלו לתורה ולנזקקים, לא רק שלא יחסר לו, אלא אדרבה, "ישאר לו כפול". ובפרט בימים אלו, שרבים צריכים אוכל ומזון לפסח, וחלקם במצב לא טוב – מצוה וזכות לעזור לנזקקים וקרובים.

זכות לעזור לנזקקים וקרובים. "זוהי מעשה הצדקה שלכם"

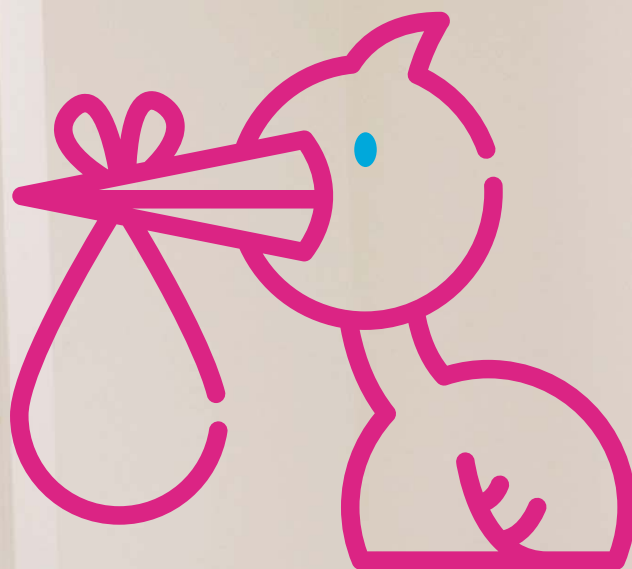
לתגובות: 052-7151858
רחוב מעה בריל 9, ת"א, מספ' אחיאל
daniel777achiel@gmail.com

התקדמות המרכיז

העלון מוקדש לבריאות, הצלחה, פרנסה: אהרון בן מורווי רבקה, אבשלום בן ויולט, שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה, יואב חי אברהם ב"ב וצאצאיו, ניסים רוקח וב"ב, משפחת אטדגי. זיווג: מזל בת תמר. זשיק: חגית בת תמי תמר. לע"נ: יוריק בן אסנת, בוריס בן ברכה, מטוב בת יוכבד, אסתר אסנת בת מלכה,

העלון מוקדש לע"נ תמר בת מלכה ויוסף שולב"ע ב"י בתשרי תשע"ז ת.נ.צ.ב.ה.

אין כמו הרגע
הזה שהעבודה
המוכנה נוחתת
אצלך בבית
במשלוח ישיר
ומהיר

לקוחות גרפומט

נהנים גם משירות משלוחים מהיר

בנוסף לשירות והיחס האישי
יש לכם אפשרות לקבל את החומרים
במשלוח מהיר עד הבית

משלוחים
לכל חלקי
העיר

שרות
מהיר
במיוחד

מחירים
נוחים
במיוחד

כל סוגי
ההדפסות
וההפקות

הדפסות
באיכות
גבוהה

גרפומט
דפוס דיגיטלי מהיר ומקצועי

רח' אהלי יוסף 5 (פינת בר אילן), ירושלים
g5337722@gmail.com **02-5337722**

שעות פתיחה: ימים ראשון עד חמישי 10:00-19:00, ימי שישי וערבי חג 10:00-12:00